

SVATÁ MARKETA MARIE ALACOQUE

Podle francouzského originálu kláštera v Paray-le-Monial.

1 9 3 7

VYDALY ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F., PRAHA XII., KORUNNÍ 4.
TISKEM ČESKOSLOVANSKÉ AKCIOVÉ TISKÁRNY V PRAZE II.

SV. MARKETA MARIE ALACOQUE

se narodila 22. července 1647

zemřela 17. října 1690

byla svatořečena 13. května 1920

IMPRIMATUR.

Druhému, nezměněnému vydání uděleno

církevní schválení

v Praze dne 15. dubna 1937, č. j. 5488.

Dr. Bohumil Opatrný,

generální vikář.

PŘEDMLUVA.

Život sv. Markety Marie jest u nás málo znám, a přece je prostředkem zvláště způsobilým, aby úcta k Srdci Páně v Nejsvětější Svátosti se šířila, prohlubovala, zdokonalovala a přinášela nejkrásnější ovoce ctností.

Zdá se, že čím dále tím méně dovedeme čísti v tajemné knize svatého kříže o lásce Boha-člověka. Proto se sklonil k naší ubohosti a v posledních stoletích ukázal opět na trpící a milující Srdce své, aby úctou k němu čerpalo lidstvo hojněji z milosti vykoupení, a v úmorném chvatu a shonu moderního života nacházelo tichého a bezpečného úkrytu, bohatého zdroje síly a pravé zbožnosti. Té potřebujeme právě my, neboť staletými spory náboženskými jsme se znavili, klidným pak během dob předválečných jsme se dali ukolébat v sladký, bezstarostný sen, takže zbožnost uvědomělá, hluboká a vnitřní, není u nás zjevem všedním. Zato se denně setkáváme s úkazy, které bolestně zraňují duše Pánu oddané. Jen v Božském Srdci Ježíšově najdeme lék proti těmto chorobám. V něm břišníci naleznou nekonečné moře milosrdenství a duše chladné se stanou horlivými.

Pojďme a zkusme, jak libý je Pán!

1. Narození, mládí, zkoušky a povolání Marketino (1647—71).

Marketa byla dcera Klaudia Alacoque,*) královského sudího a notáře. Narodila se ve vsi Lauthecour u Verosvres ve Francii v pondělí 22. července 1647 a byla pokřtěna ve čtvrtek 25. července.

Jak rád se usídlil Duch sv. v její duši! Vědělť, že ho nikdy nevypudí ze svého srdce, že mu nebude překážeti, aby zázraky milosti na ni nevykonal.

Toto nepatrné stvořeníčko si Boží moudrost vyhlédla za nástroj, aby se uskutečnily velké úmysly božského slitování. Pán nejprve zkoušel schopnosti svého nástroje. Bděl nad Marketou s otcovskou péčí, očišťoval ji ve škole pokory a pak se teprve k ní sklonil, Srdce své jí otevřel a rozkázal, aby zjevila světu veškeru hloubku a vznešenost jeho lásky.

Podobajíc se slabému paprsku za ranního svítání, jenž však už zvěstuje blížící se den, vzroste působnost Marketina a potrvá věky.

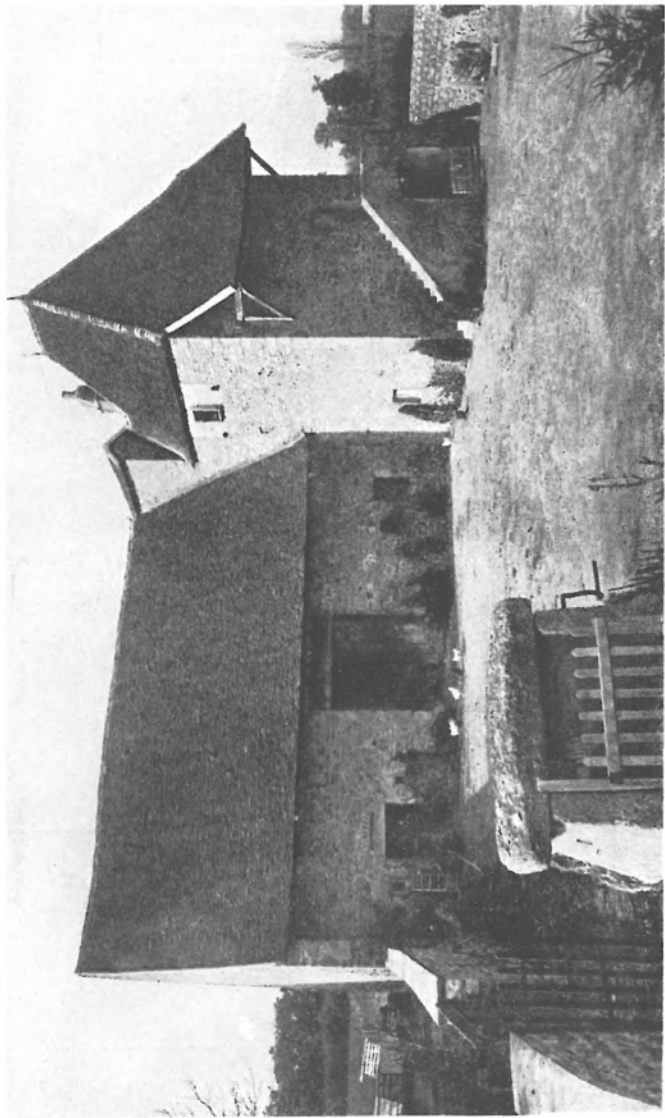
Snažme se tedy poznati duši světice, abychom lépe vnikli do tajemství jejího povolání. Sám Bůh způsobil, že byl zachován klíč k této svatyni. Má-

*) Vyslovuje se Alakok.

me totiž vlastní životopis její, jež napsala na rozkaz P. Rolina z Tovaryšstva Ježíšova, svého duchovního vůdce. Rukopis ten je sice velmi stručný, ale krásný a obsažný. Má jen 64 stránky, patří však mezi nejvzácnější poklady kláštera Navštívení Panny Marie v Paray-le-Monial. Z něho budeme hlavně čerpati. Ať se nám sama zjeví tato poselkyně nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Prostota mluví z každé její řádky. Máť před očima pouze jediný cíl — Boha. Všecko pozemské ustupuje, vše je provanuto duchem pokory a pravdy. Neuvádí dat, jí stačí velikost události, kterou líčí. Proto se obrací především k svému nejvyššímu Pánu, ujišťujíc ho, že jen z lásky k němu se podrobuje této poslušnosti a prosí ho o přispění, aby psala jediné to, co poslouží k jeho větší cti a jejímu většímu zahanbení. Pak pokračuje: »Ó moje jediná Lásko, jakým díkem jsem ti povinna, žeš mne od nejútlejšího mládí vedl a učinil se Pánem a majitelem mého srdce! Jakmile duch můj dospěl k vědomí sebe, ukázal jsi mi ošklivost hříchu, což mne naplnilo takovou hrůzou, že mi i nejmenší poskvrna byla mukou. Stačilo říci: Bůh tím bude uražen, a zdržela jsem se toho, co bych byla ráda učinila.«

Když byla Marketě čtyři léta, přála si její kmotra, aby byla nějaký čas u ní na zámku Corchevalu

Dům, v němž se sv. Marketa Alacoque narodila 22. července 1647.

ve Verosvres, a svěřila ji zvláštní péči dvou svých komorných. Jedna z nich byla milá, avšak té se Marketa vzdalovala, kdežto druhá, příkrá a přísná, získala si její náklonnost. Bůh — dárce světla — dal totiž poznati útlému dítěti, že milost jeho přebývá v této, ne však v oné duši. Marketa, následujíc věrně vnitřního hlasu, prchala před společností příjemné komorné a dovedla se vždy vyhnouti léčkám, jež byly kladeny její nevinnosti. Ostatně Pán sám bděl nad tím, aby nic neposkvrnilo polního květu, jehož krásu a libou vůni si pro sebe vymínil. Vzbudil v dítěti takovou horlivost o čistotu, že — jak sama praví — ustavičně si opakovala, nerozumějíc ovšem smyslu: »Ó můj Bože, zasvěcuji ti svou čistotu, zaslibuji se ti věčným panenstvím.«

V letech, kdy jiné dívky si libují ve hlučných hrách, vyhledávala Marketa ráda zátíší křovin, aby se mohla nerušeně oddávati pobožnosti. Velmi ráda se modlila kleče růženec, nebo při slovech »Zdravas Maria« klekala a líbala zemi.

Když bylo dívce osm let, zemřel jí otec. Byl to muž ctihodný, vážený v celém kraji, pravý křesťan. Po smrti jeho svěřila paní Alacoque, přetížena starostmi o domácnost a pět drobných dětí, Marketino vychování urbanistkám*) v Charolles.

*) Jsou to klarisky zmírněné řehole.

Tam přijala Marketa po prvé Tělo Páně. Byla asi devítiletá. Bůh sám ji uvedl již ve svá tajemství a po prvním svátostném spojení činil tak měrou ještě hojnější. Ó, jak vynikají naučení takového Mistra nad vedení učitelů pozemských!

V pensionátě si Marketa brzy získala lásku všech, s nimiž se stýkala. Měla milou, veselou povahu a ráda se účastnila radovánek. Ale Pán jí do nich občas přimísil tolik hořkosti, že se její srdce ponenáhlu odlučovalo od tvorů, aby náleželo jen svému Stvořiteli.

Na učitelky pohlížela Marketa jako na světice a přála si býti řeholnicí, neboť pojem svatosti u ní splýval s pojmem osoby řeholní. Poněvadž pak neznala jiných klášternic než urbanistek charolleských, myslila, »že tam musí zůstatí«.

Ale po dvou letech se musela vrátiti k matce, neboť ji zachvátila zvláštní choroba. Zeslábla a zchřadla tak, že se nemohla po čtyři léta hnouti. Byla podle vlastního doznání »jen kost a kůže«.

Když léky nepomáhaly, slíbila nejblahoslavenější Panně, že uzdraví-li se, vstoupí do jejího řádu. A hle! Zastaralý neduh zmizel a Marketa očištěná a upevněná ve ctnosti bolestnou zkouškou, nabyla dřívější svěžesti. Od té doby byla Maria Panna její nebeskou vůdkyní. — Zároveň však i svět počal opět na dívku působiti. Sama

o tom píše: »Myslila jsem jen na to, abych svobody své užila. Chodila jsem do zábav, zdobila jsem se, abych se lidem líbila. Vůbec jsem se hleděla co nejvíce vyrážeti.«

Avšak Pán bděl žárlivě nad posvěcením své služebnice a dával jí častěji píti z kalicha utrpení. »Ó Bože můj,« napsala později, »tehdy jsem nevěděla, co nyní tak dobře chápu: Poněvadž jsi nám vydobyl života v nevýslovných mukách na kříži, může býti život ten zachován opět jen silou kříže. Proto jsou utrpení mým nejvzácnějším pokrmem.«

Nejvíce zkusila Marketa v té době od tří osob, které pomáhaly paní Alacoque vésti domácnost. Přičiňovaly se velice, aby matka i dcera žily jako v otroctví. Mučednictví ono trvalo několik let.

Světky neuvádí v Životopise jejich jmen, nýbrž nazývá je pouze pravými přítelkyněmi své duše.*) — Kromě toho i časté nemoci matčiny, v nichž se jí nedostávalo léků, zvyšovaly trýzeň Marketina postavení. Zvláště jednou, když paní Alacoque trpěla silným zánětem podkožního tkániva, nechtěla jí žádná z jmenovaných osob ošetřovati. Tu se utekla Marketa o pomoc k Bohu. Na Nový rok při mši sv. prosila úpěnlivě, aby

*) Zdá se, že to byly Marketina babička, teta se strany otcovy a služebná.

ulevil milované její matičce. Když se vrátila, shledala, že se otok otevřel. I jala se ránu obvazovati, pevně důvěřujíc i v další přispění Boží. Skutečně byla matka za několik dní — proti všemu očekávání — zdráva.

Již tehdy si Marketa oblivovala vnitřní modlitbu. Praví: »Zнала jsem z vnitřní modlitby jen jméno, avšak již to uchvacovalo mé srdce. Obrátila jsem se tedy na Pána a Mistra svého a on mě naučil, kterak ji mám konati. Počínala jsem si tímto způsobem: Nejprve jsem pokorně prosila, aby mi odpustil vše, čím jsem ho kdy zarmoutila. Potom jsem se mu klaněla a modlitbu svou mu obětovala nevědouc, jak bych při tom měla postupovati. Nato se mi ukázal on sám v tajemství, o kterém jsem měla rozjímati. Upoutal veškery síly mé tak mocně, že jsem ani nemohla býti roztržita. Srdce mé se stravovalo touhou milovati jej a láska ve mně vzbuzovala neukojitelnou touhu po sv. přijímání a po utrpení.«

Ve vnitřních úzkostech a bojích, jež jí působil svět a láska k matce, nalézala jediné útočiště u Pána Ježíše svátostného. Tam by byla prodlévала dnem i nocí. Když vstoupila do chrámu, byla mocně puzeána, aby přistoupila co nejbližší k svatostánku, že se až obávala, že bude nápadnou. Pak ji Božský Mistr poučoval ve vnitřní mod-

litbě a naznačil jí, jaké tajemné úmysly s ní má. Zároveň naplnil její srdce takovou láskou k chudým, že jí bylo nejmilejším zaměstnáním jim sloužiti a je učití. Ošetřovala je v nemocech, obvazovala a líbala jejich rány s nadpřirozenou horlivostí. Domů si vodívala dětskou drobotinu a vyučovala ji katechismu. Někdy však přišla v takové chvíli některá ze jmenovaných tří osob a vyhnala zástup maličkých i s učitelkou, jež však splácela taková snižování jen úsměvem. Marketa dobré srdce i milá ctnost se projevovaly při malých i velkých příležitostech.

Pán jí ukázal krásu ctnosti a zvláště slibů chudoby, čistoty a poslušnosti a doložil, že zachováním jich se lze posvětit. »To mi pravil,« píše Marketa, »protože jsem se vroucně modlila, aby mi pomohl, abych se stala svatou. Četla jsem tehdy téměř jen životopisy svatých a otvírajíc knihu, myslívala jsem: Musím si vyvoliti za vzor světici, které bych mohla snadno následovati.«

Zatím však bylo srdce její zmítáno bolestným nepokojem. S jedné strany volal Pán, aby ho následovala, s druhé pak ji matka zapřisahala, aby zůstala ve světě. Marketa hleděla své svědomí utišiti tím, že konala přísné kající skutky, jejichž pouhý popis vzbuzuje hrůzu. Bůh si žádal jejího srdce, Marketa mu však podávala jen krev srdce

toho. Tím však klamala sebe samu. Poškodila si zdraví, avšak nepokoje srdce neutišila, protože oběť, které Božský velekněz žádal, nebyla v těle, nýbrž v duši. Boj tedy trval dále a stával se denně prudším. Volání Páně se ozývalo častěji, rovněž i výčitky, jež jí činil. Jednou se jí dokonce zjevil zbičovaný, s trnovou korunou na hlavě a byl zarmoucen, že jeho láska je zneužívána právě jí, kterou tolik miluje a pro niž tak ukrutné muky snášel. — Avšak i hlas přirozenosti a příbuzných mocně doléhal, takže často připadalo dvacetileté dívce, že nemůže déle odpírati. K tomu přistoupilo několik lákavých nabídnutí k sňatku. Všichni se spojili, aby Marketu přemluvili, že není vázána slibem čistoty, jež učinila jako nerozumné dítě. Naopak jest její povinností, aby si založila domácí krb, neboť jen tak bude matka vysvobozena z pokořující závislosti na svém okolí.

Jako smrt — loučení to duše s tělem — předchází smrtelný zápas, tak i umírání duchovní — loučení to duše se světem — provází úzkost, jež se u některých osob vskutku rovná boji na život a na smrt. Takovým způsobem trpěla tehdy Marketa. Zvláštní útěchy a posilnění se jí dostalo ve svátosti biřmování, kterou přijala až dvaadvacetiletá, r. 1669, poněvadž do oné krajiny dříve biskup nezavítal. I jinak ji Pán těšil a povzbuzo-

val. Jednou, když žasla nad tím, že četné chyby a nevěrnosti její Spasitele od ní nevzdálily, odpověděl jí: »Chci z tebe utvořiti nástroj své lásky a svého smilování.« A jindy pravil: »Vyvolil jsem tě za svou nevěstu; slíbili jsme si věrnost, když jsi se zavázala, že čistotu zachováš. Chtěl jsem, abys ten slib složila dříve, nežli svět měl podíl na tvém srdci, tak aby zůstalo čisté a neposkvrněné pozemskými náklonnostmi. Proto jsem též odňal vůli tvé veškeru zlobu, aby srdce tvého nezkazila. Pak jsem tě odevzdal ochraně své nejsvětější Matky, aby tě mým úmyslům přizpůsobila.«

Nepřítel spásy však také neustával. Našeptával jí ustavičně: »Ubohé, bídné stvoření! Ty chceš býti řeholnicí? Vysmějí se ti, nevytrváš tam a jaká to hanba, až budeš muset řeholní šat odložit a z kláštera vystoupiti! Kam se pak skryješ? Marketa opravdu nevěděla, jak se rozhodnouti. Ale Ježíš opět pomohl.

Vypravuje o tom: »Po svatém přijímání, nemýlím-li se, dal mi poznati, že jest nejkrásnější, nejbohatší, nejmnocnější a nejdokonalejší milovník, a vyčítal mi, jak jen mohu pomýšleti na to, abych styky s ním přerušila a jinému ženichu přednost dala, když jsem mu již tak dlouho zasnoubena. Pamatuj si, pravil mi, že způsobíš-li

mi tuto hanbu, navždy tě opustím. Zůstaneš-li mi však věrnou, budu vždy s tebou a pomohu ti přemoci všechny nepřátele. Odpouštím ti, ježto mne dosud neznáš. Budeš-li mi věrna, zjevím ti sebe sama.«

Tím byla Marketa překonána, o jejím povolání bylo rozhodnuto. Stala se zajatkyní Božské lásky. Do kterého řádu má však jíti? Doma již svolili, aby vstoupila k voršilkám v Mâconu, poněvadž tam byla její příbuzná, avšak tajemný vnitřní hlas mluvil: »Nikoli tam, nýbrž u „Svaté Marie“ tě chci míti.«*) Když jednou spatřila obraz sv. Františka Saleského, připadalo jí, jako by veliký biskup na ni laskavě pohlížel a dcerou svou ji jmenoval. I nepochybovala, že ji brzy přijme pod otcovskou ochranu. Dříve však musila ještě mnoho vytrpěti. Matka její těžce onemocněla a příbuzní se vším způsobem namáhali, aby Marketu od kláštera odvrátili, dokazující, že by tím zavinila smrt matčinu.

V nové této zkoušce byl ukřižovaný Spasitel Marketě učitelem a vzorem. V jeho škole se naučila tak dobře chápati vědu utrpení, že nejednou, uchválena jsouc jejím nadpřirozeným kouzlem, poklekla před křížem a volala: »Milovaný

*) »Svatá Maria“ nazývány tehdy všeobecně kláštery Navštívení P. M., založené sv. Františkem Saleským.

Vykupiteli, jak bych byla šťastna, kdybys mi vtiskl obraz svého utrpení!« Kardinál Perraud pravil později o této modlitbě: »Je sice kratičká, patří však k nejkrásnějším a nejvelkodušnějším povzdechům, jež kdy lidská duše k Bohu vyslala.«

Když takto přednesla Marketa Pánu prosbu, aby se mu směla státi podobnou v utrpení, odvětil jí: »To právě jest mým úmyslem, nebudeš-li mi odporovati, nýbrž také k tomu spolupůsobiti.«

Duše Marketina se odevzdávala vždy upřímněji Božímu vedení. Největší slastí jí bylo často přijímati Tělo Páně; ale bývalo jí to jen zřídka dovoleno. Večer před sv. přijímáním bývala tak v Boha pohřížena, že stěží mohla mluvit. A v den sv. přijímání nemohla jísti ani píti, neviděla ani neslyšela pro útěchu a vnitřní pokoj. Pokud jí bylo možno, trvala v ústraní, aby se naučila nejvyšší poklad svůj milovati. Neboť Pán žádal, aby mu lásku splácela láskou. »Cítila jsem však,« praví, »že toho nedovedu, dokud se nenaučím vnitřní modlitbě. Věděla jsem o ní jen tolik, čemu mě můj Božský Mistr naučil, abych se totiž odevzdala ve všem jeho svatým povzbuzováním a kdykoli budu moci, uchylovala se do ústraní. Ale k tomu jsem měla málo pokdy.«

Vyplnění vroucího přání Marketina bylo mezitím opět na nějaký čas odloženo, až konečně

jeden ze synů sv. Františka důrazně upozornil jejího bratra Chrysostoma, že sestru svou zdržuje ve světě, ač přece je jasno, že jest povolána k životu řeholnímu. Pak již Chrysostom sestře nepřekážel. Ale přece by byli všichni rádi viděli, aby se stala voršilkou. Marketa hledala útočiště v modlitbě a slzíc prosila nejblahoslavenější Pannu o pomoc. Matka milosrdenství ji laskavě těšila: »Neboj se, staneš se mou dcerou a já ti budu vždy dobrou matkou.« Brzy nato bylo Marketě dovoleno, že smí vstoupiti do nějakého kláštera Navštívení Panny Marie. Byly jí jmenovány různé domy tohoto řádu, ale žádný se jí nezdál tím, v němž jí Božský Mistr místo připravil. Ale jakmile bylo vysloveno Paray, zaplesalo srdce její a ihned přisvědčila.

Ještě mnohé překážky bylo Marketě překonati, než stanula u cíle. Bojovala však statečně, stále si opakujíc: »Bud' zemřítí, nebo zvítěziti!«

Když pak vstoupila do hovorny salesiánek v Paray,*) uslyšela vnitřní hlas: »Zde tě chci mítí.« I zaradovala se a prosila bratra, který ji doprovázel, aby všechny záležitosti rychle uspořádal a tak vstoupení její tam uspíšil. — O životě v době té poznamenává: »Bylo mi, jako bych byla začala nový život, tak jsem byla klidna a

*) Bylo to asi 25. května 1671.

šťastna. Radost má sejevila i navenek tak živě, že ti, kdož nevěděli, co se stalo, říkali posměšně: »Jen se podívejte, ta je jistě povolána ke stavu řeholnímu!« Nosila jsem tehdy také více ozdob a byla jsem chtivější zábav než kdy předtím z radosti, že již náležím úplně svému nejvyššímu Dobru.«

Četli toto místo lidé, kteří líčí Marketu jako smutnou, v sebe uzavřenou bytost? Jak prostě a přirozeně svědčí o povaze světice. O nějakém vlečení na místo oběti nemůže být ani řeči. Ochotně a ráda, jako k nějaké slavnosti spěchá tak vyvolená Páně. Mladistvá její tvář září nadpozemským štěstím a hlásá zřejmě, že oběť není pro ni utrpením, nýbrž radostí.

Navštívivši Paray, vrátila se Marketa ještě domů, aby dokončila přípravy. Závět, kterou tehdy napsala, je uložena v Charolles, klášter v Paray-le-Monial má notářem ověřený opis z 18. července 1692.

Když nastal den rozloučení, byla Marketa statečná, neprolila ani slzy. Bylo jí, jak píše v životopise, jako otrokyni, vysvobozené z vězení a zbavené pout, aby mohla vejíti do domu ženichova, kde bude požívat jeho přítomnosti, jeho statků a jeho lásky.

Doznává však také, že téže soboty, kdy do kláš-

tera vstoupila,*) zakusila nevýslovných úzkostí, jako nikdy předtím. Ale Pán jí zároveň ukázal, že jí odňal roucho služebnosti a že ji oděl rouchem radosti. I zvolala plna nadšení: »Toť místo, kde mne chce Bůh míti!« Od počátku byla přesvědčena, že klášter »Svaté Marie« jest místo posvátné, a všichni, kdo tam bydlí, musí býti svatými. Poznala, že tam musí pečovati o vlastní svatost a úplně, bez výhrad a všeho šetření sebe se odevzdati Pánu.

Duše, která se takto dívá na řeholní život, bude k němu jistě způsobilá. Smýšlení její svědčí, že ji připravoval sám Duch svatý.

*) 20. června 1671.

2. Kandidátkou, novickou, profeskou (1671—73).

Klášter v Paray-le-Monial byl založen 4. září 1626. Roku 1671, kdy Marketa do něho vstoupila, byla tam představenou Marketa Jeronyma Hersantová, jež skládala profes v prvním klášteře v Paříži. Tato osvícená vůdkyně duší, plná vroucí lásky k Bohu, ihned poznala v Marketě duši vyvolenou. S úsudkem jejím se srovnávala i novicmistrová Anna Františka Thouvantová, která byla první sestra, jež byla do nově založeného kláštera v Paray přijata. Obě upozorovaly, že nová kandidátka obdržela již od Pána samého vznešenější naučení, než jsou ta, která se obyčejně novickám udělují.

Marketa toužila velice, aby se naučila vnitřní modlitbě, domnívajíc se, že jí nezná. Když novicmistrovou prosila, aby ji v tom cvičila, řekla jí: »Podejte se Pánu jako plátno malíři.« Marketa poslechla a Pán jí zjevil, že duše její je tím plátnem, na něž chce všechny rysy svého bolestného utrpení malovati.

Ačkoliv Božský Umělec s dílem svým hned začal, přece nebyla vřelá touha Marketina ukojena; marně hledala kříž a stěžovala si, že nalézá ve službě Boží jen čisté, svaté radosti. Krátké toto

prodlévání Páně bylo v plánu Boží lásky, jež nechtěla světici připravit ani o krůpěj hořké, ale posvěcující šťavy, která prýští ze stromu kříže.

O tajemném působení milosti, jehož její duše zakoušela od prvního dne života řeholního, poznamenává: »Pán mne nejprve odloučil ode všeho pozemského a roznítil pak v duši mé horoucí touhu po lásce k němu a po utrpení, že jsem myslila jen na to, kterak jej milovati a sebe na kříž přibíti.«

Pokorná kandidátka byla tak šťastna, že již za dva měsíce obdržela řeholní roucho. Bylo to v úterý 25. srpna 1671, na svátek sv. Ludvíka, krále francouzského. Jméno Maria, jež dostala již při biřmování, připojeno tehdy ke jménu Marketa. Toho dne jí dal Pán poznati, že je to čas duchovního zasnoubení a že ji bude v noviciátě zahrnovati důkazy milostí. Skutečně bývala časem mimořádnými útěchami jako zaplavena. Připadalo jí, že je více v nebi než na zemi, což ji velmi zahanbovalo. Ježto byla stále jako v Boha pohřížena, chtěli představení nabýti jistoty o duchu, jímž je vedena. Odvolávali ji tedy co chvíli z duchovních cvičení. Od rozjímání byla poslána, aby zametala a byly jí vůbec poskytovány tisíce příležitosti k obětím a k odříkání. Ale Marketa, vidouc v tom vůli Boží, byla spo-

kojena se vším a požívala spojení se Spasitelem právě tak, když proň pracovala, jako když byla rozjímáním v něho ponořena. Šla proto s chutí po práci, zpívajíc prostou píseň, kterou si složila:

Boj posiluje v duši lásku Boží:
nejvyšší statek hrud' má objímá;
když den či noc mi v srdce smutek vloží,
přec láska mi té strasti nesnímá.
Vždyť všechno to, co zdá se mukou mojí,
mne ještě pevněj' k Srdci jeho pojí.

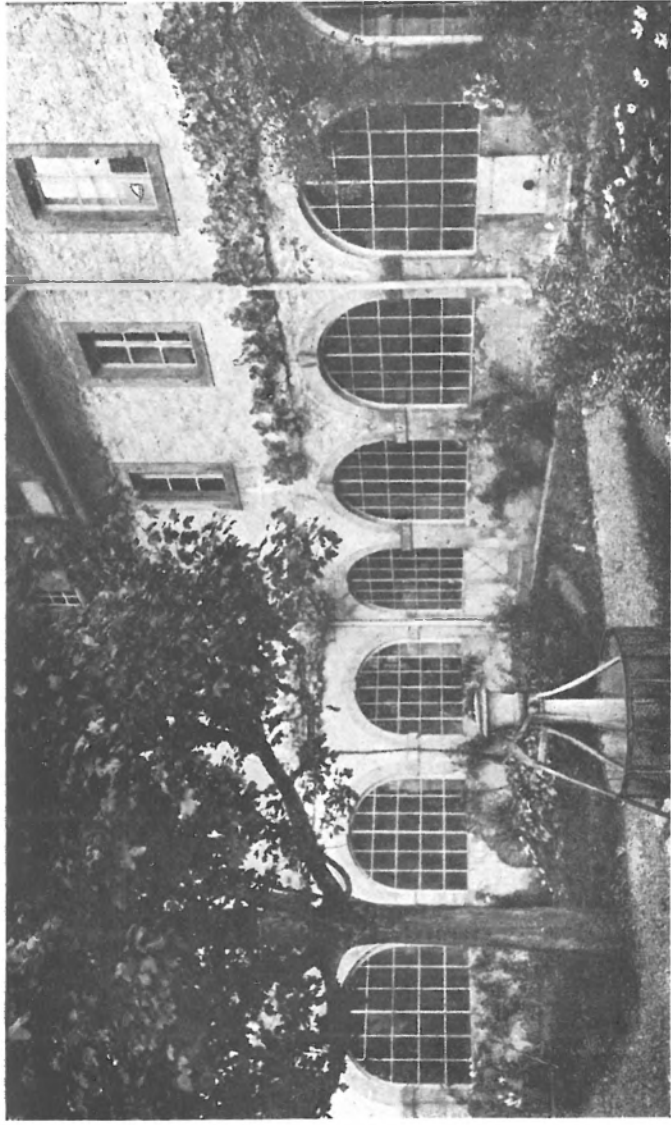
Nejčastější její modlitbou byl povzdech: »Stačí mi, milovaný Pane můj, abych byla takovou, jak ty toho žádáš.« Jindy volala: »Ó, jak je krásný miláček mé duše! Proč ho nemohu milovati?« Zajisté otázka, při níž se mohli andělé pousmáti, neboť Marketa s nimi v lásce závodila.

Tak plynuly dni noviciátu. Ale i noci byly službě Boží zasvěceny. »Prosívala jsem častěji anděla strážce, aby mne probudil,« praví o tom. »Cítila jsem pak vždy srdce své Bohem naplněno. Rozmluva s ním mi byla tak sladká, že jsem při ní ztrávila třeba tři hodiny v citech pouhé lásky a nemohla jsem pak usnouti. Také jsem již nemohla ležeti na levé straně, protože mi to ztěžovalo dýchání. Jednou, když jsem se chtěla obrátiti, abych ulehčila svým bolavým ramenům, řekl

mi, že on, nesa těžký kříž, také ho nepřekládal, aby si ulehčil.« Marketa nikdy nezapomněla hlubokého dojmu, jakým na ni tato poznámka působila. Jedno ji však přece trápilo: »Měla jsem,« píše, »nenasytný hlad po umrtvování a pokořování, ačkoli moje citlivá přirozenost jím velice trpěla. Můj Božský Mistr mě nutil ustavičně po tom toužiti a dal mi kříže, po nichž jsem prahla. Ta utrpení, kterých jsem vyhledávala, mi byla sice zakázána s poznámkou, že jich nejsem hodna; za to mi byla přichystána jiná, na něž jsem nebyla připravena a jež byla mým přirozeným náklonnostem tak odporná, že jsem si musila činiti veliké násilí, abych obstála. I nezdržela jsem se a řekla jsem svému Božskému Mistru: Ach, přispěj mi ku pomoci, vždyť přece jsi ty sám příčinou mého zápasu! A on tak učinil, řka: »Poznej z toho, že beze mne nezmůžeš ničeho! Budu však s tebou vždycky, pokud budeš své nic a svou slabost pohružovati do propasti mé síly.«

Tehdy se naskytla Marketě příležitost k sebezapření, které ji stálo těžký boj. Je to příhoda prostá, ukazuje však, jakou cenu přikládá Bůh i věcem nepatrným, jsou-li konány s velikou láskou.

Marketa měla nesmírný odpor proti všem druhům sýra. Byla to idiosynkrasie celé rodiny. Když

Nádvoří kláštera; uprostřed studna, kde se sv. Marketa Marie poranila na tvář.

Chrysostom sestru do kláštera přivedl, prosil, aby nebylo v této věci na ni naléháno. Bylo vyhověno s radostí. Jednou však přece nabídla sestra v jídelně přísluhující z nedopatření sýr také Marketě. Novicmistrová v tom viděla vhodnou příležitost, aby zkusila sílu své žákyně. Poručila jí tedy, aby tuto oběť Pánu přinesla a sýr si vzala. V prvním okamžiku zatlačil přirozený odpor každý jiný pocit. Novicmistrová, jež to postřehla, nedovolila již ubohé sestře poslušnosti zadostučiniti řkouc: »Nechte toho, nejste hodna, abyste se cvičila v takovém umrtvování. Zakazuji vám, co jsem vám dříve poručila.« V srdci novicky mluvila milost hlasitěji, přece však potrval boj mezi chtěním a nechtěním celé tři dni. Marketa, nevědouc si rady, šla k svátostnému Spasiteli a přednesla mu svoji tíseň. »Ach, Bože můj,« volala, »což jsi mne opustil? Musí býti při mé oběti stále nějaká výhrada, nemá býti vše stráveno jako dokonalá oběť zápalná?« A Bůh, dobro nejvyšší, vyslyšel stesky svého zarmouceného dítěte. Řekl jí jen: »Láska výhrad netrpí!« Těmito slovy jí dal zbraň a zároveň i sílu, aby zvítězila nad sebou samou. Ačkoli se musela velice přemáhati, přece splnila předsevzetí, že si vezme sýr vždycky, kdykoli přijde na stůl. Činila tak po osm let, až se konečně uznalo za potřebné zakázati jí

toto mrtvení. Pán byl spokojen jejím vítězstvím a dal jí to pocítiti takovou měrou, že volávala: »Zadrž, Bože můj, proud svých milostí, nebo rozšiř srdce mé, abych je mohla pojmouti!«

Krásný je duch obětavosti, jenž se jeví u svět-ců, zároveň však na nich poznáváme, že podléhali týmž lidským slabostem jako my. Sestra Marketa Marie měla v noviciátě také své slabé chvíle. Tak na příklad Inula přirozenou náklonností k jisté spolusestře. Pán však, který se v Písmě svatém nazývá Bohem žárlivým, dal jí na srozuměnou, že nechce srdce rozděleného, a jestliže se neodloučí od tvorů, vzdálí se sám od ní. To rozhodlo. Přece však uplynulo několik měsíců, než byl odpor přirozenosti překonán. — Ještě jindy jí bylo těžko přemoci vnitřní nechuť. Tu se jí ukázal Spasitel pokrytý ranami, jež vytrpěl z lásky k nám, a vyčítal jí nevďek a zbabělost, že není s to, aby mu onu obět přinesla. »Co mám činiti, můj Bože,« zvolala, »když je má svévole silnější než já?« Pán ji poučil, aby ukryla vůli svou v ráně jeho boku. »Vykupiteli můj,« zvolala, »ponoř vůli mou tak hluboko a uzavři ji tak pevně ve svém srdci, aby ho už nemohla opustiti.« Od té chvíle již necítila námahy při přemáhání sebe.

Nicméně našel Spasitel ještě jiný odpor u této

vyvolené duše. — Bylo to nejspíše také v noviciátě, když jí řekl: »Srdce mé hledá čistou obět, která by se vydala, aby vyplnila mé úmysly.« Sestra Marketa se však vzpírala ze všech sil, poněvadž nechápala, jak by mohla nekonečná Boží svatost právě ji k takovému smírnému dílu vyvoliti. Podle jejího mínění byly k tomu jiné duše mnohem schopnější. Leč Spasitel neustoupil a jako rozkaz zněl jeho hlas, když k ní mluvil: »Nechci jiného než tebe a přeji si, abys mé žádosti vyhověla.« Marketa předstírala, že je vázána poslušností. Malicherná to námitka tomu, jenž řídí srdce lidská. On vnukl představené, aby potvrdila, co od své služebnice žádal.

Čas noviciátu vyměřený se již chýlil ke konci, když povstaly Marketě nové obtíže. Její ctnost zastiňovala zřejmě ctnosti všech jejích spoludružek. Ale mimořádné cesty, po nichž kráčela, vyvolávaly u představených nejistotu a obavy, zdali by nebylo nemoudré, přijmouti do řádu »Navštívení«, který se měl podle vůle svatého zakladatele varovati lesku zvláštností, osobu zcela jinakou, než byly všechny ostatní. Nestala se snad obětí nějakého klamu při ustavičném obcování s Bohem? — Sestry, které měly v té věci rozhodnouti, mínily, že bude dobře, když se s konečným přijetím sestry Alacoque posečká.

Profese Marketina byla tedy odložena. Naše novicka tím nevýslovně trpěla. A poněvadž nemohla zastaviti nadpřirozených věcí, jež se v její duši dály, pravila malomyslně k Božskému Mistru: »Ach, Pane, ty tedy budeš příčinou, že mne pošlou pryč?« Na to jí Ježíš odvětil: »Řekni své představené, aby se nebála tě přijmouti. Já sám za tebe ručím a uznává-li mne za schopna toho, poskytnu jí za tebe rukojmí.« Božské toto slovo bude navždy nevývratným důkazem pravého povolání Marketina pro řád »Navštívení«.

Má-li umělec převzácnou perlu, dlouho přemýšlí, kam a jak by ji zasadil. Tajemství jeho umění záleží právě v tom, že kolem ní tvoří ozdoby tím jednodušší, čím jest ona perla krásnější.

Od věčnosti vyvolilo Srdce Ježíšovo řád sv. Františka Saleského a sv. Jany Chantalové, aby svou Perlu*) do něho zasadilo. V tomto řádě, kde má býti všecko prosté, pokorné a skryté, bude tím nádherněji před celou církví svatou zářiti. Marketa Marie jest povolána do řádu »Navštívení« a vůle Boží nikdo nezmění. Pán nebes i země poučil světici, že si přeje, aby řeholním pravidlům dávala přednost přede vším ostatním, že jim svou milost přizpůsobí. Má tedy žíti podle

*) Margarita (čes. Marketa) znamená v latině perla.

ducha pravidel. Božský Snoubenec ji v tom bude vždy více upevňovati a ne ji snad od toho odvracetí.

Roku 1672 ujala se řízení kláštera v Paray Matka Marie Františka de Saumaise, profeska kláštera dijonského. Této představené měla tedy sestra Marketa oznámiti slova Spasitelova. Ctihodná Matka Františka, osoba bystrého úsudku a svatého života, žádala důkazu. Poručila Marketě, aby prosila Pána, aby ji učinil řádu užitečnou tím, že jí umožní přesné zachovávání řeholních předpisů. Pán na to řekl s Božskou dobrotivostí: »Nuže, dobře, dcero má, dostane se ti toho, neboť tě učiním řádu užitečnější, než lze pomysleti, a to způsobem, který je posud jen mně znám. Vždy však přizpůsobím své milosti duchu pravidel, vůli tvých představených a tvé slabosti, takže můžeš považovati za podezřelé vše, co by tě vzdalovalo od přesného zachovávání klášterních předpisů, neboť těm musíš vždy dávatí přednost. Svoluji i k tomu, abys vůli svých představených dala přednost před vůlí mou, kdyby ti snad někdy zakazovali, co jsem ti já poručil. Nech, ať tebou vládnu neobmezeně, já si již najdu cesty, aby byly skutečněny mé úmysly i těmi prostředky, které by se zdály účelu odporovati. Vyhrazuji si toliko vedení tvého nitra a zvláště tvého srdce;

v něm jsem založil říši své čisté lásky, a proto ho nikdy jinému nepostoupím.«

Ctihodná Matka Marie Františka jistě neočekávala tak určité a přesné odpovědi. Byla však upokojena. Ostatně za těch šest let, kdy byla představenou Markety Marie, poznala jasně pravdu předpovědi, kterou Pán učinil milé dceři.

A poněvadž již ani představená, ani novicmistrová nebyly v pochybnostech o povolání své novicky, byla jednohlasně připuštěna k sv. profesi. Slavnost stanovena na den 6. listopadu 1672. Přípravou na ni byla desítidenní duchovní cvičení. V té době byla sestra Marketa vedena přímo Duchem svatým. A ježto si ten, který ji více než sebe miloval, vyvolil příbytek v jejím srdci, záleželo jí málo na tom, k čemu se jí upotřebí. Vždyť nic nebylo s to, aby ji od něho odvrátilo. Pamětihodná jest jedna událost z té doby.

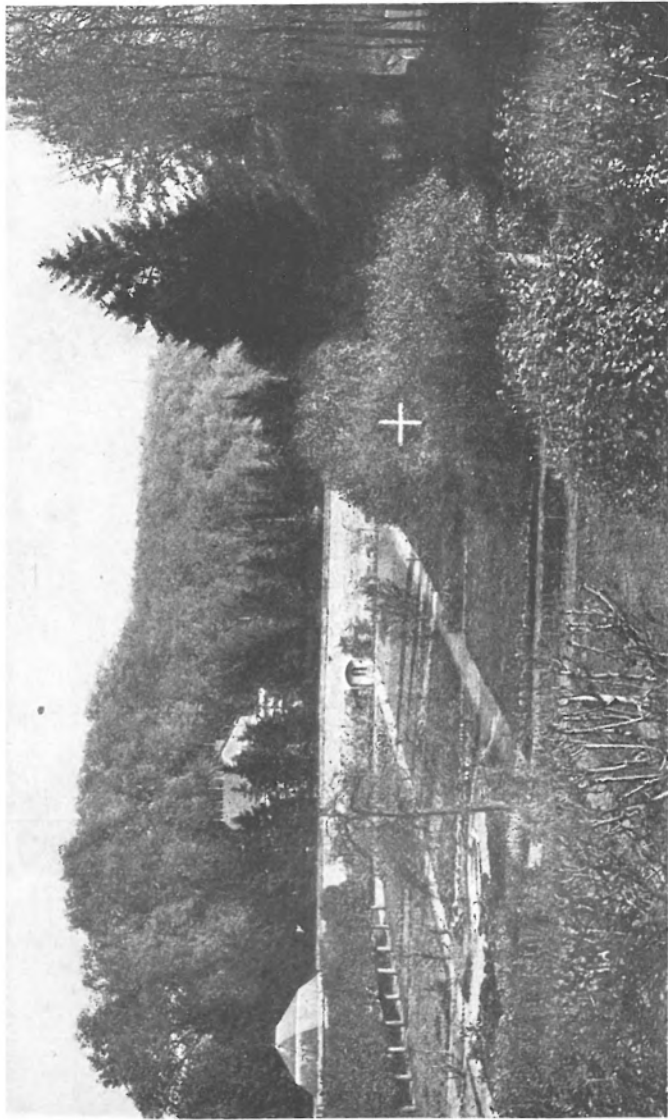
Klášter v Paray měl tehdy oslici s oslátkem. Novicmistrová uložila novickám, aby dávaly pozor, aby zvířata nezpůsobila škody v zelinářské zahradě. Sestra Alacoque to chápala tak, jako by se nařízení týkalo jen jí a nepovažovala se za osvobozenou ani tehdy, když začaly exercicie. Mimo čas pobožnostem určený dlelo dobré to dítě stále v zahradě při pokořujícím zaměstnání, jež bylo ztíženo tím, že zvířata nesměla být uvá-

zána. »Neměla jsem pokoje až do večerního klekání, kdy jsem šla ke stolu,« napsala o tom. Mezi noční modlitbou hodiněk musela ještě zajít do stáje, aby dala oslici a oslátku krmení. »Byla jsem,« podotýká, »při onom zaměstnání tak spokojena, že bych byla při něm zůstala třeba po celý život.« Jednou chtěla právě přerušiti rozmluvu s Pánem, aby zvířata nezaběhla, ale Spasitel jí řekl: »Nech je, ať běhají, neučiní škody.« Poslušná duše důvěřovala slovům svého Boha. Sestry pak, které viděly obě zvířata pobíhati mezi zeleninou, nenalezly ani nejmenší škody.

V zahradě v Paray se podnes zelená lískový keř, u něhož se podle starého klášterního podání zjevil Pán šťastné novicce. Tam ji bohatě odměnil za námahu, kterou na se vzala hlídáním nepokojných zvířat. Když šla jednou později se spolusestrou mimo, pravila ukazujíc na ono křoví: »To jest místo milosti, neboť mi tam dal Kristus Pán poznati a pochopiti hořkost svého utrpení a tím mi ukázal, jak spasitelný je kříž.« Proč nezjevila oněch osvícení? Řekla pouze: »Látka tato jest nevyčerpateľná, proto raději pomlčím.« — Na svátek Všech svatých slyšela zřetelně slova: »Na nevinnosti nesmí býti poskvrny, zrakům Vševidoucího nic neunikne, nic nezůstane nepovšimnuto na rozkošné nivě čistoty; tam

vše vrcholí v lásce.« Zároveň jí Pán ukázal matný odlesk této krásy. Marketa o tom poznamenává: »V exerciciích jsem ztrávila celé dny v nevýslovné slasti a domnívala jsem se, že budu již pozvána k věčnému jí požívání. Avšak slova, jež jsem uslyšela, poučila mne, že jsem ještě daleko od cíle.« Pravilť jí Pán: »Marně tvé srdce vzdychá, aby již vešlo do věčné slasti; jenom cestou kříže tam dospěješ.« Potom jí ukázal vše, co ještě vytrpí. Pocity své při tom vyjadřuje svěťice slovy: »Celá bytost má se zachvěla.«

Připravujíc se k sv. zpovědi, bála se Marketa, zda pozná všechny své hříchy. Ale Božský Mistr ji uklidnil řka: »Proč se trápíš? Čiň, co můžeš a co se bude nedostávat, sám doplním, neboť při této svátosti kladu největší váhu na zkroušenost a pokoru srdce.« S takovými city přijala pak Marketa svátost pokání. Vypravuje o tom: »Zdálo se mi, že vidím a cítím, jako bych byla zbavena svého šatu a oděna rouchem bělostným; při tom mi bylo řečeno: »Hleď, to jest roucho nevinnosti, jímž jsem přioděl tvou duši, abys žila životem pouze božským, to jest vlastně mě nechala v sobě žíti; neboť já jsem tvůj život a proto máš jen mnou a ve mně žíti.« Jak žárlivým byl Pán na toto roucho milované nevěsty své! Jednoho dne jí řekl: »Jestliže je někdy ztratíš, nenalezneš

Klášterní zahrada; křížek označuje lískový keř, kde se Srdce Páně zjevilo sv. Marketě.

ho nikdy víc a zřítíš se tak hluboko, že již nepovstaneš, protože jsem tě tolik povýšil a vykázal ti obydlí v ráně Srdce svého.«

V exerciciích si Marketa vypracovala životní plán, podle něhož chtěla spěti k dokonalosti, nebo správněji řečeno, Duch svatý sám jej načrtl mistrnou rukou. »Zde,« píše Marketa, »jsou má předsevzetí, jež mají míti platnost po celý můj život. Sám můj Nejmilejší mi je diktoval. Když jsem ho přijala ve svátosti, pravil mi: »Viz ránu mého boku, v níž máš od nynějška stále přebývati. V tomto útulku budeš moci zachovati šat nevinnosti, kterým jsem tě ozdobil, abys vedla život božský. Tvé síly a smysly musí býti ve mne pohrouženy. K věcem pozemským musíš býti slepá, hluchá, němá a bezcitná, musíš chtíti, jako bys nechtěla, musíš být bez úsudku, bez přání, bez náklonnosti, musíš chtíti jen to, co se mně líbí. Nesmíš hledati ničeho mimo mne, nechceš-li mé všemohoucnosti křivditi a mne těžce uraziti, neboť ti chci býti vším. Bud' stále hotova mne přijmouti a já budu vždy ochoten se ti darovati. Budeš často vydána vzteku nepřátel, avšak neboj se, budu tě chrániti a budu sám odměnou tvého vítězství. Střez se, aby ses neohlížela na sebe, leč by to bylo pro mne. Milovati a trpěti budiž tvým heslem: Jen jedno srdce, jedna láska, jeden Bůh!«

Tato slova pak napsala vlastní krví: »Já, opovržení hodné, bídné nic, připovídám svému Bohu, že se chci podrobiti a obětovati všemu, čeho ode mne žádá. Obětuji mu své srdce, aby plnilo jeho nejsvětější vůli a toužilo jen po jeho větší cti a čisté lásce, které zasvěcuji veškeru svou bytost a každý okamžik svého života. Na věky věků náležím svému Nejmilejšímu, jsem jeho otrokyní, služkou. A ježto mi i on úplně patří, jsem jeho nevěstou: sestra Marketa Marie je mrtva světu. Vše od Boha, nic ode mne, vše pro Boha, nic pro mne!«

Dne 6. listopadu 1672 složila sliby chudoby, čistoty a poslušnosti, jež ji na věky spojily trojnásobným, svatým poutem s Bohem jejího srdce.

Podle řádových předpisů byla při profesi pokryta příkrovem, jakým se máry zahalují a byla nad ní pronesena slova: »Milá sestro, jste mrtva světu a sobě samé, abyste nadále žila jen Bohu.« A jakou ozvěnu nalezla v její duši? Píše o tom: »Když jsem konečně dospěla ke svaté profesi, po níž jsem tolik toužila, zasnoubil se Božský Mistr se mnou způsobem, jehož nedovedu blíže popsat. Umím pouze říci, že se mnou jednal jako s nevěstou s hory Tábor. Bylo mi nesmírně trpko, když jsem spatřila svého Ženicha na Kalvarii, ubíčováného a zohaveného a nebyla jsem mu po-

dobna. Řekl mi však: Počkej jen, vše přijde svým časem. Chci, abys byla míčem mé lásky.« — O důkazech přízně Boží, jež od té doby zakoušela, píše Marketa: »Viděla a cítila jsem Pána u sebe zcela blízko a rozuměla jsem mu lépe než prostřednictvím smyslů. Těmi bych se byla asi stala roztržitou a dala se od něho odvrátiti, avšak toho jsem byla zbavena, ježto jsem při ničem nemohla působiti sama. To mi vtisklo hluboké poznání vlastní nicoty, že jsem si připadala jako roztržštěna v hluboké propasti, z níž nebudu moci nikdy povstati. Z úcty před nekonečnou velebností Boží bych byla ustavičně klečela a také jsem to činila, pokud mi to slabost a zaměstnání dovolovaly.«

Potom jí Pán zjevil, jak bude trestati její chyby. Privil: »Chybíš-li, očistím tě utrpením, pakli sama pokáním neučiníš dosti. Neodejmu ti za to svou přítomnost, ale budeš ji cítiti tak bolestně, že ti bude opravdu trestem.«

Po svaté profesi byly sestře Marketě svěřeny různé úřady.*) Při všech, jak spolusestry vypravují, se jevila obvyklá její horlivost. Zároveň však také všude shromažďovala myrhu utrpení a pokoření.

*) Za svého řeholního života zastávala v klášteře všechny povinnosti, jen představenou a vrátnou nebyla.

S počátku vytrpěla mnoho jako pomocnice v nemocnici. Co vše to bylo, ví jedině Bůh. Příčinou byla jednak její prudká, citlivá povaha, jak upřímně vyznává, jednak stvoření a d'ábel. »Ten nejednou způsobil,« dí, »že jsem upadla a vše, co jsem měla v ruku, rozbila. Pak se mi vysmíval: »Ó ty blbče, tebe nelze k ničemu upotřebiti!« To mne vždy velmi zarmoutilo a sklíčilo, takže jsem si nevěděla rady ani pomoci. Znemožňoval mi totiž, abych to řekla naší Matce, hanobě poslušnost ze všech sil.«

Ošetřovatelkou nemocných byla tehdy sestra Kateřina Augustina Mareštová. Ona a Marketa, jaké to různé povahy! Naše světice trpěla tedy v nemocnici mnoho. Je tím řečeno, že sestra Mareštová netrpěla? Vmysleme se v její postavení, mějme při tom na zřeteli, že byla neobyčejně rázná, mužná povahy a musíme uznati, že taková pomocnice, jakou byla sestra Marketa, byla pro ni spíše zkouškou trpělivosti než ulehčením. Pomáhalať jí Marketa toliko dobrým úmyslem a dobrou vůlí, nikoli skutkem. A pro takový případ není léku, neboť duše, kterou Bůh ustavičně naplňuje a pro sebe tak poutá, že prodlévá více tam, kde miluje, než tam, kde žije, taková duše bude v denním styku s věcmi zevnějšími ustavičně mimo svůj živel. Tak bylo s naší mla-

dou profeskou. Utrpení její ještě zvyšovalo, že si všeho byla plně vědoma. Proto pociťovala dvojnásob každou nepříjemnost, kterou způsobila, aniž byla s to, aby něco změnila.

Důležitými jsou pro poznání povahy Marketiny svědectví představené, Matky Greyfié a P. Croiseta. První píše: »Byla rozumná a moudrá, dobrého ducha, příjemné povahy a velmi laskavého srdce. Jedním slovem lze říci, že byla vynikající měrou schopna, aby zastávala se zdarem různé úřady. Pán však vyslyšel její prosbu, aby byla vždy nepoznána a skryta v ponížení a utrpení.«

P. Croiset pak dosvědčuje: »Bůh jí propůjčil dobrý rozum, zdravý, pronikavý a jemný úsudek, ušlechtilou duši a velké srdce.« Nebyla tedy sestra Alacoque osoba úzkého, omezeného ducha, mrzuté, zádušné mysli, jak si ji někteří představují. Byla naopak bytost schopná úsudku a milá řeholnice, ale zvláštním dopuštěním Božím mizely tyto šťastné vlastnosti obyčejně pod rouškou pokořování. To jí však Pán nahrazoval důvěrným svým obcováním. Jednou po sv. přijímání žádal na Marketě, aby opětovala oběť svobody své i celé bytosti. »Učinila jsem tak z celého srdce,« praví, »a řekla jsem: Jen když, nejmilejší Pane, pak způsobíš, že se na mně nebude jeviti

nic neobyčejného mimo to, co by mne před tvory hodně pokořilo a jejich vážnost ke mně zničilo. Neboť, Pane můj, cítím svou slabost, obávám se, že tě zradím a že tvé dary nejsou u mne dobře schovány.« — »Neboj se ničeho, dcero má,« řekl mi Pán, »učiním tě neschopnou odporu.« — »Jak, Bože můj,« zvolala Marketa, »což mne necháš žíti bez utrpení?« Tu jí Pán ukázal veliký kříž, pokrytý květy a ujistil ji, že ponenáhlu spadají a jen trní zůstane. Tato zpráva, místo aby ji polekala, převedla duši její u vytržení.

Nemysleme však, že se sestra Marketa Marie pro tyto důkazy nebeské přízně zapomínala cvičiti v malých, nepatrných ctnostech, jež tvoří pravý a pevný základ řádu »Navštívení«. V lednu 1673 byla o té věci poučena při modlitbě svatým Františkem Saleským. Ukázal jí, že láska k Bohu a bližnímu, spojená s nejhlubší pokorou, jsou ctnosti, kterých nejvíce žádá od svých dcer a jimiž byl sám po celý život s Bohem spojen. Nato si stěžoval, že duch pokory a lásky, jež se snažil duchovnímu svému potomstvu vlítí, v řádu jeho poněkud ochladl a poučil Marketu, která jej možno opět povznést. — Odhalilo snad již Boží milosrdenství před zraky velikého biskupa nejblížejší budoucnost a ukázalo mu, že se nejsvětější Srdce Ježíšovo milému jeho řádu daruje prostřed-

nictvím pokorného dítěte, které před necelými třemi měsíci složilo sliby?

Poněvadž ctihodná Matka de Saumaise pozorovala, že dceři její jsou stále udíleny mimořádné milosti, poručila jí, aby napsala vše, co se v duši její dalo. Marketa cítila proti tomu s počátku nesmírný odpor. Pán jí to vytýkal řka: »Proč se zdráháš uposlechnouti mého hlasu a napsati, co pochází ode mne a ne od tebe, při čemž nemáš jiného podílu než své svolení? Uvažuj, co jsi a čeho zasluhuješ a poznáš, odkud je dobré, které máš. Proč se bojíš, když jsem ti přece vykázal místo v útulku, v němž se všechno stává lehkým?« Marketa uposlechla a těmto jejím řádkům děkujeme, že ji můžeme lehčeji provázeti prvními lety řeholního života.

Píše tam na příklad: »Při vnitřní modlitbě poutá Pán mé srdce tak, že se mi často zdá, jako by mi bylo úplně vzato. Cítívám hluboký pokoj proto, že se obávám jen toho, že svého Boha nemiluji a že neužívám dobře času, abych se cvičila v Božské jeho lásce. A poněvadž jsem si často myslívala, že je to ďábel, který mne do onoho stavu uvádí, řekla jsem svému Bohu: »Dej mi poznati lest ďábelskou, abych se mohla jeho léčkám vyhnouti. Ale můj Nejmilejší mě poučil, že zlý nepřítel nemůže vniknouti do nitra duše, ta že se

mu projevuje pouze nějakým vnějším znamením a že také nemůže srdci poskytnouti pokoje.«

Marketa trpívala častěji chrapotem, takže nemohla s ostatními zpívati v choru hodinky. Dlouho ji to trápilo jako nějaký trest, až o vigilií svátku Navštívení Panny Marie r. 1673 nastala změna. Na počátku Jitřní se namáhala, aby též zpívala, ale marně. I pokořila se před Bohem s city klanění. Pojednou však, když před »Te Deum« podle řádového zvyku složila ruce skromně v rukávech hábitu, sneslo se na ně Děťátko, zářící jako slunce. Uchváčena tím, pravila v hlubokém mlčení: »Můj Pane a Bože, jak nesmírně snižuješ nekonečnou svou velikost?« — »Přicházím se tě zeptati, má dcero, proč mi tak často říkáš, že se ti nemám blížit?« — »Ty víš, nejvyšší dobro mé, že nejsem hodná, abych k Tobě přistoupila, tím méně, abych se Tě dotýkala,« odpověděla světice. »Slyš tedy,« pokračoval Pán, »čím více se pohřížuješ ve svou nicotu, tím hlouběji se kloní má vznešenost, aby tě pozvedla.« Protože se pokorná služebnice Boží obávala, že by to mohl býti satan, zvolala v nitru svého srdce: »Jsi-li to Ty, můj Bože, dej, abych mohla zpívati Tvou chválu.« — V téže chvíli nabyla hlasu jasnějšího a silnějšího, než měla kdy předtím, mohla zpívati Te Deum i další části Jitřní. Něžné laskání Božského dítěte

jí neodvrátilo ani na okamžik od úctyplné pozornosti, již byla posvátnému oficiu povinna. Pán jí za to požehnal a řekl: »Chtěl jsem zkoušeti úmysl, s nímž mne velebíš. Kdybys při tom byla bývala roztržita a jen chvilku méně pozorna, byl bych se vzdálil.«

Za nějaký čas ztratila Marketa hlas po druhé a když oň Pána opět prosila, odpověděl, že jí jej propůjčil, aby uvěřila a že má být tedy tak spokojena, když jej ztratí, jako když jej má. Neníť pro duši nic prospěšnějšího, nežli dokonalá odevzanost ve všech věcech. Tuto zásadu měla přímo od Pána. Pravil jí: »Ukáži ti, že jsem moudrý a zkušený vůdce duší. Za mého vedení jim nehrozí nebezpečí, jsou-li mi jen úplně oddány a zapomínají-li sebe.« Když jednou na Boží hod velikonoční nemohla být pro povinnosti úřadu při společném rozjímání a rmoutila se proto, domluvil jí Spasitel: »Věz, dcero má, že úkon podrobení se a oběti mi jest milejší než rozjímání.«

Den ode dne pokračovala Marketa na vznešené a tajemné stezce, jež ji měla přivésti k velikým zjevením Nejsvětějšího Srdce. Již tehdy se jí ukázalo, ale pouze pro její osobu, a Marketa byla stravována touhou, aby mohla všude zvěstovati lásku, prýštící ze Srdce Božího.

Jednou zaslechla hlas, jenž jí pravil, že stojí na

kraji propasti. Nerozumějíc tomu, prosila Pána: »Jediná lásko duše mé, dej mi poznati, co mne znepokojuje!« Pán se jí zjevil při rozjímání, jsa všecek pokryt ranami, ukázal na ránu svého boku jako na bezednou propast a sdělil jí, chce-li uniknouti propasti, na kterou si stěžuje, musí se skrýti v hlubině této, příbytku všech, kdož ho milují. Tam nalézá duše pramen vody živé, nabývá života milosti, o který ji hřích oloupil, srdce tam nalézá výheň lásky, aby vždy více žilo Lásce.

Jindy opět byla Marketa zachváčena úzkostí téměř smrtelnou. Ve chvíli té promluvil k ní Pán: »Vstup, dcero má, do této rozkošné zahrady, abys svou chřadnoucí duši oživila.« Marketa porozuměla, že Ježíš mluví o svém nejsvětějším Srdci, jehož květy se jí v tolikeré rozmanitosti a kráse podivuhodně nabízely. Ale protože se jich neodvažovala dotknouti, pobízel ji slovy: »Můžeš je trhati podle libosti.« Tu mu padla k nohám a zvolala: »Ó Božský Vykupiteli, nechci jiného květu mimo Tebe, neb Tys mi kytičkou myrhou, již chci ustavičně objímati rameny své lásky.« — »Dobře jsi volila,« odvětil Spasitel, »jen myrha je s to, aby podržela krásu a vůni. Na zemi je doba jejího květu, na věčnosti již nekvete.«

Jinde poznamenává Marketa: »Kdysi jsem četla v duchovní knize, abych mohla po nešporách při-

spěti též něčím při společném zotavení. Pojednou se mi zjevil Pán a pravil: »Chci ti odhaliti knihu života, v níž jest obsažena věda lásky.« A ukázav mi Srdce své, dal mi v něm čísti slova: »Moje láska panuje v utrpení, vítězí v pokoře, raduje se v jednotě.« Slova ta byla hluboko vryta do ducha světice, že jich nikdy nezapomněla.

Dne 4. října, na svátek sv. Františka z Assisi, dal Pán sestře Marketě Marii tohoto serafínského světce za zvláštního vůdce. Ukázal jí nevýslovnou slávu, jíž světec ten v nebi požívá, a řekl jí, že náleží mezi největší miláčky jeho Srdce. Nadšený ten rytíř chudoby, poznamenaný svatými ranami, nežádal si věděti a znáti jiného, nežli Ježíše ukřižovaného a stal se živým jeho obrazem. Proto přivlastňuje nyní duším zásluhy nejdražší krve Páně. Jeho probodené ruce jsou vodovody, jimiž nejvyšší krev proudí na hříšníky. Mocně se též přimlouvá za řeholní družiny, které se odchýlily od prvotní horlivosti. Dále řekl Pán své služebnici, aby považovala za zvláštní důkaz lásky Boží, že jí dal takového ochránce a vůdce.

Čím více se k ní Ježíš skláněl, tím důvěrněji jí též svěřoval nevýslovné bolesti svého Božského Srdce. Když jedenkrát rozjímala o jeho smrtelné úzkosti v zahradě Getsemanské, zatoužila, aby směla býti účastna tohoto utrpení Boha-člověka.

Byla vyslyšena. Privil jí: »Tehdy trpělo mé Srdce nejvíce, neboť jsem byl opuštěn nebem i zemí, obtížen hříchy všeho lidstva před svatostí Boží, jež nehledíc na mou nevinu, drtila mne a dala mi pít kalich, plný hořkosti spravedlivého hněvu Božího. Zdálo se, jako by Bůh zapomněl svého otcovství, aby dostiučinil spravedlnosti. Nelze, aby tvor pochopil, co jsem tehdy trpěl. Byla to bolest, kterou cítí duše provinilá, když se objeví před soudnou stolicí Boží a jest odsouzena.« - Nato pokračoval ve svých důvěrných sděleních a doložil: »Spravedlnost má je rozhněvána a připravena, aby vyřkla veřejné, trestající rozsudky nad skrytými hříšníky, nebudou-li se káti. Oznámím ti čas, kdy bude spravedlnost má chtít blesky své vyslati na ony provinilce. Pozdvihni pak srdce svého i rukou svých k nebesům s modlitbou a dobrými skutky. Přinášej mne stále nebeskému Otci jako oběť lásky, jež byla ubita a vydána za hříchy světa a stav mne jako pevný, ochranný štít mezi jeho spravedlnost a hříšníky.«

Potom přislíbil služebnici své, že bude ihned jako obklopena jeho milosrdenstvím, až se on rozhodne, že některému z oněch hříšníků odpustí. Jestliže pak obrácená duše setrvává v dobrém až do konce, okusí Marketa též předchuti té radosti, kterou se svatí v nebi z toho radují.

V exerciciích na podzim r. 1673 spočinula na světici těžce ruka Páně. Sděluje o tom: »První dva nebo tři dni jsem byla všecka stísněna, cítíc svatost Boží tak bolestně, že jsem nebyla schopna rozjímati a snášeti vnitřního utrpení. Cítila jsem velikou bezútěšnost a bylo mi mukou, že se mám objeviti před svým Bohem, že bych byla raději tisíckrát volila smrt a úplné zničení, kdyby mne nebyla podporovala táž moc, jež mi toto utrpení připravila. Nebylo však v mé moci uniknouti Boží přítomnosti. Pronásledovala mě všude, takže jsem si připadala jako zlosyn, jenž čeká odsouzení. Přesto jsem byla s vůlí Páně tak sjednocena, že jsem byla stále hotova přijmouti každou muku s týmž uspokojením jako sladkost jeho lásky.«

Trpěti od tvorů jest útlocitné duši často velmi trpké, ale trpěti od Tvůrce samého jest bolest, jíž není rovno. Job si stěžoval Pánu, že ho podivně sužuje. Marketa okusila tohoto Božského mučení, když na ní spočívala tíha dvojnásobné svatosti Boží. Mínila tím svatost lásky a svatost spravedlnosti. První žádala pokání za duše v očištcí, druhá za hříšníky, zvláště za duše Bohu zasvěcené. Oznámil jí Pán: »Chci, abys je stále zastupovala a pocítila, co vše dlužno trpěti pro mou lásku.« — »Jindy mi řekl Pán,« vypravuje světice, »chci ti býti vším: radostí i útěchou, ale i trýzní tvou.«

Pravdivost těchto slov jsem zakusila. Svatost lásky a spravedlnosti je uskutečnila. Doznávám, že je nesnadno se vyjádřit, ale je jisto, že jsem nikdy tolik netrpěla, jako pro svatost spravedlnosti Boží. Vnikala v duši mou tak mocně, že bych byla raději třeba muka zavrženců snášela, než se musela objeviti jediným hříchem obtížena před svatostí Boží. Duše si připadá jako ponořena do vřelého oleje, který až do kostí proniká a činí tělo necitelným k fysickým bolestem, které připadají spíše jako občerstvení. — Nejvíce trpím, když mě Pán v takovém stavu pocítí zvláštní svou přítomností. Vidím jeho čistotu tak jasně, že mi nelze snést pohledu na sebe samu, vinami obtíženou. Ráda bych prchla a se skryla, ale nemohu. Bohu lásky se líbí, že mne v takovém stavu spatřuje a dává mi nalézt právě to, před čím utíkám. A přece bych nechtěla za nic na světě býti zbavena pohledu na svého Boha. Tisíckrát bych zemřela, jen abych dostiučinila za svou nehodnost. Volávám se sv. Petrem: Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem hříšnice! Přece si však nepřeji, abych byla onoho utrpení zbavena, spíše toužím, aby bylo rozmnoženo.

Svatost lásky dává též trpěti, ale poněkud jinak. Její muka působí v duši tak veliké uspokojení a radost, že toho opět nelze slovy vyjádřit. Duše

horoucně touží, aby se spojila s Bohem, že dnem i nocí nenalézá pokoje, neboť stůl i lůžko jsou jí mučidly, i zábava jí připravuje utrpení. Bůh je duši ustavičně přítomen, ukazuje jí poklady, jimiž ji obohatil, vroucí lásku, jakou ji miluje a zároveň nedostatečnou lásku, kterou mu ona splácí, takže se duše přímo stravuje touhou, aby svého Boha víc a více milovala a jen jemu náležela. Vše ostatní jest jí neužitečným a zbytečným.«

Božských poučování přibývalo. Jednoho dne slyšela světice slova: »Pán jest již čekáním unaven; chce vejíti do svých stodol, aby prosíval pšenici a zrna od plev očistil.« Marketa se snažila myšlenku tu zapuditi jako nějakou roztržitost, leč cítila opět tíži Boží svatosti a uslyšela důtklivý hlas: »Vyvolený národ můj mne tajně pronásleduje a rozhněval tím mou spravedlnost! Avšak já zjevím tyto tajné hříchy patrnými tresty, budu prosévati hříšníky řešetem své svatosti, abych je vyloučil z počtu svých věrných.«

Nato ukazuje rozedrané a probodené Srdce své, doložil: »Pohled' na rány, jež mi vyvolený lid můj způsobil. Ostatní lidé se spokojují tím, že rozdírají mé tělo, ale tento národ můj zraňuje mé Srdce, které jej bez ustání miluje.«

Jindy se jí ukázal ještě hrozněji zohaven. Svaté jeho Srdce bylo bolestí jako zdrcené. »Pohled',«

pravil, »co mi učinil lid vyvolený, který byl určen k tomu, aby mou spravedlnost utišil: pronásleduje mne tajně. Nepolepší-li se, přísně jej potrestám. Oddělím spravedlivé a ostatní padnou za oběť mému hněvu.« Marketa pamětliva poučení, jež jí dal Miláček její, představila mu, kolik pro ony duše vytrpěl, a jediný pohled na to postačil, aby jeho hněv utišil.

Jinde vypravovala Marketa: »Trpěla jsem delší čas tolik pod tíhou Boží svatosti, že jsem pozbyla hlasu i sil. Kdykoli jsem se měla před někým objeviti, cítila jsem se tak zahanbena, že bych byla raději zemřela. Svaté přijímání mi působilo nevýslovná muka, a nesměla jsem je vynechati. Sám Spasitel mi to zakázal. Mohla jsem volati s prorokem: Byly mi slzy mé chlebem dnem i nocí. Ježíš Kristus v Nejsvětější Svátosti byl mi jediným útočištěm a přece se mnou jednal s takovou nevolí, že jsem trpěla smrtelnou úzkostí a musela jsem si činiti největší násilí, abych mohla před ním prodlévati. Když jsem k němu přišla mimo předepsaný čas, řekla jsem mu: Kam chceš, abych šla, ó Božská spravedlnosti, když mne všude doprovázíš? Přicházela a odcházela jsem nevědouc, co počíti a nalézajíc pokoj jen v bolesti.«

Jednou, když Pán předpisoval Marketě určité modlitby a cvičení, pravila mu prostě, »Ty víš,

Pane, že nenáležím sobě a že budu proto činiti jen to, co mi má představená poručí.« — »Já také jinak nemíním,« odvětil, »neboť, ačkoli jsem všemohoucí, přece od tebe nežádám nic, čeho tvá představená neschvaluje. Slyš a pamatuj si dobře tato slova z úst věčné Pravdy: Všechny osoby řeholní, které jsou se svými představenými rozdvojeny a od nich odloučeny, musí býti považovány za nádoby zavržení, v nichž každá dobrá tekutina propadne zkáze. Svítí-li na ně slunce Spravedlnosti, vyvolává v nich podobné účinky jako slunce, když svítí na bláto. Jejich duše jsou mým Srdcem zavrženy; čím více se mi chtějí blížit ve svatých svátostech, tím více se od nich vzdalují pro ošklivost, kterou před nimi mám.«

Bylo to důtklivé poučení, netýkalo se však duše tak poslušné. Měla je mítí toliko na paměti, aby je jiným opakovala. Pán věděl, že jí potřebuje jen říci: Miluji poslušnost, bez ní se mi nelze líbiti, a tím že ji navždy připoutá k této ctnosti dokonalých.

Duši Marketině se stal Bůh tím, čím je člověku v řádu přirozeném vzduch. Žít jen v něm, plnost Božství byla živlem jí vlastním. Její mluva se stává vznešenou, vyjadřuje-li své pocity; tak na př. dí: »V Miláčku mém došla všechna má přání splnění; jen jedno mi ponechal, abych totiž

byla schopna pouze jej milovati a abych se ničeho nebála, kromě hříchu. Jako všechny věci nalézají pokoj teprve tehdy, když dospějí ke svému cíli, a jako vše vyhledává pouze toho, co odpovídá jeho bytosti: tak žíznilo i srdce mé, pohřížené ve svůj střed a cíl: v nejpokornější Srdce Ježíšovo — po pokořování, opovržení a zapomenutí od tvorů. Nikdy nejsem šťastnější, než když jsem podobna svému ukřižovanému Ženichovi. Tato podobnost působí, že mi je ponížení dražší než život. Tisknu tento drahocenný poklad vroucně na hrud' jako záruku lásky svého Miláčka, která mne nemá ani na chvíli opouštět.

Každý den, když procitnu, zdá se mi, jako by byl můj Bůh zvláštním způsobem u mne. Srdce mé se s ním spojuje jakožto se svým původem a nejvyšším i jediným statkem. Prahnu po modlitbě, takže okamžiky, kdy se oblékám, mi připadají jako hodiny. Začínám se obyčejně modliti beze vší přípravy mimo tu, kterou můj Bůh ve mně působí. Jdu k němu jako nemocná k lékaři, který vždy dovede pomoci, nenalézám však pokoje a ulehčení. Kladu se mu k nohám jako živý obětní beránek a přeji si jen, abych byla strávena čistými plameny jeho lásky. Cítívám při tom, jako by se mé srdce ztrácelo v ohnivě peci, takže mi připadá, že ho již nemám. Je mi, jako by se duše

má oddělovala od těla, aby se spojila s nekonečnou velikostí mého Boha a v něm se ztratila. V takových chvílích není v mé moci, abych ducha svého zaměstnávala předmětem, jež jsem si připravila pro rozjímání. Šťasten je však duch můj, když prodlévá s jediným Pokladem svým, v němž nalézá takový nadbytek, že mu je vše ostatní lhostejno. Rozum můj je však v ustavičné temnotě a nemá jiného světla a poznání, než kterého mu čas od času uděluje Slunce spravedlnosti. Nepocítuji jiného dojmu a hnutí, než touhu milovati jej a lásku svou mu nějak projevit. Všechny síly své pak vynakládám na to, abych objala Miláčka srdce svého ne rameny svého těla, nýbrž všemi silami duše.« Snažíc se, aby ještě jasněji vyjádřila, co pocítuje, praví dále: »To je mým obyčejným zaměstnáním při modlitbě, které však nekonám já, nýbrž Bůh můj ji koná ve mně, ubohém svém stvoření. Častěji ukončím, aniž vím, co jsem při ní činila beze všeho jiného předsevzetí, prosby a obětování, než jaké můj Ježíš svému nebeskému Otci přinesl. Konám to tímto způsobem: Můj Bože, přináším ti tvého milného Syna, abych ti poděkovala za všechna dobrodiní, jež jsi mi prokázal, přináším ti ho jako svou prosbu, své obětování, klanění a předsevzetí. Konečně ti ho obětuji jako svou lásku a své všecko. Přijmi jej,

věčný Otče, za vše, čeho ode mne žádáš, neboť nemám nic, co bych ti nabídla, aby to bylo tebe hodné, než jeho, kterého jsi mi s takovou láskou daroval.«

Marketa, duše vpravdě pokorná, byla své představené vždy otevřenou knihou. Sdělovala s ní vše, co se v její duši dalo, ač mnohdy dodávala: »Nerozumím tomu, co jsem vám řekla.« Matka de Saumaise i sestra Thouvantová byly příliš zkušené na cestách duchovního života, aby nevěděly, že se Bůh sdílí, komu chce a jak chce. Přesto však neměly jistoty, jak si počínati vzhledem k tomu, co se dalo se sestrou Alacoque. Duchovní, náboženská moudrost jim ukládala, aby chránily mladou profesku alespoň každého citu marnivé samolibosti, kdyby toho bylo potřebí. Upozorňovaly ji, že takové mimořádné cesty se nehodí pro členku řádu »Navštívení« a namáhaly se ze všech sil, aby u své věrné dcery zničily vše neobyčejné. Svěťice se podrobila a konala přesně, co jí bylo poručeno, aby unikla vyšší moci, jež ji s sebou unášela. Ale vše bylo marné. Dojemná a krásná je rozmluva Marketina o té věci se Spasitelem: »Stěžovala jsem si mu: Ach, Pane můj a Mistře, proč mne nenecháš kráčet cestou, kterou obyčejně jdou dcery řádu Svaté Marie? Či jsi mne uvedl do svého svatého domu, abys mne zničil?

Dej tyto mimořádné milosti těm vyvoleným duším, které jim lépe odpovídají a tebe více zvelebují nežli já, která ti toliko odporuji. Chci jen tvou lásku a tvůj kříž, to mi postačí, abych byla dobrou řeholnicí. Více si nežádám.« Pán odpověděl: »Bojujme tedy, dcero má, a uvidíme, kdo zvítězí, zda Stvořitel nebo tvor, zda Síla nebo slabost, Všemohoucnost nebo malomocnost. Kdo však bude vítězem, bude jím navždy.«

A zvítězil Stvořitel. Z duše, jež toužila býti jen dobrou řeholnicí, učinil světici. Jí chtěl užiti, aby uskutečnil poslední úsilí své lásky o záchranu člověčenstva.

Stojíme před chvílí, určenou již od věčnosti k tomu, aby byl svět obnoven nejsvětějším Srdcem Ježíšovým. Nástroj, který má při tom pomáhati, je připraven — zbaven všech pozemských slabostí.

3. Marketa Marie je vyvolena, aby zjevila lidstvu poslední úsilí lásky Boží. Veliká zjevení Božského Srdce. Páter de la Colombière. (1673—77.)

Na svátek sv. Jana Evangelisty, 27. prosince 1673, měla Marketa trochu více pokdy než obyčejně, i modlila se před Nejsvětější Svátostí. Vypravuje o tom: »Zapomněla jsem na vše i na sebe a přenechala jsem se duchu Božímu, moci jeho lásky. Pán mi dal dlouho spočívati na svých prsou, odhalil mi tam zázraky své lásky a hluboká tajemství svého Srdce. Otevřel mi je po prvé a pravil ke mně: Mé Srdce plane tak vášnivou láskou k lidstvu a k tobě zvláště, že plamenů ohně toho nemůže déle v sobě uzavírat. Skrze tebe je chci vylíti a lidem se zjeviti, aby je obohatilo poklady, jež ti odkrývám. Obsahují potřebné a spasné milosti, aby bylo lidstvo vytrženo z propasti zkázy. A k tomu jsem vyvolil tebe, nedbaje tvé nehodnosti a nevědomosti, aby se tím jasněji ukázalo, že já jsem všeho toho původcem.«

Potom si žádal mého srdce. Prosila jsem ho, aby si je vzal a On učiniv tak, ponořil je do nejsvětějšího Srdce svého. Viděla jsem je tam jako prášek, který byl stráven žárem Srdce jeho. Po-

tom je opět vyňal jako šlehající plamen podoby srdce, vložil je na místo, odkud je vzal a řekl mi: »Zde máš, moje nejmilejší, drahocennou zástavu mé lásky. Uzavřel jsem do tvé hrudi slabou jiskerku jejích plamenů, aby ti byla srdcem a do konce života tě stravovala. Její žár nikdy neuhasne a bude tvému tělu trýzní, kterou bude možno nanejvýš puštěním žilou poněkud zmírniti. Tento úkon ti bude zároveň symbolem mé krvavé oběti na kříži a přinese ti spíše pokoření a utrpení než ulehčení. Pros oň tedy, bude-li třeba, jednak proto, abys naplnila předpis řehole,*) jednak proto, abys měla útěchu, že svou krev proléváš na kříži pokoření. Ránu tvého boku jsem opět uzavřel, ale bolest ti zůstane na znamení, že veliká milost, kterou jsem ti právě udělil, nezáleží snad v klamu obraznosti, a že je základem pro milosti, které ti ještě udělím. Doposud jsi se nazývala jen služebnicí mou, od nynějška ti propůjčuji jméno milované učednice svého nejsvětějšího Srdce.«

Při takovýchto důkazech Božské přízně jsem nevěděla, prodlévám-li v nebi nebo na zemi. Po několik dní jsem byla stále tak roznícena a jakoby oslněna, že jsem jen s námahou mohla promluvit. Musela jsem si též činiti největší násilí,

*) Dle něhož dlužno žádati o to, co se zdá býti potřebným.

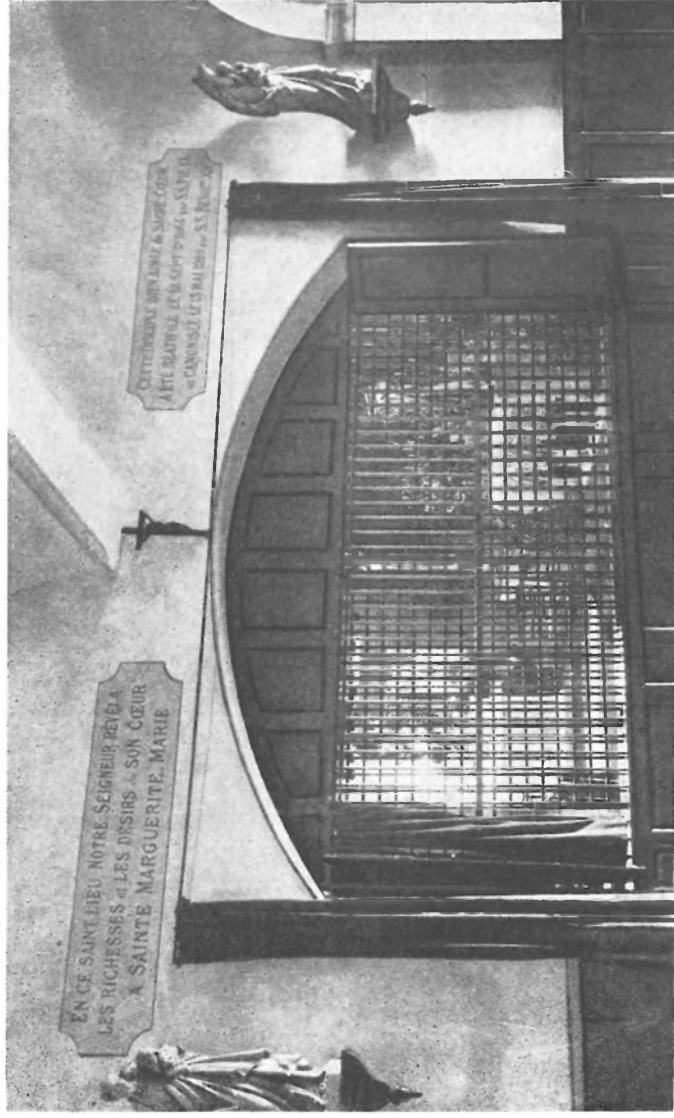
abych něčeho požila. Konečně jsem však již neměla ke svému největšímu zahanbení síly, abych své utrpení skrývala. Spáti jsem nemohla, protože v ráň, jejíž bolest mi byla tak drahocenná, planul stravující, živý oheň. Byla jsem Bohem naplněna a nedovedla jsem se o tom představené vyjádřiti, jak bych si byla přála.«

Jak obtížno bývalo pokorné světici mluvit o takových zjeveních! Mnohem raději by byla snášela potupu a opovržení celého světa; ano, útěchu by jí bylo přineslo, kdyby byla směla před všemi sestrami vykonati životní zpověď, aby jim zjevila všecku svou ubohost. A měla zatím vyznati, že jí král nebe i země vyvolil, aby zjevila světu jeho lásku. Ptala se sebe samé, není-li znamením pýchy a pošetilosti věřiti, že Pán k ní tak mluvil. Ale takové myšlenky zapudila poslušností a spokojila se tím, že vše sdělila Matce de Saumaise, jež měla brzy slyšeti ještě neobyčejnější sdělení.

Božské Srdce Ježíšovo nepromluvílo k Markétě naposledy. Spatří je ještě, a o takovém, jak je uvidí a vylíčí, budou později mnohé duše se zálibou rozjímati.

Praví o tom zjevení: »Božské Srdce mi bylo představeno jako na ohnivém trůně, zářilo jako slunce a bylo průhledné jako křišťál. Rána jeho

Na tomto svatém místě zjevil Pán
Ježíš svá přání a bohatství svého
Srdce sv. Markétě Marii Alacoque.

Tato milovaná učednice B. Srdce byla prohlášena za bla-
hoslavenou 18. září 1864 papežem Piem IX. a kanoni-
sována 15. května r. 1920 sv. Otcem Benediktem XV.

Chor řeholnic, kde se sv. Marketa modlila, když jí byla udělena velká zjevení (1673—1675).

byla patrná. Bylo ovinuto trním a ozdobeno křížem. Můj Božský Mistr mi ukázal na tato mučidla jako na znaky jeho nekonečné lásky k lidem, neboť jen láska byla pramenem jeho utrpení. Od okamžiku vtělení zřel ustavičně veškery své muky a již tehdy byl kříž do jeho Srdce zasazen. Již tehdy vzal na sebe bolesti a pokoření, jež měl za pozemského žití nésti, již tehdy přijal potupy, kterým ho vydá jeho láska v Nejsvětější Svátosti až do skonání světa. Nato mi dal poznati, že jeho touha po lásce lidí je tak veliká, že ho přiměla, aby Srdce své zjevil a století našemu tím podal poslední důkaz své lásky. Chce tím lidstvu otevřít poklady milosrdenství, lásky, milosti, posvěcení a spásy. Všichni, kdož budou Srdce jeho ctít, budou hojně oblaženi poklady, jichž je bohatým a nevyčerpatelným zdrojem. Pověděl mi též, že se mu zvláště líbí, když je uctíván v obraze Srdce svého. Obraz ten má býti veřejně vystaven, aby tím byla bezcitná srdce lidská pohnuta. — Všude, kde bude takto ctěn, bude vylévati hojné požehnání.

Zvláštní druh muk — dosud nepocítěný — mi bylo okusiti, když se mi jednou vší lásky nejhodnější Srdce Ježíšovo ukázalo a pravilo: »Prahnu po tom, abych byl od lidí uctíván v Nejsvětější Svátosti, avšak nenalézám téměř nikoho, kdo by

se snažil, aby mne trochou lásky občerstvil, jak si toho žádám.«

To bylo příliš pro duši, láskou tolik planoucí. Myšlenka, že nejvyšší Láska není milována, stala se jí mečem, který ustavičně její srdce probodával.

Roku 1674 nepomáhala již Marketa v nemocnici, nýbrž byla jmenována mistryní tak zvaných sester malého hábitu.*)

Vychovávací metoda její byla obezřelá a prostá. Hleděla svým svěřenkám vštípit ošklivost před hříchem, lásku ke ctnosti a tím i pravou lásku k Bohu. Byla shovívavá a dobrá, vše snadno odpouštěla, jen lež a klepy trestávala přísně. Ani anděl s nebe by nebyl mohl býti více ctěn malým tím stádečkem - než pokorná sestra Alacoque. Vše, co od ní obdržely, na příklad obrázky a růžence, opatrovaly jako drahocennou památku. Malá Marie Chevalier de Montrouan častěji Marketu pozorovala při modlitbě a odbíhala zavolati ostatní, aby viděly, jak se jejich světice modlí. Toto dítě zpozorovalo též, že Marketa

*) Byla to děvčátka, jež směla býti tehdy do kláštera přijímána, aby v nich byl pěstován zájem pro stav řeholní a jimž byl dáván již hábit; odtud název „sestry malého hábitu“. Po delším nebo kratším pobytu vstupovaly obyčejně skoro všechny do řádu a stávaly se skutečnými členy řeholní obce. Tato výchovna, v níž se mladé dívky připravovaly podle svých schopností k životu klášternímu, nestarajíc se o vědomosti světské, lišila se úplně od pensionátu, v němž se kladla hlavní váha na vyučování.

žije více umrtvováním než čím jiným a při tom koná skutky hrdinské. Tak ji na příklad překvapila, když vyssávala vřed na noze jisté její družky. — Všecky pozorovaly na sestře Alacoque něco zvláštního. A kouzlem tím bylo, že v té době už se vůle Boží nesetkávala s odporem v duši svěťice. Plesala jako obr, cestou běžeti máje, i vzešlo v ní slunce nejsvětějšího Srdce a nikdo se nemohl skrýti jeho žáru. Bůh zřídil svůj příbytek vpravdě na výšinách, jeho vyvolená má k němu vystupovati a povždy u něho přebývati. Kdo smí vstoupiti na horu Hospodinovu a státi na místě svatém jeho? Nevinný rukama a čistého srdce.

Každého prvního pátku v měsíci byla Marketa účastna nevýslovných slastí. Vypravuje o tom: »Nejsvětější Srdce se mi ukázalo jako slunce v oslňujícím lesku. Paprsky jeho dopadaly přímo na srdce mé, že bylo proniknuto nesmírným žářem. Bylo to zvláště tehdy, když mě Božský Mistr poučil o svých úmyslech se mnou a odhalil mi tajemství svého láskyhodného Srdce.

Jednou, když byla vystavena Nejsvětější Svátost, byla jsem neobyčejně sebrána a v sebe pohřížena. Tu se mi ukázal Ježíš Kristus, můj milovaný Pán, obklopený slávou a ozdobený pěti ranami, které zářily jako slunce. Zvláště hrud' jeho se podobala ohnivému moři, v němž vynikalo

milující Srdce jeho, živoucí zřídlo těchto plamenů. Zároveň jsem poznala nevystihlé zázraky čisté jeho lásky k lidem a nevděk, kterým se mu splácí. Pravil mi, že tato nevděčnost je mu bolestnější než vše, co při svém umučení vytrpěl. »Kdyby mi lidé jen trochu lásky ukázali, připadalo by mi ničím, co jsem pro ně učinil, ano, kdyby možno bylo, ještě více bych pro ně vykonal. Ale projevují mi toliko chlad a odmítají snahu mou dobře jim činiti. Poskytni mi alespoň ty útěchy, že budeš podle sil svých nevděk lidský napravovati!« A když jsem mu připomněla svoji neschopnost, odvětil: »Hle, zde máš náhradu za vše, čeho se ti nedostává!« Při tom otevřel Božské Srdce své, z něhož vyšlehl plamen tak ohnivý, že jsem se domnívala, že mne stráví. Byla jsem jím úplně proniknuta a nemohla jsem jej snést. I prosila jsem Spasitele, aby se slitoval nad mou slabostí. Řekl mi: »Já budu tvou silou, neboj se ničeho, ale buď pozorna na můj hlas a na vše, čeho od tebe žádám, abych tě připravil pro vyplnění svých úmyslů. Nejprve si přeji, abys mne přijímala tak často, jak ti poslušnost dovolí. Umrtnování a pokoření, jež ti pro to vzejdou, přijímej jako záruku mé lásky. Dále si přeji, abys každého prvního pátku šla k sv. přijímání, každé pak noci ze čtvrtka na pátek tě učiním účastnu smrtelné

úzkosti, kterou jsem trpěl na hoře Olivetské. Budeš také postavena v zápase smrtelném, jenž ti bude hroznější než sama smrt. Abych tě spojil se sebou samým v pokorné modlitbě, kterou jsem úpěl k Otci ve své úzkosti, chci, aby ses mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou v noci — na zemi ležíc — se mnou modlila. *) Čiň to, abys utišila Boží hněv, vyžádala hříšníkům milosrdenství a zároveň mi osladila hořkost, kterou jsem pocítil, když mne apoštolové opouštěli, takže jsem jim musel vytýkat, že nemohli ani jediné hodiny bdít se mnou. Slyš, dcero má, nevěř každému duchu. Satan zuří proti tobě a snaží se, aby tě oklamal. Nečiň proto nic bez svolení těch, kdož tě vedou. Budeš-li se opírat o poslušnost, nebude tě moci nikdy oklamati, neboť nemá moci nad poslušnými.«

S obyčejnou prostotou pokračuje svěťice: »Co se toto dalo, nebyla jsem sebe mocna a když jsem byla zavolána, nevěděla jsem, na čem jsem. Když sestry zpozorovaly, že nemohu promluvit a že se sotva na nohou držím, dovedly mne k naší Matce. Pokořila mne, jak jen mohla, což mi působilo radost neuvěřitelnou, ježto jsem se cítila tolik

*) Tak vznikla známá pobožnost „Svatá hodina“. Je také zřízeno arcibitrstvo „Svaté hodiny“ se sídlem v Paray-le-Monial, které vykonává tuto pobožnost tak, jak ji Pán svěťici naznačil.

hodnou zahanbení a tolik vinnou, že by mi bylo i nejpřísnější zacházení připadalo mírné.

A když jsem jí oznámila, co se událo, pokořila mě ještě více. Nedovolila mi tentokráte nic, co ode mne podle mého sdělení Pán žádal, naopak se dívala na vše, co jsem jí vyprávěla, s opovržením. To mne velice těšilo a odcházela jsem uspokojena.

Oheň, který mne stravoval, přivodil mi prudkou trvalou horečku. Radovala jsem se však, že mohu trpěti, a proto jsem si na to nestěžovala. Nezmínila jsem se o té věci, až když mne síly opustily. Lékař*) shledal, že mám horečku již déle. Trvala pak ještě nějaký čas. Nikdy jsem však nepocítila tak hojné útěchy. Zakoušela jsem velmi mnoho, ale tím byla alespoň poněkud ukojena palčivá žízeň má po utrpení. Žár její byl živěn jen dřevem kříže, totiž opovrhováním, poškořováním a různými bolestmi. Nikdy však jsem neokusila utrpení, které by se vyrovnalo bolesti vznikající proto, že nemohu dosti trpěti. Myslívali, že zemru touto horečkou.« Ale ten, který je život sám, nedal Marketě ještě zemřít. V jedné takové mdlobě ukázal se jí Bůh v nejsvětější Trojici a naplnil ji nevýslovnou útěchou. Svěťice o tom zaznamenala: »Zdálo se mi, jako by mi

*) Vilém Billet, který si sestry Alacoque velmi vážil.

věčný Otec podával těžký, trnám a jinými bolestnými nástroji opatřený kříž se slovy: »Zde vezmi, dcero má, týž dar, který jsem podal milovanému Synu svému.« — »A já,« pravil Kristus Pán, »tě přibíji na tento kříž, jako se i mně stalo a budu ti na něm věrným společníkem.« Třetí Božská osoba mi pravila, že ona - pouhá láska - mne očistí a přemění. Má duše byla zaplavena nepochopitelným pokojem a plesáním, a dojem, jímž na mne trojjediný Bůh působil, nikdy nevymizel.«

Sestra Marketa mezitím stále stonala. Její touha po sv. přijímání byla tak mocná, že chvátati k němu přes plameny by jí bylo připadalo ničím proti bolesti, kterou cítila, že musela postrádati Chleba života. Jednoho dne, ač byla velice slabá, přece se cítila puze na jíti do choru k sv. přijímání. Uznávala, že toho nedokáže bez přispění Pána, jenž ji k sobě táhl. Zdálo se jí, že se jí rukou dotýká, řka: »Proč se bojíš, ty malověrná? Vstaň a pojď ke mně!« I zaradovala se a vstala bez vědomí ošetřovatelčina. Ale ona sestra žádala, aby Marketa opět ulehla. Nic nepomohlo ujišťování, že jest jí dobře. Vtom vešla ctihodná Matka de Saumaise a vytýkala Marketě její svévoli. Světice se neospravedlňovala, bojąc se, že příčinou toho, co ji přimělo, aby opustila lože, mohla býti jen obraznost. Ale ať tomu bylo jak-

koliv, ctihodná Matka poručila brzy nato Marketě, aby prosila Pána o zdraví. Učinila tak, ale s obavou, že bude vyslyšena. Bylo jí přece řečeno, že se podle toho pozná, zda duch Boží v ní působí. Pak že jí bude též dovoleno přijímati na první pátek v měsíci a bdíti v noci ze čtvrtka na pátek. Poslušná duše přednesla vše Pánu.

»Byla jsem ihned uzdravena,« poznamenává světice, jako by se to rozumělo samo sebou. Znalat již dobře Srdce Ježíšovo, a proto mu úplně důvěřovala.

Spasitel však chtěl při tom přesvaté Matce své ponechat radost, aby milovanou dceru uzdravila. Nejblahoslavenější Panna se zjevila Marketě Marii, sklonila se k ní něžně, dlouho s ní rozmlouvala a nakonec pravila: »Vzmuž se, milá moje dcero, ve jménu svého Božského Syna tě uzdravuji, neboť máš před sebou ještě dlouhou a namáhavou cestu. Zůstaneš stále na kříži, hřeby a trny zbodána a bičíky rozedrána, ale neboj se, já tě neopustím.«

Duše, která byla povýšena k takovému spojení s Bohem, musela býti připravena, že Pán bude o její věrnost horliti Božím horlením. Jednou, když se dopustila jakési chyby, poučil ji: »Věz, že jsem Mistr svatý a svatosti učím. Jsem čist a nemohu strpěti nejmenší poskvrny. Proto musíš

jednati v prostotě srdce, s pravým a čistým úmyslem a v mé přítomnosti, neboť nemohu snést sebe skrovnější od toho úchylky. Byť mne i velikost lásky pohnula, abych se stal tvým učitelem, abych tě svým úmyslům přizpůsobil, proto přece nesnesu vlažných a zbabělých duší. A jako snáším shovívavě tvé slabosti, tak budu trestati přísně tvá pochybení.«

Když jednou Marketa vyprávěla o sobě, dala se svěsti hnutím marnivosti. — Podotýká o tom: »Ó Bože můj, kolik vzdechů a slzí mi způsobila tato chyba! Pán mi vytýkal s přísnou tváří: Co máš, popele a prachu, aby ses tím mohla chlubit? Majetkem tvým je pouze tvá nicota a bída. Abys pro nesmírnost mých darů na ni nezapomněla, postavím ti před oči obraz tvůj.« A hned jí držel před očima zrcadlo, které ukazovalo celou její bytost. Nebyla by snesla té podívané bez milosrdenství Božího. Duše její k němu úpěnlivě zvolala: »Ó Bože můj, dej mi buď zemřítí, nebo odejmi obraz tento!«

U proroka Isaiáše mluví Pán: »Myšlení má nejsou myšlení vaše a cesty mé nejsou cesty vaše.« Budeme tedy sotva s to, abychom porozuměli tajemnému poměru mezi Bohem a služebníci jeho. Sama se o tom vyjadřuje: »Ačkoliv jsou mé chyby veliké, přece zůstává jediný Poklad můj

věren svému příslibení a neodnímá mi nikdy své přítomnosti. Ale když se mu něčím znelíbím, učiní mi pochybení to tak strašlivým, že bych tisíckrát podstoupila nejtěžší muka, než se objevila před Boží svatostí s duší poskvrněnou hříchem a snášela Boží přítomnost. Raději bych se skryla nebo uprchla, ale všechno marno. To, před čím utíkám, nalézám všude s takovým utrpením, že myslím, že jsem v očištění. Vše ve mně trpí bez útěchy, a já po ní ani netoužím a volám v hořkosti duše své: »Ó, jak je hrozné upadnouti do rukou Boha živého!«

Dobře pravil Pán služebnici své, že bude její radostí i mukou zároveň.

Jindy se jí otázal: »Dcero má, chceš mi darovati srdce své, aby si v něm mohla moje trpící, celým světem opovrhovaná láska odpočinouti?« - »Můj Bože a Pane,« zvolala jsem, »Ty víš, že Ti úplně náležím, čiň se mnou podle libosti!« Ježíš odpověděl: »Víš, proč jsem ti udělil tolik milostí? Abych tě proměnil ve svatyni, v níž by ustavičně plápolal oheň mé lásky. Tvé srdce je posvátným oltářem, kterého se nesmí dotknouti nic nečistého. Vyvolil jsem je, abych na něm přinášel věčnému Otci oběť zápalnou.«

Častěji četla Marketa slova svatého otce a zakladatele řádu, Františka Saleského: »Kdyby se

mohla v říši věčné lásky vyskytnouti žárlivost, museli by andělé záviděti lidem, že Bůh pro ně trpěl a že též oni mohou trpěti pro Boha.« Toho však ještě neočekávala, že sami andělé k ní přijdou a pravdu slov těch potvrdí.

Jednou zpracovávaly sestry konopí. Marketa se uchýlila s prací do dvorka u choru, aby byla hodně blízko Nejsvětější Svátosti. Tam přijala již mnoho milostí. Sestry ji škádlily, proč tak často chodí na to místo? I pravila jim podle svého mínění velmi nemoudře, že tam už nepůjde. Ale koutek, v němž okusila rajských radostí, působil na ni tak přitažlivě, že tam zašla opět. Zahanbena, že nedostála danému slovu, spěchala k představené, aby na sebe žalovala. Ale ctihodná Matka ji upokojila a pravila, aby jen následovala hlasu srdce svého. Proto tam světice zašla opět a klečíc pracovala s velikou sebraností. »Tu mi bylo,« píše, »ukázáno milování hodné Srdce mého Ježíše nad slunce jasnější, uprostřed plamenů své nejčistší lásky, obklopené serafíny, kteří v úchvatném souzvuku pěli: »Láska vítězí, láska jest blažena, láska nejsvětějšího Srdce přináší nejčistší radosti.« - Nebeští duchové zvali Marketu, aby s nimi chválila Srdce Ježíšovo. Ale ji zdržoval pocit nehodnosti. Serafíni ji proto kárali a vysvětlovali jí, že by s ní rádi uzavřeli smlouvu, aby

byl Božskému Srdci ustavičně vzdáván hold lásky, klanění a chvály. »I chtěli proto,« dokládá světice, »duši mou zastupovati před Nejsvětější Svátostí, abych ji tak mohla jejich prostřednictvím milovati. Jako si přáli ve mně a se mnou milovati a trpěti, tak jsem měla opět já s nimi milovati a požívat. Zároveň napsali tuto smlouvu v nejsvětější Srdce Ježíšovo zlatými písmeny a zpečetili je nesmazatelným znamením lásky.«*)

Zjevení trvalo dvě nebo tři hodiny. Světice pak od té doby jmenovala anděly, modlíc se k nim, jen nebeskými spojenci. Po celý život cítila účinky úmluvy se serafíny. Její láska k Nejsvětější Svátosti tím byla ještě rozmnožena. Vypravuje o tom: »Když jsem dlela před Spasitelem svátostným a poslušnost mne volala, opouštěla jsem ho vždy bez váhání. Jest mi jedno, řekla jsem mu, čím mne zaměstnáváš, vždyť čas náleží tobě a ne mně, můžeš tedy se mnou nakládati podle libosti. Poněvadž musím odejít, nechávám tu srdce své, abych tvou vůli vyplnila tím, že ti svou obětuji. Ano, můj Pane a Bože, vůle má zůstane před tebou jako hořící lampa, která se stravuje pro tvou čest. Prosím vás, Serafíni, láskou hořící, obětujte mému Bohu žár, kterým jste

*) Onen dvorek se nazývá „dvorek Nejsvětější Svátosti“ nebo „Serafínů“. Schody, na nichž světice při zjevení klečela, jsou dosud zachovány.

roznícení, jakožto náhradu, že já a ostatní tvořové ho tak málo milujeme.

Tyto a podobné úkony jsem opakovala častěji. Jednou, když jsem se chtěla už vzdáliti, řekl mi Pán velmi zřetelně: Odcházíš tedy bez srdce, protože zůstalo zde. Naplním je drahocenným balzámem, jenž v něm bude ustavičně živiti oheň mé čisté lásky. Dobrá vůle bude knotem, který nikdy nedojde. Vše, co budeš s milostí mou činiti a trpěti, ukládej do Srdce mého, kde se vše promění v onen vzácný balzám, stravovaný plameny mé lásky.« Snažila jsem se konati, čemu mne Božský Mistr naučil.

»Dcero má,« — pokračoval, »raduji se tolik z tvého srdce, že chci býti na jeho místě a tobě jako srdce sloužiti.« Učinil to tak zřejmě, že jsem o tom nemohla pochybovati. Od té chvíle jsem směla přistupovati tak volně k velebnosti Boží, že toho nemohu ani vyjádřiti. Mnohokrát mi dal Spasitel spatřiti mé srdce, které bylo nyní jeho, jako lampu před Nejsvětější Svátostí, a pravil mi: »Pozbylas něčeho při výměně, kterou jsi mi vše darovala? Pečuj jen o to, abys svou lampu naplňovala, plamen budu zaněcovati já.« Po těch slovech jsem se směla radovati z důkazů jeho lásky. Duše má byla tak šťastna, že mi připadalo, jako by se chtěla od těla odloučiti. Z jiných po-

hnutek mi pravil Pán: »Dej pozor, aby tvá lampa nikdy neuhaslá, neboť bys pak již neobdržela ohně, abys ji rozžehla.«

Od té doby, co byla sestra Marketa podivuhodně uzdravena, nepochybovala již ctihodná Matka de Saumaise o pravdivosti nebeských sdělení. Poněvadž si však byla vědoma veliké odpovědnosti vzhledem k duši, kterou Bůh vedl po tak vznešených cestách, pokládala za nutné, aby znalci duchovního života vše zkoušeli a pronesli pak své mínění. Proto vybídla světici, aby promluvila s několika duchovními vůdci. Kdo byli ti lidé? O tom nemáme zpráv. To však víme, že výsledek jejich rozhodnutí způsobil služebnici Boží veliké úzkosti a nepřinesl světla, poněvadž ji pokládali za snivou blouznilku. Zakázali jí, aby se zdržovala při tom, čeho se domýšlí. Nařídili, »aby bylo ubohému stvoření raději dáváno trochu více polévky«.

Marketa snášela ráda pokořování a opovrhování, nemohla však odporovati milému násilí jediné své Lásky, násilí, plnému požehnání. Jsouc nezávislá na stvořeních, musila Ježíše následovati, kamkoli ji chtěl vésti.

Nevědouc si rady, obrátila se na Božského Mistra. Těšil ji a ujišťoval, že jí brzy pošle jednoho ze svých sluhů, kterému bude moci ozná-

miti veškerý poklady Božského Srdce i všechna tajemství, jež jí byla zjevena. Přislíbení to se brzy splnilo.

Na počátku roku 1675 přišel do domu jesuitů v Paray nový představený, páter Klaudius de la Colombière. Byl to muž neobyčejně nadaný, dokonalý řeholník, kterému byl v hojné míře propůjčen dar rozeznávání duchů. Narodil se roku 1641 v kraji Dauphine a r. 1658 vstoupil k jesuitům v Avignoně. Složiv první sliby, byl posvěcen na kněze. Na podzim r. 1674 začal v Lyoně třetí zkušební rok a 2. února 1675 složil profes slavnou. Mladého kněze předcházela již dobrá pověst: Bylť po vysvěcení vychovatelem obou synů Colbertových a stýkal se s osobami vysoce postavenými. Ale Bůh jej určil k věcem mnohem vznešenějším, a proto jej přivedl do Paray-le-Monial.

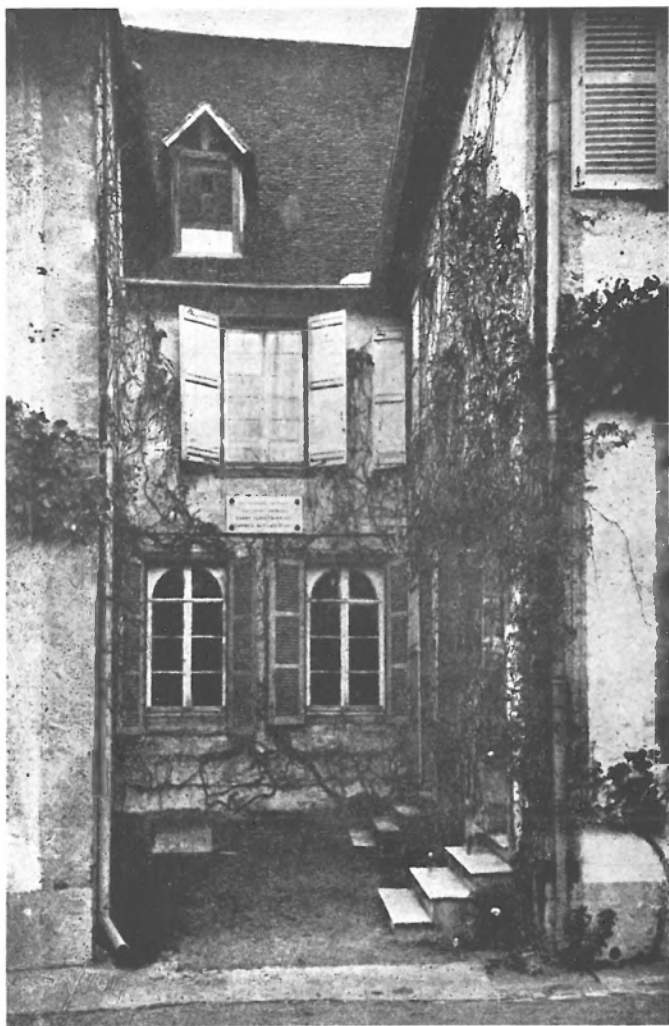
Když přišel po prvé do kláštera »Navštívení«, uslyšela Marketa slova: »To jest ten, kterého ti posílám.« Brzy potom - o kvatemburu - přišel P. de la Colombière opět k sestram, aby slyšel jejich zpověď. Ačkoliv se sestra Alacoque nikterak nedala poznati, zdržel ji ve zpovědnici dlouho a rozmlouval s ní, jako kdyby věděl, co se s ní událo. Jsouc vždy pokorná a zdržlivá, vzdalovala se, aniž se byla zmínila o mimořádných milostech, kterými ji Bůh obdařil. Když se jí páter

tázal, zda jí bude vhod, když s ní bude ve zpovědnici opět mluvit, řekla prostě, že nepatří sobě a že učiní to, co jí poslušnost rozkáže.

Krátce nato měl tento vynikající řeholník k sestrám duchovní promluvu. Po ní se ptal ctihodné Matky de Saumaise, kdo je ona sestra, kterou jí blíže označil. Když mu ji Matka jmenovala, ujistil ji, že je to duše zvláště vyvolená.

Matka Marie Františka ho prosila, aby přišel opět a poručila sestře Marketě, aby s ním promluvila. Svěťice o tomto rozkazu praví: »Bylo mi nesmírně protivné, že jsem k němu měla jíti a také jsem mu to hned řekla. Odpověděl mi, že je rád, že mi dává příležitost, abych přinesla Bohu oběť. Pak jsem mu bez nesnází otevřela srdce své a odhalila jeho nejtajnější hlubiny. Těšil mne a ujišťoval, že mi není třeba se báti, ježto mne duch, který mne vede, neodvrací od poslušnosti. Mám následovati vnukání ducha Božího, veškeru bytost svou mu přenechati a obětovati. Obdivoval se veliké Boží dobrotě, které neodpudil můj odpor, a poučil mne, kterak si mám darů Božích vážit a s pokorou a úctou přijímati časté důvěrné rozmluvy, jimiž mne Pán navštěvuje. Mám za to jeho nekonečné lásce bez ustání děkovati.«

Vzájemné chování P. de la Colombière a sestry Alacoque bylo jako nadpřirozené a při tom pro-

Dvůr Nejsvětější Svátosti, kde se zjevilo Nejsvětější Srdce Ježíšovo,
obklopené Serafíny.

Schody, na nichž světice při zjevení klečela, jsou dosud zachovány.

sté. Z poslušnosti vydávala Marketa počet z účinků milosti ve své duši, P. Colombière se divil dílu Božímu v pokorné této duši. Co jí však řekl? Že ve všem tom má příčinu, aby se pokořovala. Tím vyhověl největší potřebě jejího srdce a zároveň ji upevnil v pokoji, jež Bůh vložil do její duše. Udělil jí též praktické pokyny. Šlo o to, má-li se jako dosud nutiti k ústním modlitbám, když je duše její u vytržení. Moudrý duchovní vůdce odpověděl záporně. Pravidl, že se má spokojiti modlitbami povinnými a může-li, má se ještě pomodliti růženec. To je vše, čeho je potřeba na cestě, kterou ji Bůh vede.

Sestra Marketa sdělila P. de la Colombière také svou starost vzhledem k dopisům a lístkům, které - puzena milostí - píše jednotlivým osobám, ač jí to přináší různá pokořování. Služebník Boží jí i na tuto otázku odpověděl určitě. Poručil, aby vnuknutí Božích poslouchala, a co jí praví, prostě napsala, i když jí proto povstanou obtíže. Lístek nechť odevzdá představené, která s ním naloží, jak za dobré uzná. — Takové vedení vyprýštilo z nejčistších pramenů Ducha svatého a neznalo jiných pravidel, než vodítko milosti.

P. de la Colombière uklidniv duši světice, upokojil též ctihodnou Matku de Saumaise. - Jeho slova byla pro ně tehdy vskutku pomocí shůry.

Přece však neměla učednice Srdce Ježíšova nikdy okusiti radosti, která by na sobě zároveň nenesla pečeti kříže. První dlouhá rozmluva s novým duchovním vůdcem, jakož i rozmluvy další jí přinesly mnoho utrpení. Jaká utrpení to byla, lehko uhadnouti. Poznámky, které byly o ní pronášeny, nezůstaly jí tajny. Nejmnější z nich byly asi ty, že chce P. de la Colombière svými výmysly klamati právě tak, jak to svého času činila i jiným. »On sám trpěl pro mne mnoho,« píše Marketa, »ale neznepokojoval se proto.«

Takoví jsou světci. Je-li Bůh spokojen, netáží se, co lidé myslí a říkají.

Ostatně se postaralo samo Božské Srdce oběma o náhradu. — Když jednou sluha Boží sloužil v klášterním kostele mši svatou, prokázal Pán jemu a současně i sestře Marketě Marii převeliké milosti. Ve chvíli, když šla ke sv. přijímání, ukázal jí své Božské Srdce jako planoucí výheň a dvě jiných srdcí, která se se Srdcem jeho spojila a v ně hluboko ponořila. Zároveň slyšela slova: »Tak sjednocuje čistá má láska tato tři srdce navždy.« Kristus Pán dal též služebnici své poznati, že si přeje, aby P. de la Colombière odkryla poklady jeho Božského Srdce, aby jejich cenu a užitek zvěstoval. Světice se zde vyjadřuje s uchvacující prostotou. »Ježíš chtěl, abychom duchovní

statky obdrželi stejným dílem jako bratr a sestra.« Marketa se však musela ve své pokoře namáhati, aby to pochopila. Viděla jen rozdíl »mezi mužem takové ctnosti a mezi tak ubohou hříšnicí, za jakou se měla.« Pán ji poučil, když pravil: »Nekonečné bohatství Srdce mého vše nahradí a vyrovná. Řekni mu to jen bez bázně.«

Při nejbližší příležitosti tak učinila. Píše o tom: »Pokorný a vděčný způsob, jakým přijal tento i jiné rozkazy Páně, velmi mne dojal a prospěl mi více, než všechna kázání, jež bych mohla slyšet.«

Duše Markety Marie i P. de la Colombière jsou připraveny. Vhodný okamžik pro poslední veliké zjevení nadešel. Svatý řeholník obdržel tu podíl na dědictví Božského Srdce. S hlubokou pokorou měla by býti vyslechnuta zpráva o vznešeném tomto zjevení Božského Srdce. Událost ta má význam dějinný. Nové období v církvi Boží jest zvěstováno.

Světky o tom píše: »Když jsem jednou, v oktávě Božího těla*), dlela před nejsvětější Svátostí, přijala jsem mimořádné důkazy milosti a lásky svého Boha a byla jsem uchváćena touhou, abych mu mohla alespoň poněkud lásku tu spla-

*) Roku 1675 bylo Božího těla 13. června, oktáva tedy trvala do 20. června.

titi a dáti lásku za lásku. A on mi řekl: Nemůžeš mi ukázati větší lásky, než když učiníš, čeho jsem již tolikráte od tebe žádal. Nato mi odhalil Božské Srdce své a pravil: Viz Srdce, které lidi tolik milovalo, že nešetřilo ničeho, nýbrž úplně se vyčerpalo a strávilo, aby jim lásku svou ukázalo. A odměnou je mi za to u většiny jen nevděk, který mi projevují v této svátosti lásky neuctivostí a rouháním, chladností a opovrhováním. Ještě bolestnější je mi, že se právě tak ke mně chovají i srdce mně zasvěcená. Proto od tebe žádám, aby byla v pátek po oktávě Božího těla ustanovena zvláštní slavnost k uctění mého Nejvyššího Srdce. V ten den nechť se přistupuje k svatému přijímání a nechť se mi dostane slavným odprošením náhrady za všechny urážky, které trpím, jsa vystaven na oltářích. Slibuji ti, že se Srdce mé rozšíří a vyleje plnost své Božské lásky na všechny, kdož je budou takto ctíti a úctu tu i u jiných šířiti. - Odpověděla jsem, že nevím, jak provést, co ode mne již tak dlouho žádá. Ale řekl mi, abych se obrátila na služebníka jeho, kterého mi poslal, aby byl uskutečněn tento jeho úmysl. Učinila jsem tak a P. de la Colombière mi poručil, abych vše to pro větší čest a slávu Boží napsala.

Zde končí »Vlastní životopis« Marketin, ale

máme záznamy i o pozdějších událostech v »Duchovním deníku« P. de la Colombière. Odtamtud víme pokračování podivuhodné rozmluvy Spasitelovy se světicí.

»Pane a Mistře můj,« řekla mu, »na koho se obracíš? Na ubohé stvoření, na bídnou hříšnici, jejíž nehodnost stačí, aby plán Tvůj zkazila. Máš přece tolik velkých duší, abys provedl své úmysly.« - »Ó ty ubohá, malá nevinnosti, nevíš, že užívám nejslabších nástrojů, abych zahanbil silné, že obyčejně na ubohých a chudých duchem svou moc ukazuji, aby nic nepřipisovali sobě samým?« »Na to jsem odvětila: Jen mi tedy pomoz, abych mohla provést, co ode mne žádáš. Pán mi řekl: Obrát se na mého služebníka (P. de la Colombière) a řekni mu ve jménu mém, že se má ze všech sil snažiti, aby slavnost ona byla zavedena a tak Božskému Srdci mému radost způsobena. Ať se nedá zastrašiti překážkami, na něž narazí - a bude jich dosti - nýbrž ať je pamětliv, že všechno může ten, kdo nedůvěřuje sobě, ale veškeru naději ve mne skládá.«

P. de la Colombière nebyl z lidí lehkověrných. Měl však příliš patrné důkazy o neochvějné ctnosti Marketině, pročež se při jejích sděleních nebál klamu.

Pln pokorných díků a svaté hrdosti, že byl

poctěn takovým úkolem, začal horlivý jesuita zakládáním říše Božského Srdce v sobě samém. Zasvětil a věnoval se mu vši silou své milující duše hned 21. června 1675, v pátek po oktávě Božího těla. Ve skrytosti svého kláštera připojila k zasvěcení tomu nepochybně i služebnice Boží obětování své. Kdo by mohl vyjádřiti, jak milým bylo Pánu úplné odevzdání se obou těchto srdcí. Bylyť to prvotiny vítězství Božského Srdce.

Podle slov světice neumdlel P. de la Colombière ani v době pobytu v Paray, ani potom a stále jí skýtal pomoci. »Divila jsem se často, že mne neponechal sobě samé, jako to učinili mnozí jiní, neboť způsob, jakým jsem s ním jednala, byl by mnohého odstrašil. Pokořoval mne ostatně při každé příležitosti, což mi bylo velikou útěchou.«

Daleka toho, aby se zabývala pouze svými záležitostmi, měla Marketa ve své vroucí oddanosti k církvi vskutku katolický, to jest potřeby všech v sebe uzavírající způsob modlitby. Když jí na příklad Pán zjevil při prohlášení jubilea r. 1675 až 1676 s přísností soudce, že jeho spravedlnost je méně rozhorlena na nevěřící než na svůj lid vyvolený, který proti němu povstal, byla Marketa všecka uděšena a nepřestávala se modliti za hříšníky. Její horlivost byla ještě roznícena slovem, jež vyšlo z úst jejího Boha: »Jedna duše spraved-

livá může vymoci odpuštění tisícům hříšníků.« Řekl jí však též: »Neustaň plakati a naříkati nad mou drahocennou krví, která pro tak mnohé marně byla vylita, poněvadž jí při těchto odpustcích tolik zneužívají. Spokojují se tím, že jen povrchně vypelejí býlí hříchů ve svých srdcích, kořenů však vymýtiti nechtějí. Avšak běda duším, které zůstávají nečistými a jsouce u pramene vody živé, hynou žízní! Nebudou nikdy očištěny a občerstveny!« »Můj Pane a Bože,« zvolala Marketa, pohlížejíc na jeho Nejsvětější Srdce, »dej jim přece okusiti milosrdenství a vezmi všechny ty nevěrné duše do příbytku Srdce svého, aby tam byly ospravedlněny a věčně Tě oslavovaly.« »Ano, učiním to, přislíbíš-li mi, že za ně úplně učiníš zadosť.« »Vždyť přece víš, Bože můj, že to není v mé moci, jestliže to sám nedokonáš zásluhami svého svatého utrpení.«

Nato ji Pán poučil, co má činiti v době jubilea. Nejprve má obětovati věčnému Otci za obrácení hříšníků poklad zásluh oběti kříže, dále má obětovati za vlašnost a zbabělost lidu vyvoleného horlivost Nejsvětějšího Srdce a konečně má přinášeti nebeskému Otci vůli Syna jeho, Otci vždy podrobenou.

Vzhledem k duši Marketině se projevila vůle Boží tím, že jí byla odňata opora v osobě P. de la

Colombière. Koncem září 1676 byl poslán do Anglie, aby zaujal místo dvorního kazatele vévodkyně z Yorku, Marie Beatrix d'Este. Když bylo Marketě zjeveno, že P. de la Colombière odejde, byla bolestně dojata. Božský Mistr jí nedovolil, aby o tom dlouho přemýšlela, nýbrž vytkl jí: »Jakže, nestačím ti já, jenž jsem tvůj počátek i konec?« Více nebylo potřebí, aby vše přenechala svému Pánu a Spasiteli.

Než P. de la Colombière opustil Paray, sestavil sestře Marketě Marii stručná pravidla života. »Buďte pamětliva,« napomínal ji, »že Bůh žádá od vás všeho, a že nechce ničeho. Žádá všeho, protože chce nad vámi a ve vás panovati jako v zemi, která mu úplně náleží, v níž mu nic neodporuje, vše se před ním sklání, vše i nejmenšího jeho pokynu poslouchá. Nežádá však též ničeho od vás, protože chce ve vás vše dokonati sám, aniž jest se vám do něčeho mísiti. Musíte se spokojiti tím, že jste předmětem, s nímž a v němž působí, aby všechna čest jediné jemu připadla, aby jediné on byl poznáván, chválen a věčně milován.«

Pro sebe žádal svatý řeholník několik slov, jež měla napsati osvěcena Duchem svatým. Pamětní ten list obsahuje: 1. P. de la Colombière má dar vésti duše k Bohu, proto napnou zlí duchové vše-

chny síly, aby pracovali proti němu. Ano i Bohu zasvěcené osoby mu budou připravovati obtíže a nebudou schvalovati, co bude hlásati v kázáních, aby je vedl k Bohu. Ale Boží dobrota mu bude v každém kříži oporou, pokud v ni bude důvěřovati. 2. K hříšníkům má býti soucitně mírný a jen tehdy použití přísnosti, když mu to dá Bůh poznati. 3. Nechť se má na pozoru, aby dobro, jež působí, neodcizil jeho zdroji. Slovo toto je krátké, obsahuje však mnoho. Bůh mu popřeje, aby mu porozuměl tou měrou, jakou se bude o to snažiti.«

Zbožný řeholník choval tento list pečlivě a brzy se přesvědčil o pravdivosti jeho prorockého obsahu.

Klášter v Paray zůstal vynikajícím tomu muži vděčně oddán. P. de la Colombière si z Anglie dopisoval s Matkou de Saumaise. Již 20. listopadu 1676 psal z Londýna: »Zde není žádných dcer« Navštívení« a tím méně nějaké sestry Alacoque. Avšak Boha možno nalézt všude; ukazuje pak se v Londýně neméně láskyplným než v Paray. Děkuji mu z celého srdce za milost, že na mne sestra Marketa Marie pamatuje. Nepochybuji o tom, že její modlitby mi vyprošují velikých milostí, ale bojím se, že jich náležitě neužívám. Vynasnažím se, abych uposlechl rad, jež mi dáváte, zvláště

oněch, o kterých mi sdělujete, že byly za posledních jejích exercicií potvrzeny.«

A 17. února 1677 sděluje: »Jistě Vás potěší, když ode mne uslyšíte, že list, který jste mi při odchodu dala, obsahuje skoro tolik tajemství, kolik slov. Teprve ve svých duchovních cvičeních, jež jsem skončil před desíti dny, jsem pochopil jeho smysl. Věru, Pán na nic nezapomněl. List obsahuje ochranné prostředky proti všem zlým věcem, jež mne mohly potkat. Vše se vyplnilo, kromě pronásledování, jež mi měla připravit osoba Bohu zasvěcená. Co se týče útoků d'ábelských, není léčky, které by mi nebyl položil. Druhý i třetí bod je velmi důležitý pro klid mého života a pro mou dokonalost. Myslil jsem s počátku a věřil tomu po ty tři měsíce, že jsou to jen všeobecné rady, které se vztahují na celý život. Ale nyní poznávám, že to byly pokyny pro nynější poměry a spasitelné prostředky proti myšlenkám a plánům, jež mne mátly a přičily se úmyslům Božím. Zvláště poslední rada, které jsem s počátku nerozuměl, se objevila mému duchu tak jasně, že by to snad ani nemohlo býti zřetelnější . . . Nemohu Vám ani vypsati všech pokladů, jež jsem v onom památném listě odkryl. Zavedlo by mne to příliš daleko. Vše, co mohu říci, jest: Kdyby byl diktoval ty rady duch zlý, byl by mocně pra-

coval proti sobě samému. Čerpal jsem z nich totiž velikou sílu proti jeho výpadům a vyvolaly v mé duši účinky, jaké působí pouze Duch svatý.«

V deníku pak se svatý kněz vyjadřuje ještě zřetelněji: »Pátého dne exercicií dal mi Bůh, nemýlím-li se — porozuměti tomuto místu pamětního listu, jež jsem si přivezl z Francie: »Nechť se má na pozor, aby dobro, jež působí, neodcizil jeho zdroji. Slovo toto je krátké, obsahuje však mnoho. Bůh mu popřeje, aby mu porozuměl tou měrou, jakou se bude o to snažiti. Slova „dobro odciziti jeho zdroji“ jsem zkoumal často, smyslu jejich jsem však nepochopil. Když pak jsem si dnes vzpomněl, že mi Bůh chce udělit porozumění jim podle mého přičinění, rozjímal jsem o nich dlouho. Přece však jsem v nich nemohl nalézt jiného smyslu, nežli že vše dobré, jež Bůh chce skrze mne působiti, musím připisovati jemu, poněvadž on jediný je toho zdrojem. Ale když jsem se s námahou od tohoto pojetí odvrátil, vzešlo pojednou mému duchu jasné světlo a v jeho záři jsem spatřil určitě rozluštěnu pochybnost, jak bych měl naložiti se svými příjmy, kterážto otázka mě první dva nebo tři dni exercicií tak znepokojovala. Chápu již, že „toto slovo mnoho obsahuje“. Pobádát k dokonalé chudobě, k úplnému odloučení od marné cti, k přesnému zachovávání

pravidel a stalo se mi pramenem velikého vnitřního a vnějšího pokoje.«

P. de la Colombière si vážil každého dopisu sestry Alacoque jako poselství z nebe a nezklamal se. Představená Marketina sděluje, že světice věděla od Pána o křížích a vnitřním utrpení, kterých P. de la Colombière v Anglii zakoušel. Sama to řekla Matce de Saumaise, odevzdala jí list a prosila ji, aby mu jej poslala. »Ony řádky, jež jí Božský Mistr diktoval,« vypravuje představená dále, »obsahovaly věci velmi potěšující. Za nějaký čas přišly od onoho velikého služebníka Božího dopisy. Z proseb, jimiž se dožadoval naší modlitby, jsem poznala, že jde o záležitosti, naší ctnostné sestře již známé. To mě přimělo, abych onen lístek odeslala. Opsala jsem jej, aniž jsem se o tom komu zmínila. Tu přišla ke mně sestra Alacoque a pravila, že jsem při opisování něco změnila a že Pán to chce míti tak, jak určil. Když jsem nahlédla do listu, shledala jsem vskutku, že jsem někde užila slov jiných, která byla sice velice podobná, ale přece mnohem méně působivá a významná.« Když P. de la Colombière dopis obdržel, odepsal, že přišel v pravý čas, že by si jinak nebyl věděl rady.

4. Přibývá utrpení. — Láska vzrůstá. (1677—81.)

Jednoho dne se ukázal Pán služebnici své, drže v každé ruce obraz. První představoval nejšťastnější život, jak si jej osoba řeholní jen mysliti může: pokoj, vnitřní a zevnější útěchy, zdraví, úctu a lásku lidí; druhý předváděl bytost ubohou, opovrženou, stále ukřižovanou pokořováním, potupami a odpory nejrozmanitějšími. Spasitel pravil: »Vybeř si, dcero má, co se ti líbí více. Udělím ti stejné milosti, ať si vyvolíš to, či ono.« Marketa padla k nohám jeho klanějíc se a pravila: »Ó Pane, chci jenom Tebe a to, co mi Ty vyvolíš!« Ale Ježíš ji nutil, aby se rozhodla. »Ty sám mi dostačíš, ó můj Bože!« zvolala, »učiň, co Tě více oslaví a neohlížej se na můj prospěch a mé upokojení. Jen když Ty budeš spokojen. To je vše, čeho si přeji.« Na to pravil Pán, že vyvolila s Marií stránku nejlepší, jež nikdy nebude odňata od ní, poněvadž on sám chce navždy zůstatí jejím podílem. Potom jí odevzdal obraz utrpení a řekl: »Hle, to jsem pro tebe vyvolil, neboť je to nejvhodnější, aby byly úmysly mé splněny a ty byla posvěcena. Obraz druhý značí život požívání, ne zasluhování, a je ponechán až šťastné věčnosti.« - »Vzala jsem obraz umírání a křižování a políbila

jsem při tom ruku, která mi jej podávala. Ačkoliv se přirozenost moje hrozila, objala jsem jej přece se vší láskou, jíž bylo srdce mé schopno. Tiskla jsem jej k sobě a bylo mi, jako bych byla sama obrazem všeho toho, co jsem viděla.«

Jindy zase, když rozjímal o Kristu Pánu na kříži visícím, přivinul ji k sobě a pravil: »Přijmi, dcero má, kříž, který ti dávám a pěstuj jej ve svém srdci. Měj jej ustavičně před očima a nos jej na loktech lásky. Bude ti působiti ustavičná nejtěžší muka, jež však zůstanou neznáma. Bude to hlad bez nasycení, žízeň bez občerstvení, žár bez zmírnění.« Nerozuměla jsem tomu, a proto jsem řekla: »Můj Bože, dej mi poznati, čeho ode mne žádáš!« »Míti kříž v srdci,« řekl, »znamená býti ve všech věcech ukřižován. Na loktech jej nésti, jest láskyplně jej vždy objímati jakožto nejdrahocennější záruku mé lásky. Ustavičný hlad po utrpení nechť ti slouží k tomu, abys uctívala touhu, kterou jsem prahl po bolestech pro čest Otce svého. Žízeň po mně a po spáse duší ti budiž upomínkou na onu, kterou jsem byl trápen na dřevě kříže.«

V životě světců se často setkáváme s činy na pohled upřílišenými, jsou to však jen následky lásky k Bohu, která povznáší ony bytosti nad ně samé. Taková prudká hnutí Božské lásky to byla, jež často poháněla Marketu Marii k neobyčejné-

mu umrtvování. Tehdy opět pomáhala v nemocnici. »Byla jsem tak choulostivá,« píše o tom, »že mne sebe menší nečistota dráždila ke zvracení.« Řekne se, že to není nic divného. Dlužno však uvážiti, že Pán je na své vyvolené božsky přísný. Pokáralť velkodušnou učednici svou důrazně pro toto nedobrovolné hnutí. Aby ho usmířila, vykonala Marketa při nejbližší příležitosti hrdinský skutek sebezapření a pravila Miláčkovi duše své: »Kdybych měla tisíc těl, tisíc srdcí a životů, vše bych obětovala službě Tvé.« A Ježíš ji za to odměnil zvláštním způsobem hned druhé noci. Vypráví o tom: »Následující noci, nemýlím-li se, směla jsem dvě nebo tři hodiny tisknouti rty své k ráně Nejsvětějšího Srdce a těžko vyjádřiti, co jsem tehdy okoušela. Možno však z této milosti poznati dobrotu a milosrdenství Boží k tak ubohému tvoru.«

Když pak opět při obsluhování jisté nemocné povolila hnutí ošklivosti, obnovil Pán své výčitky tak důrazně, že by byla vše jiné lehčeji snesla než vědomí, že se znelíbila svému Bohu. Aby svou chybu napravila, vykonala ihned takový čin sebezapření, že by jí ho nebyl mohl nikdo na světě poraditi nebo dovoliti. Sám Pán tu zakročil a pravil: »To je opravdu pošetilé jednání.« — »Ó Pane,« odpověděla, »dělám to jen proto, abych

se ti líbila a Srdce tvé získala; doufám, že mi ho neodepřeš. Co vše jsi učinil také ty, ó Pane, abys srdce lidská získal, a přece ti je lidé odpírají a často tě z nich i vyhánějí.« - »To je pravda, dcero má, láska moje pro ně vše obětovala a oni mi za lásku láskou nesplácejí. Chci však, abys ty nahradila jejich nevďek zásluhami nejsvětějšího Srdce mého. Daruji ti je, avšak musíš se dříve přinést Srdci tomu v obět zápalnou. Tím můžeš odvrátiti trest od jisté řeholní společnosti, kterým ji chce stihnouti rozhněvaná spravedlnost Otce mého. Jinak ji zasáhne spravedlivý jeho hněv.« V téže chvíli mi ukázal onu řeholní družinu i všechny její chyby, které Otce jeho rozhněvaly, a též, co musím trpěti, abych hněv Boží ukrotila. Při pohledu tom jsem se otrásla a neměla jsem odvahy, abych obět tu na se vzala.«

Nelze skrývati ani zmenšovati, že klášter, za který se měla Marketa Marie obětovati, byl klášter Navštívení Panny Marie v Paray-le-Monial. Je to událost historická, která později poslouží ke cti Božského Srdce. Ačkoli řeholní dům ten pravidla zachovával a byl observatní, přece se v něj vplížily veliké chyby. Zvláště láska k bližnímu a pokora již nebyly pěstovány tou měrou, jak se od řeholnic očekává. - Veliký boj se začal nyní mezi Marketou a Pánem jejím, jenž chtěl, aby se jeho

spravedlnosti obětovala. »Řekla jsem mu, že nepatřím sobě a že proto nemohu nic učiniti bez svolení představených. Ale bázeň, že by mi to bylo dovoleno, mi bránila o věci se zmíniti. Pán mne však stále nutil, nedopřáváje mi pokoje. Tonula jsem v slzách a nevěděla jsem si konečně jiné rady, než říci vše představené. Když vše seznala, pravila, abych jen byla ochotna učiniti vše, čeho Bůh ode mne žádá. Ale, Bože můj, tento rozkaz zdvojnásobil jen mou tíseň, poněvadž jsem neměla odvahy říci ano a odporovala jsem dále.«

Rok 1677 se chýlil ke konci. Na svátek Obětování Panny Marie - 21. listopadu - obnovují řeholnice řádu »Navštívení« slavně své sliby, připravivše se tří denními exerciciemi. Co se tehdy dalo v hlubinách duše naší světice? Přes všechno pátrání to zůstává tajemstvím. Známe jen událost, která se jeví tím zajímavější, čím větší pečeť tajemnosti na ní spočívá. Marketa bude připodobněna trpícímu Ježíši, bude míti jako on chvíle na hoře Olivetské, jako on bude takřka vláčena po soudných stolicích. Pán to dopustí, neboť před jeho očima se nic nevyrovná oběti, kterou přináší duše, spojená s jeho obětí v zahradě Getsemanské a na Golgotě.

Byla sobota 20. listopadu, předvečer svátku Obětování Panny Marie. Světice píše o událo-

stech toho dne: »Božská spravedlnost se mi objevila tak strašně vyzbrojena, že mne opouštěly smysly. Bylo mi řečeno totéž, co kdysi sv. Pavlovi: Tvrdoť bude tobě proti ostnu (spravedlnosti mé) se zpěčovati. Protože jsi mi však tolik odpírala, abys ušla pokoření, já ti je zvětším. Žádal jsem od tebe toliko obět skrytou, nyní však bude veřejná. Pokořím tě tak; že budeš po celý život zahanbena před sebou i před tvory. Ukáži ti, co znamená odporovati Bohu. — Ach, ukázal mi opravdu, neboť nikdy jsem ničeho podobného nezakusila. Zde pouze něco málo z toho.

Po večerním rozjímání*) jsem nebyla s to, abych s ostatními opustila chor a zůstala jsem tam, až bylo dáno znamení ke stolu,**) ustavičně plačíc a vzdychajíc. Potom jsem se trochu posilnila, ježto byl svatvečer Obětování Panny Marie,***) a vlekla jsem se namáhavě do místnosti, kde byly sestry shromážděny. Tam mne vnitřní hlas mocně pudil, abych nahlas projevila, že přijímám oběť, jak ji Bůh na mně žádá. Vyšla jsem tedy ven, abych vyhledala představenou, jež byla tehdy nemocna. Připadala jsem si jako osoba na ruku i nohou spoutaná, zbavená vnitřní i vnější

*) Ve tři čtvrti na šest.

**) O šesté hodině.

***) To jest postní den.

svobody, jako zlosynka, vlečená na popravu. Viděla jsem svatost Boží, ozbrojenou šípy spravedlivého hněvu. Zdálo se mi, že mne chce svrhnouti do propasti pekelné. Sžírající oheň hořel ve mně a pronikal do kostí. Byla jsem zachváčena zvláštním třesením a mohla jsem pouze říci: Smiluj se nade mnou, Bože, podle velikého milosrdenství svého! Pak jsem jen vzdychala pod břemenem svých útrap a nemohla jsem se hnouti. Teprve před osmou hodinou mne tam spatřila jistá spolusestra a dovedla mne k představené. Matka de Saumaise byla velmi překvapena, když mě uviděla v takovém stavu. Nemohla jsem ze sebe vypraviti slova. V nesmírném bolu svém jsem se domnívala, že každý může na mně sám poznati, co mne mučí. Představená věděla, že zde pomůže jen moc poslušnosti a poručila mi, abych jí pověděla příčinu svého utrpení. I řekla jsem jí, čeho ode mne můj Mistr a Pán žádá.«

Pak se Marketa vrátila do místnosti, kde byly sestry shromážděny. Dříve než se rozešly, pronesla asistentka, zastupující představenou, obvyklou otázku: »Chtějí vaše lásky ještě něco říci?« Vtom se stalo něco neobyčejného: Mladá, ostýchavá sestra Alacoque padla asi na kolena a prohlásila, že je vůlí Boží pověřena, aby dostiučinila za chyby spolusester. Toto jednání i jeho

následky nemohou býti posuzovány s obyčejného stanoviska. Vždyť osoba, jež právě pronesla podivný výrok, je táž, o níž se před několika roky dlouho uvažovalo, zda má býti do řádu přijata. Naproti tomu sestry, k nimž promluvila, byly většinou ze vznešených rodin. Ký div, že v klášterní obci povstala strašlivá bouře, že vášnivé rozčilení se zmocnilo myslí. Ale denní pořádek volal k matutinum. V životopise napsaném biskupem Languetem se uvádí, že ctihodná Matka de Saumaise poslala sestru asistentku k řeholnicím a uložila jim jako pokání bičování, jež měly ještě téže noci vykonati, protože věděla, že Bůh je velmi rozhněván. Po jitřní odešly nejctnostnější sestry do cel, aby vyplnily rozkaz představené. Ostatní spěchaly do nemocnice, kde dlela sestra Alacoque. Dorážely na ni otázkami, nedověděly se však více, než co již dříve oznámila, že se totiž Bůh na klášter velmi hněvá. Tento nezdar jejich nevoli ještě zvětšil. Marketa o téže události píše: »Přenechávám vše, co se přihodilo, nekonečnému milosrdenství svého Boha. Je jisto, že kdyby se spojila všechna utrpení, která jsem do té chvíle snesla a kterých bych ještě zakusiti mohla, a kdyby potrvala až do mé smrti, že by se nedala srovnati s tím, co jsem zažila oné noci. Sestry myslely, že jsem ďáblem posedlá, nebo alespoň

jím napadána. Kropily mne proto hojně svěcenou vodou, dělaly nade mnou znamení kříže a modlily se, aby zlého ducha zahnaly. Avšak Ten, který se mne zmocnil, vinul mne jen vroucněji k sobě, říká: Mám rád svěcenou vodu a kříž je mi tak drahý, že mne nutí, abych se spojil úžeji s těmi, kteří jej nesou z lásky ke mně. — Tato slova roznítla v mé duši takovou touhu po utrpení, že mi připadalo vše, co jsem snášela, jen jako krůpěj vody, která mou žízeň spíše dráždila než ukojovala. A přece mohu říci, že na duši i na těle mém nebylo místa, které by zvlášť netrpělo a při tom mne nikdo nepotěšil. Byla bych tisíckrát podlehla, kdyby mne nebyla vzpřimovala zvláštní, mimořádná moc, jež za mne bojovala.«

Noc tedy minula v mukách, jež jsou Bohu jedinému známy. Teprve druhého dne při mši svaté se Marketa uklidnila, neboť uslyšela slova: »Konečně jest zjednán pokoj a svatost mé spravedlnosti usmířena tvou obětí.« Pak mluvil Pán dále ke svému trpělivému beránku: »Jednej a trp ve skrytosti podle mého příkladu a měj na zřeteli jen ten cíl, abys čest Boží množila. Chci pro čest Otce svého založiti v lidských srdcích říši svého nejsvětějšího Srdce a zjeviti ji tvým prostřednictvím.« - »Tato svatá naučení mi dal Pán,« praví Marketa, »když obět mou přijal. Z utrpení mne

však nevysvobodil. Poněvadž má představená nevěděla, co se mnou počíti, poručila, abych šla k sv. přijímání a v poslušnosti prosila Pána, aby mne ráčil opět uvést do dřívějšího stavu. Když jsem tedy před něho předstoupila jako jeho zápalná oběť, pravil mi: Ano, dcero má, přijdu k tobě jako nejvyšší obětující kněz a udělím ti nových sil, abych tě připravil na muka nová. - Učinil tak a byla jsem náhle proměněna, jako bych byla propuštěna z otroctví na svobodu. Netrvalo však dlouho a řekl mi kdosi, že původcem všeho, co se ve mně děje, je ďábel, a nedám-li si pozor, že mne svou lstí zničí.«

Ale světice nejen nepropadla zatracení, naopak stoupala k heroické svatosti. Svolilať, aby byla terčem odporu, nádobou výsměchu, opovržení a pokořování.

O tehdejšíh životě svém poznamenává: »Byla jsem ustavičně na něco tázána, a to málo, co jsem pověděla, povolujíc nátlaku, zvyšovalo jen mé utrpení. Nemohla jsem již ani jísti, ani spáti, ani mluvit, jediným zotavením a odpočinkem mi bylo, že jsem klečela na modlitbách před svým Bohem. Jeho nekonečná velebnost mne udržovala ponořenu v nejhlubší propast mé nicoty a já jsem s pláčem úpěla, aby se smiloval a odvrátil trestající soudy svého spravedlivého hněvu.

Jedenkrát zjevil mi Pán, jak chce potrestati některé duše. I vrhla jsem se k jeho svatým nohám a prosila: Ó můj Spasiteli, slož všečen svůj hněv raději na mne a raději mě vymaž z knihy života, než aby byly ztraceny duše, které jsi tak draze vykoupil. Ježíš odpověděl: »Ale ony tě nemilují a nepřestanou tě trápit.« Co na tom záleží, můj Bože, jen když tebe milují. Nepřestanu tě prositi, dokud jim neodpustíš. »Nebraň mi,« pravil, »nemohu jich déle trpěti.« Nato jsem ho uchopila ještě vroucněji a zvolala jsem: Ne, Pane, nepustím tě, dokud jim nepromineš. I odpověděl: »Nuže, budiž, když mi za ně poskytněš dosti- učinění.« Ano, Bože můj, budu ti však platiti jen tvými vlastními statky, poklady tvého nejsvětějšího Srdce. Tím byl upokojen.»

Ostatně musel Pán sám pečovati o dobrou pověst kláštera v Paray-le-Monial. Častěji řekl Mar- ketě Marii: »Prokazuji ti velikou čest, milá dcero, že užívám k tvému křížování tak ušlechtilých nástrojů. Mne přenechal věčný otec můj rukám nemilosrdných katanů, ale já užívám u tebe osob mně oddaných a zasvěcených. Jejich moci jsem tě odevzdal a chci, abys mi obětovala pro jejich spásu vše, co od nich vytrpíš.« Řeholnice tedy, které své andělské družce připravily tolik utrpení, byly Bohu milé a všechno jejich jednání bylo

podle nevyzpytatelné rady věčné Boží moudrosti, která chtěla posvětit pokorného miláčka svého Srdce. »Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému,«*) ujišťuje sv. Pavel.

O těchto křížích praví světice: »Byla jsem tak ponořena a ztracena ve svém utrpení, že mi bylo, jako bych měla život a smysly jen proto, abych viděla a cítila, co bolestného se mi přihodilo. Ale vše to mne neznepokojovalo a nermoutilo.«

Přesto bylo dosti příčin, že onemocněla. Víme na příklad, že nemohla nic jísti. Bývalo jí vytýkáno, a představená i zpovědník jí nakonec poručili, aby požívala ze všeho, co se u stolu předloží. Ačkoliv rozkaz ten podle mínění Marketina přesahoval její síly, přece poslechla. Ale její zdraví tím tolik utrpělo, že bylo nutno rozkaz odvolati a poručeno, aby požívala jen toho, co může snést. Ale umrtvování jí proto nebylo, jak prozrazují její slova: »Ačkoliv jsem se velmi namáhala, abych jedla vše, co se předkládalo, přece jsem se nemohla ubrániti, abych si nevybírala věcí nejnepatrnějších, protože odpovídaly mé ubohosti a nicotě. Byla jsem přesvědčena, že by mi dostačily chléb a voda, vše ostatní že je přebytečné. V té době mi bylo jídlo pravou trýzní.

*) »Tedy i jejich hříchy«, praví se v »Samomluvách«, připisovaných sv. Augustinu.

Do refektáře jsem se ubírala jako na mučení, k němuž jsem odsouzena pro své hříchy.«

Na svátek Nanebevstoupení Páně r. 1678 složila Matka de Saumaise úřad představené a vrátila se do Dijonu. Zachovala si povždy přesvědčení, že sestra Alacoque je duše, obdařená zvláštními milostmi, jak se vyjádřil P. de la Colombière. Stala se také šířitelkou úcty k Božskému Srdci Páně. Roku 1690 podala o naší světici toto svědectví: »Po šest let jsem byla představenou sestry Markety Marie Alacoque. Když se zasvětila Bohu svatými sliby, rozhodla se pevně, že on bude neobmezeným jejím pánem a mohu dosvědčiti, že toto předsevzetí vždy plnila. Nikdy nedopřála ani duchu, ani tělu svému potěšení a tato věrnost jí získala mimořádné milosti a důkazy přízně Boží, jež však jen zvětšovaly její touhu po utrpení a pokořování. Žádný ctižádostivec nežízní tak po cti a uspokojení, jako ona toužila po kříži a bolestech. Působilyť jí radost, ačkoliv byla velmi citlivá.«

Kdo nahradí Matku de Saumaise pokorné dceři, pověřené tak vznešeným posláním? Prozřetelnost Boží se postarala. Dala roku 1679 klášteru v Paray výtečnou představenou v Matce Petronile Rosalii Greyfié, která byla do té doby profeskou kláštera v Annecy. Již v útlém dětství byla

požehnána sv. Janou Františkou de Chantal. Ve dvanácti letech vstoupila jako »sestra malého hábitu« do kláštera v Annecy a v sedmnácti letech již složila sv. sliby. Byla proniknuta pravým duchem řeholním tak dokonale, že byla sotva dvaatřicetiletá zvolena r. 1670 představenou v Thononě. V tomto úřadě se bohatě rozvinuly její vynikající vlastnosti. Bůh jí chtěl použití ke zvláštnímu dílu a dal jí proto k němu předčasně dozrání.

Byl-li kdo schopen ujmouti se vedení duše, jakou byla Marketa Marie, zkoušeti do základu její nadpřirozené stavby a podrobiti ji zkouškám přímo ohnivým: pak to jistě byla ctihodná Matka Greyfié. Jsouc obdařena bystrým rozumem a neobyčejně jistým úsudkem, byla od prvního okamžiku paní situace a načrtla si určitý plán. Po smrti sestry Alacoque psala do kláštera v Paray: »Když jsem byla povolána ke službě vašeho domu, našla jsem tam mimo dobrého ducha a velikou ctnost zbožnosti, také velmi různá mínění o této pravé nevěstě ukřižovaného Spasitele. Poněvadž jsem neměla zkušenosti o vedení duše po cestách tak mimořádných, spolehla jsem se značně na její ujišťování, že mi Pán dá, abych vůči ní jednala podle jeho nejsvětější vůle. Proto jsem následovala bez bázně svého sklonu k míru

a klidu. A abych v něm všechny zachovala, počínala jsem si, jako bych nepozorovala mimořádných věcí, jež se dály v duši Marketině. Nikdy jsem na ni neobracela pozornosti ani v klášteře, ani mimo něj. Učinila-li sestra Alacoque něco nápadného, ať se to stalo na můj rozkaz nebo s mým dovolením, připustila jsem, aby to ostatní neschvalovaly, ano, byla-li sestra Marketa přítomna, sama jsem ji pokárala.«

To naši světici stačilo, aby poznala, že její nová představená jedná podle ducha Božího. Proto ji víc a více milovala a byla jí upřímně vděčna. Toužíc horoucně po tom, aby se úcta k Srdci Páně šířila, svěřila vše Matce Greyfié, která u ní teď zastupovala místo Boží. »Pamatuji se dosud,« píše ona představená, »jak milá ta sestra byla horlivostí jako stravována, když jsem měla štěstí po prvé s ní mluvit. Myslela pouze na prostředek, jímž by se lidstvo naučilo znáti a milovati Srdce Ježíšovo. Odstrašovalo ji jen poznání vlastní nicotnosti. Byla přesvědčena, že její spolupůsobení stačí, aby vše zkazilo a vzbudilo odpor k pobožnosti, kterou byla všechna zaujata a pro jejíž zavedení by byla radostně tisíckrát umírala.«

Zatím přinášela oběť sebe samé. Matka Greyfié byla žena milující pádné prostředky. Brzy po příchodu do Paray odvolala dovolení ku bdění

ze čtvrtka na pátek. »Marketa poslechla, ale přicházela častěji nesměle ke mně,« vypravuje představená, »aby mne upozornila, že Pán se zdá býti pro toto zkrácení se mnou nespokojen, a že se obává, aby si neopatřil odškodnění způsobem pro mne velmi citelným a zarmucujícím. Ale neustoupila jsem. Leč tu zemřela mimo nadání naše sestra Quarré na úplavici, kterou pak už nikdo nebyl v klášteře zachvácen. To a okolnosti při smrti výtečné sestry mne přiměly, že jsem sestře Marketě Marii rychle ono bdění dovolila, neboť se mi vtírala myšlenka, že co se stalo, jsou tresty, jimiž z rozkazu Božího vyhrožovala.«

Exercicie r. 1678 zanechaly v duši služebnice Boží hluboký dojem. Píše: »Stěžovala jsem si Pánu, že dopouští, aby mi byly údělem tak hojné Božské útěchy, že jich mohu sotva snést. Řekl mi, že to činí, aby mne posilnil k nastávajícímu utrpení. »Jez a pij u stolu mých slastí,« pravil, »a občerstvi se, abys mohla statečně kráčetí vpřed, neboť máš před sebou ještě dlouhou a obtížnou cestu. Častěji si budeš muset v mém Srdci odpočívati a nabíratí dechu. Srdce to ti bude vždy otevřeno, pokud budeš po této cestě putovati. Tvé pak srdce budiž opět mně útočištěm, v něž bych se mohl uchýlovati a těšiti, když mne hříšníci pronásledují a ze svých srdcí vypu-

zují. Nezapomeň nikdy, že jsi nic a oběť Srdce mého a že musíš být vždy uchystána, aby ses z lásky k bližnímu dávala za oběť. Náhradou ti budou poklady Srdce mého, jak jsem ti slíbil. Dovoluji ti, abys s nimi nakládala podle libosti k dobru připravených srdcí. Nebud' při tom skoupá, vždyť zásluhy ty jsou nekonečné.

Vložím na tvá slabá ramena ještě jeden tvrdý a těžký kříž, ale jsem dosti mocen, abych tě podpíral. Neboj se ničeho a nech mne, ať s tebou učiním, jak chci.«

Tehdy obdržela světice nový důkaz lásky svého Božského Mistra. Jednoho dne, když mnoho trpěla, řekl jí: »Nermuť se, dcero má, dám ti věrného strážce. Bude tě všude provázeti, vždy při tobě státi a nedopustí, aby ti nepřítel uškodil. Všechny chyby, do nichž tě ďábel podle svého mínění uvrhne, budou jemu samému k potupě.«

»Onen strážce duše mé,« praví Marketa, »stál při mně s takovou láskou, že mne osvobozoval ode všech mých trampot. Ale přítomnosti jeho jsem pociťovala jen tehdy, když se Pán a Bůh můj vzdálil a když mne svatost jeho spravedlnosti ponořila v trpkou bolest. Tehdy mne těšil onen strážce můj svými důvěrnými rozmluvami. Jednou mi pravil: Povím ti, kdo jsem, abys poznala, jak tě miluje tvůj Ženich. Jsem jeden z těch, kteří

stojí nejblíže trůnu Božské velebnosti a mají největší díl v žáru lásky nejsvětějšího Srdce Ježíše Krista. Nezapomeň nikdy pro milosti a důvěrné důkazy lásky, kterých se ti od Boha našeho dostává, kdo je On a kdo jsi ty, neboť to bych tě raději sám zničil.«

Rok 1678 měla Marketa ukončiti slavnostním úkonem. Pán od ní žádal, aby napsala závět, kterou by mu úplně věnovala všechny své činy, utrpení, modlitby a duchovní statky, které by jí mohly býti přiřčeny ať za živa, ať po smrti. Božský Mistr si přál, aby bylo vše řádně provedeno. Prostřednictvím sestry Markety Marie se otázal Matky Greyfié, chce-li při tom na sebe vzíti úkol notáře, že ji za její námahu bohatě odmění. Kdyby se představená zdráhala, měla se sestra obrátiti na P. de la Colombière. Matka Greyfié však, uváživši věc, svolila ráda. Píše o tom: »Nechť žije Ježíš v srdci nevěsty své, mé sestry Markety Marie! Mocí svého úřadu a mocí, kterou mi Bůh nad ní propůjčil, obětuji a zasvěcuji vše dobré, jež za svého života vykonala, nebo které po její smrti za ni konáno bude, úplně a neodvolatelně nejsvětějšímu a úcty nejhodnějšímu Srdci Ježíšovu, aby s tím nakládalo podle vůle své a svého zalíbení k dobru živých nebo zemřelých. Sestra Marketa Marie tvrdí totiž, že se ráda všeho vesměs

zříká, vyjímaje vůli zůstatí navždy spojena s Božským Srdcem svého Ježíše a pouze je pro ně samé milovati. To vše stvrzujeme - ona i já - svými podpisy posledního prosince 1678. - Sestra Petronila Rosalia Greyfié, t. č. představená, má se denně modlití za sestru Marketu Marii k Božskému, úcty nejhodnějšímu Srdci za obrácení a setrvání v dobřém až do konce.«

Když sestra Alacoque list Pánu obětovala, projevíl jí nad tím své zalíbení. Právíl, že nyní, když jí jeho láska vše vzala, chce, aby neměla jiného bohatství, než poklady jeho nejsvětějšího Srdce a hned jí je daroval. »Totéž mi poručíl napsati mou vlastní krví tak, jak mi diktoval,« poznamenává Marketa. Potom jsem se podepsala tím způsobem, že jsem si na prsou vyřízla perořízkem nejsvětější jméno Ježíšovo.«

Pán řekl též služebnici své, že stonásobně odmění vše dobré, jež by jí kdo prokázal, tak, jako by to bylo učiněno jemu samému, poněvadž ona na to již nemá nároků. Představené její pak za závět dá touž odměnu, jako kdysi svaté Kláře z Montefalco. Všechny její skutky obohatí svými nekonečnými zásluhami a pro lásku svého nejsvětějšího Srdce jí dopřeje, aby si zasloužila téže koruny. »Tato příslibení,« pokračuje Marketa, »mě velice potěšila, poněvadž jsem milovala Matku Greyfié,

že sytila mou duši chlebem umrtvování a pokořování, který je nejmilejším pokrmem mého Pána.«

Tehdy se vrátil P. de la Colombière opět do Francie. Nedosáhl v Anglii koruny mučednické, přece však si tam dobyl palmy vyznavačů, neboť byl osočen a ze země vypovězen. Že ho tato nemilost stihla, bylo v úmyslech Božích, které ho chtěly přivést na nějaký čas do Paray v době, kdy jeho přítomnost byla zvlášť vítána.

Ctihodná Matka Greyfié měla některé pochybnosti, co se týče sestry Alacoque. I pověděla mu je. »Ujistil mne,« praví, »že mu ani na mysl nepřijde, že by to, co se děje v duši milé sestry, nebylo pravou milostí. Co však na tom, i kdyby to byl klam zlého ducha, jen když vyvolává tytéž účinky jako milost Boží. Nic však neukazuje na vliv ďábelský, neboť kdyby ji byl chtěl zlý duch podvésti, byl by sám oklamán. Nejsouť pokora, prostota, přesná poslušnost a umrtvování ovocem ducha temnosti.«

Dočasný pobyt P. de la Colombière byl naší světici nejen útěchou, nýbrž poskytl též příležitost, aby její dokonalá ctnost byla zjevena.

Důstojný řeholník ten si přál, aby mohl promluvit s Marketou Marií soukromě, ve zpovědnici, což Matka Greyfié také dovolila. Brzy však pozorovala, že se nad tím sestry pozastavují. Zby-

tečné a neoprávněné znepokojení! Přesto pokořila a pokárala z nadpřirozených pohnutek jednající představená dceru svou ve shromáždění sester. »Každá jiná,« doznává, »byla by mi mohla připomenouti, že rozmluvy té nežádala a jen z poslušnosti tam šla. Mnohá by byla řekla bezpochyby ještě více a nebyla by považovala za nesprávné, kdyby si spolusestrám na mé jednání důvěrně postěžovala, neboť se jí muselo jevit nespravedlivým. Ale sestra Marketa, daleka všeho toho, hleděla jako dobrá a věrná služebnice Boží čerpati z události té pokrok v pokoře, tichosti, trpělivosti a ani v nejmenším neukázala na svou nevinu.«

A co myslel P. de la Colombière o sestře Marketě Marii? V březnu 1679 psal Matce de Saumaise: »Za pobytu v Paray jsem mohl jen jednou mluvit se sestrou Marketou Marií, byl jsem však při této návštěvě velmi potěšen. Nalezl jsem ji jako vždy neobyčejně pokornou a poddajnou, velice milující kříž a opovržení. To jsou neomylná znamení dobrého ducha, jenž ji řídí.«

Anděl temnosti zuřivě nenáviděl učednici Srdce Ježíšova. »Proklatá,« zvolal kdysi, »však já tě jednou polapím, a pak trpce pocítíš mou moc. Budu ti všude škoditi.« Protože při vši námaze nemohl její duši zatáhnouti do léček pýchy, ubližoval jí

delší dobu na těle. Působil, že se při každé příležitosti ukazovala nejvýš nešikovnou. Co držela v rukou, vypadlo jí a rozbilo se. Někdy býval ještě zlomyslnější. Když jednou kráčela se schodů, nescouc nádobu se žhavým uhlím, strčil ji. Byl však zahanben sám a ne ona, neboť dospěla dolů, aniž něco rozsypala nebo poškodila. Přirozeným během byla by si musela zlomit nohu, ale strážný anděl nad ní bděl. Sama pravila: »Cítila jsem, že můj věrný strážce při mně stál.« Satan ji pronásledoval i v době zotavení. Častěji, když sestry seděly u krbu, viděly, jak byla služebnici Boží podtržena stolička, aniž bylo pozorovati, kdo si to s ní zahrává. Pokorná sestra padla na zem, ale vstala klidně a opět se posadila. Když se to jednoho dne třikrát opakovalo, poznaly sestry, kdo je původcem takového týrání. Jedna přímo pravila: »Tu si musí jen ďábel zahrávati.« Sestra Alacoque na to odpověděla jen úsměvem. Pán jí řekl předem, že satan žádal, aby ji směl zkoušeti jako zlato v peci ohnivé a že mu to bylo dovoleno, vyjma pokušení proti andělské ctnosti čistoty.

Marketa o tom dozrává: »Tehdy jsem mnoho trpěla prudkými útoky zlého ducha, zvláště mne soužil pokušením k zoufalství. Našeptával mi, že tak bídné stvoření, jako já, nemůže si činiti nároků na nebe, že již nyní nemám podílu na lásce

Boží a na nebeských radostech a že z nich budu i po celou věčnost vyloučena. Prolila jsem proto potoky slz. Jindy mne pokoušel marnivou chtivostí slávy, nebo mne trápil bídnou žádostí jídla. Vzbuzoval ve mně nesnesitelný hlad a představoval mi pak vše možné, co by nejlépe ukojilo touhu po pokrmu. Jakmile se však šlo do refektáře, byla jsem naplněna takovým odporem, že jsem jen s největším úsilím byla s to, abych požila něco potravy. Sotva jsem vstala od stolu, dostavil se hlad opět a to mnohem prudčeji než předtím.« Když to Matka Greyfié zpozorovala, poručila světiči, aby si přišla o něco poprositi, když bude trápena hladem. »Učinila jsem tak,« vypravuje Marketa, »ale s odporem, neboť mne to velice zahanbovalo. Ale ctihodná Matka Greyfié, místo aby mne poslala pro pokrm, důkladně mne pokořila a pravila, že si mám svůj hlad ušetřiti, až ostatní půjdou do refektáře. I setrvala jsem pokojně ve svém utrpení.«

Citlivost a odpor Marketin měly podle plánu Božího nejen trvati, nýbrž naopak vždy živěji se probouzeti. »Pán chtěl,« napsala, »abych vedla život ustavičné oběti a pravil mi, že proto rozmnoží mou citlivost a odpor můj tak, že nebudu schopna, abych něco vykonala bez námahy a největšího přemáhání. Tím mi chtěl poskytnouti pří-

ležitosti, abych se zříkala sebe samé i ve věcech nejnepatrnějších a nejlhostejnějších, a mohu říci, že jsem toho od té doby vždy zakoušela. Neměla jsem již pociťovati sladkostí mimo ty, jež obsahuje hořkost Kalvarie. Vše, co je jiným radostí, mělo mi působiti jen bolest.«

Jednou jí Pán zjevil, že ji chce uvést do samoty svého nejsvětějšího Srdce. Proto od ní žádal, aby se padesát dní postila o chlebě a vodě, aby uctila jeho svatý půst. Nebylo však jí to dovoleno, poněvadž se něco tak zvláštního nedalo srovnati s obvyklým řádem klášterním. Božský Ženich však ujistil Marketu, že mu bude právě tak milé, když ztráví padesát dní bez nápoje, aby uctila palčivou žízeň jeho Srdce po spáse duší. Statečná sestra začala toto pokání, ale nesměla ho dokončiti. Později jí bylo dovoleno opět začíti a vytrvati. Také potom nepila od čtvrtka večer do soboty ráno, což je tím pozoruhodnější, že byla obyčejně sužována palčivou žízní. Tak se kála delší čas, až jí Matka Greyfié poručila, aby se denně při obědě třikrát nebo čtyřikrát napila. Aby mohla poslouchati i trpěti, připadla na myšlenku, že bude píti pomyje. Sestra, jež ji při tom jednou překvapila, oznámila to představené, která použila této příležitosti, aby nevinnou vinici důrazně pokárala.

Upřímnost, neznající ohledů, s jakou líčí Matka Greyfié své přísné vystoupení proti služebnici Boží, propůjčuje jejím zprávám rázu mužné síly. Stůj zde ještě tato zkouška: Šlo o tajemnou, ustavičně trvající bolest v boku, o níž předem Pán řekl, že může být zmírněna jen puštěním žilou. »Viděla jsem ji,« píše představená, »jak se v nesmírných bolestech udržovala v klidu a nežádala, aby jí bylo puštěno žilou, poněvadž proti tomu byly sestry i já, ježto se to u ní tak často opakovalo. Bylo jí vytýkáno, že se tento prostředek hodí k vyléčení její choroby spíše podle její fantasie než ve skutečnosti. Marketa v tom nalézala příležitost, aby mlčky před Bohem trpěla. Sama jsem jí jednou toho prostředku tvrdošíjně odpírala. Chtěly jsme ji léčiti jinak, ale zvětšily jsme tím její bolest. Všechny pokrmy, i nejstravitelnější, zvrátila. Přijímala vše, co jí za ty dva nebo tři dny bylo dáno, a nikdy nenaříkala, že tolik trpí pouze proto, že jí bylo odepřeno puštění žilou. Když jsem s ní o tom mluvila, řekla mi: »Vím dobře, milá Matko, že by jen ten prostředek zmírnil mou bolest, ale nežádám ho, když vy nechcete, protože můj Ježíš vám vnuká, abyste pro mne chtěla vše, co chce sám. Budu ráda trpěti tak dlouho, jak se mu bude líbiti.« Když ji časté zvracení tak zeslabilo, že sotva mluvila a dýchala,

avedla jsem ji do nemocnice. Sotva jí pustily žilou, hned volně dýchala i mluvila. Cítila se okamžitě tak silnou, že jak jí bylo rámě zavázáno, chtěla se zúčastniti společných cvičení.

Nedivím se a nedivila jsem se ani tehdy, že se jí přiházívalo tolik malých nepříjemností, neboť ačkoliv celý její život zářil leskem ctností dobrého příkladu, přece si na Pánu vyprosila, aby na ní dal vynikati jen tomu, co by ji mohlo ničiti a pokořovati. Při případech zvláště bolestných ji Pán častěji upamatoval na tuto prosbu. Marketa vyznává, že dcera Adamova trpěla v ní velice, ale dítě Boží se radovalo ze všelikého utrpení.

Abychom dobře poznali prozíravost, zdravý úsudek a něžné srdce Matky Greyfié, museli bychom pročísti všechna poučení, jež své dceři udílela. Ovšem vůči sestře Marketě zůstávala její mateřská něha často skryta. Ale všechny její jen zběžně načrtnuté lístky a psaníčka obsahují slova nadpřirozené, nepřemožitelné síly, obsahují rozhodnutí neobyčejně jasná a zřetelná. Zde několik příkladů:

»Prosím Pána Ježíše Krista, Pána a všemohoucího Spasitele, aby ráčil poručiti té bouři ve vás, aby ustala. Ve jménu jeho vám pravím: Setrvejte v pokoji! Duše vaše je podílem Páně a Pán je podílem jejím. Jezte, co jíte ráda, když je to před-

loženo. Ostatně se cvičte v trpělivosti při svém hladu. Pokořte se před Bohem pro svá pokušení.

Důvěřujte v dobrotu a lásku nejsvětějšího Srdce Ježíšova a neznepokojujte se pro nic, cokoliv by se vám přihodilo. Pro udatného vojína je ctí a znamením věrnosti, je-li zvláště nenáviděn úhlavním nepřítelem panovníkovým. Ale není vždy v moci knížat a králů, aby své vojíny ochránili před zlobou nepřátelskou. Ale u Boha našeho je tomu jinak. Nemůže býti překvapen ani oklamán, ničí našeho nepřítele, jakmile se mu zlíbí a propůjčuje nám vítězství nad ním přes jeho zběsilost a naši slabost, kterou Boží milost posiluje podle míry naší důvěry. —

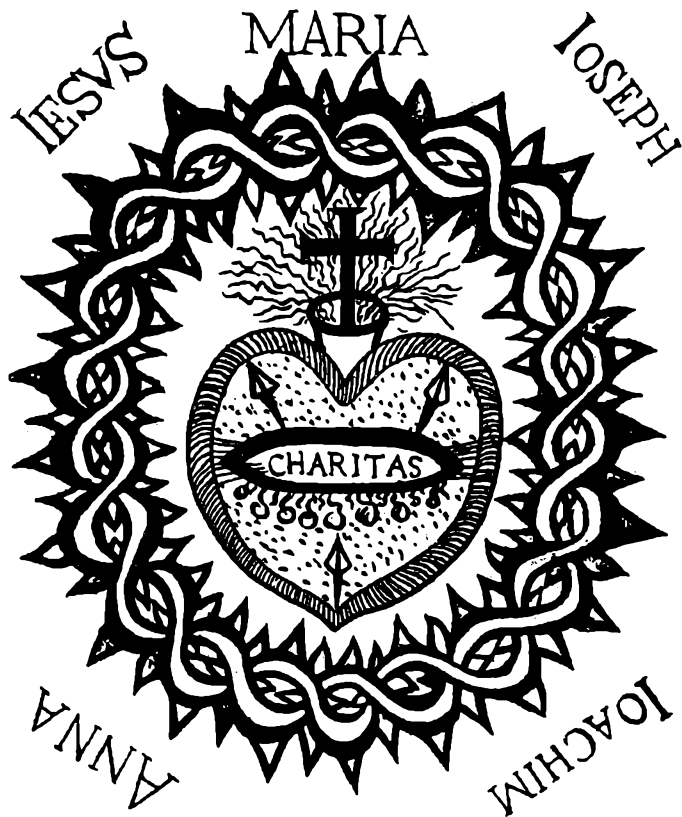
V případě, o kterém se zmiňujete, vás ráda pokárám a pokořím, protože takové pomoci potřebujete, a poskytnouti vám ji je skutkem lásky. Ale nechtě vám to neodnímá důvěry, abyste ke mně přišla nebo mi psala, podle toho, jak si přejete nebo potřebujete. Budu vždy hotova, abych vám sloužila. Duše vaše je duši mé drahá přes všechny nepříjemnosti a obtíže, jež působívá. Nutno, abyste následovala nebeského Otce, který vám prokazuje přízeň svou bez všeliké vaší zásluhy.«

Pokorná sestra řekla asi častěji své představené, že je neodolatelně pužena, aby prosila o po-

kořování. Dostalo se jí moudré a roztomilé odpovědi: »Co se týče umrtvování, skýtala bych vám ráda hojných dávek tohoto klášterního chleba duší, jen kdyby vám byl Bůh dal pevnější zdraví. Ale vaše churavost mi odnímá odvahu, když bych chtěla váš duchovní hlad utišiti. Řekněte tedy Pánu, buď aby mně dal měkčí srdce proti vašim chybám, nebo vám udělil více zdraví, nebo aby mne zbavil povinnosti jednati s vámi, jak zasluhujete, když mi poskytnete příležitost, abych vás kárala a pokořovala. —

Když jste na něco tázána, řekněte prostě a krátce, co myslíte, a když jste odpověděla, nehloubte již o tom, zdali to bylo přijato dobře nebo špatně. Takové přemýšlení se podobá žaludům, kterými se naše samoláska vykrmuje. Škoda, že nemůže být zabita jako vepř na hody a že žije tak dlouho jako my. Není na světě šibalství, kterého by nevymyslila, aby oloupila o prostotu duše, které mají Boha milovati v ustavičném sebezapírání.

Poněvadž náležíte Bohu, musí vám býti lhostejno, zdali vás hněte jako měkký vosk, nebo zdali si s vámi chce hráti jako s míčem. Býti odevzdána pro lásku Ježíše Krista, býti odevzdána z lásky k němu, býti odevzdána v jeho lásku, to je podle mého mínění, co Bůh od vás žádá, pro-

PRVNÍ OBRAZ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE

uctívány 20. července 1685 v noviciátě v Paray

a darovaný r. 1738 klášteru v Turině,

kde je dosud.

tože nás rád vodí a protože sami sebe vésti nedovedeme . . .

Zameškala jsem začátek jitřní, abych přečetla váš dopis a odpověděla naň. Pravím vám, mé milé dítě, zachovejte pokoj uprostřed boje, který ve vás panuje. Ten, který s vámi válku vede, chce vás vykoupiti, a proto vás pronásleduje. Dejte se jím dobýti. —

Ne, moje milá přítelkyně, nechci, aby naše spojení bylo přerušeno. Třeba byste byla stokrát nehodnější nežli jste, chci v něm přece setrвати.«

Na podzim 1679 zpozorovala sestra Marketa Marie, že stopy zranění, vzniklé vyrytím jména Ježíšova na jejím těle, se ztratily. I pokoušela se, rozohněna láskou, aby je hořící svíčkou obnovila. Způsobila však si tím takové rány, že byla nucena sdělit to večer před exerciciemi představené. Matka Greyfié odpověděla, že se postará, aby se předešlo všelikému nebezpečí.

Ve své úzkostiúpěla Marketa, jež tolik toužila, aby mohla trpěti ve skrytosti, k Božskému Spasiteli: »Ó má jediná lásco, což dopustíš, aby jiní uzřeli rány, jež jsem si způsobila pro tebe? Což nemáš dosti moci, abys mne vyléčil, ty, který jsi nejdokonalejší lék všech mých bolestí? To postačilo. Pán slíbil služebnici své, že bude příštího dne vyhojena, což se také stalo. Ale sestra Ala-

coque neměla příležitosti, aby to představené sdělila. Zatím jí Matka Greyfié poslala lístek, aby sestře, která jí jej doručí, svůj neduh ukázala. Poněvadž však byla uzdravena, považovala se za zproštěnu poslušnosti aspoň na tak dlouho, pokud by vše představené nepověděla. Spěchala k ní ihned, aby jí řekla, proč jejího rozkazu nevyplnila. Matka Greyfié vystoupila přísně proti tomuto pochybení a Pán rovněž tak: »Pět dní ji trpěl pouze u svých nohou a učil ji s přísností své uražené velebnosti káti se a dostiučiniti za onu neposlušnost. Také jí řekl, že svaté jméno, jehož vtištění ji tolik stálo, zmizí za trest za její chybu. »Mohu říci,« píše Marketa, »že jsem tehdy ztrávila exercicie v utrpení.« Na konec žádala Matka Greyfié, ačkoliv nebylo již potřebí rány léčiti, aby ji přece oné sestře*) ukázala.

I při jiné příležitosti měla Marketa zakusiti pevnosti mateřského vedení své představené. Ale předtím opravdu potřebovala posílnění od svého dobrého Mistra. To nejlépe věděl on sám. Když 30. května 1680, v den Nanebevstoupení Páně, dlela s ostatními před Nejsvětější Svátostí, aby si připomněla okamžik, kdy Pán do své slávy vstoupil, zjevil se jí řka: »Dcero má, vyvolil jsem duši tvou na tomto světě za nebe plné pokoje, a srdce

*) Byla to sestra Magdalena des Escures.

tvé bude trůnem slasti pro Božskou mou lásku.« Zda tu nemusely zmizeti všechny hořkosti světa v oceáně Božských slastí?

Přesto uvedlo světici její utrpení opět brzy do nemocnice. V předvečer Božího těla, 19. června, přišla k ní Matka Greyfié. Marketa ji prosila, aby jí dovolila zítra vstáti a jíti na mši svatou. Matka váhala. Ale sestra prosila dětinně: »Má dobrá Matko, když vy budete chtít, bude chtít i náš Pán a propůjčí mi k tomu síly.« Nato nařídila představená ošetřovatelce, aby ráno nemocnou vzbudila asi v době modlení hodinek, dala jí něco po-
jísti a potom ji dovedla na mši svatou. Večer řekla sestra Alacoque, že by ráda zůstala lačna, aby mohla jíti k sv. přijímání, neboť doufá, že jí Pán síly k tomu udělí. Ošetřovatelka svolila předpokládajíc, že by ctihodná Matka nic nenamítala. Ostatně slíbila, že dovolení opatří. Ale do rána na to zapomněla. Když pak nechala nemocnou vstáti dříve, než bylo ujednáno, odešla, aby o tom představenou zpravila. — Vtom však vstoupila Matka Greyfié. Když viděla sestru mimo postel a uslyšela, že jest ještě lačná, aby mohla jíti k sv. přijímání, pokárala ji ostře. Vypravuje sama: »Zvětšila jsem při tom její pochybení, prohlásila jsem je za svévoli, nedostatek poslušnosti, poddanosti, prostoty atd. Konečně jsem jí řekla, že

může jíti na mši sv. a k sv. přijímání. A poněvadž jí k tomu svévole dává dosti síly a odvahy, je též na mně, abych poroučela: necht' si jen odnese ložní potřeby do cely a příbor do refektáře, jakmile zazvoní, necht' jde k oficiu, zařadí se do choru a po pět měsíců vykonává všechna společná cvičení. Po celou tu dobu necht' se obejde beze všech léků, do nemocnice ani nohou nevkročí, kromě aby nemocné navštívila a je tam obsloužila, když toho budou ošetřovatelky potřebovati. Přijala mou důtku klečíc, s rukama sepiatýma, s tváří klidnou, a když mé rozkazy vyslechla, prosila mne pokorně, abych jí odpustila a pokání uložila. Také hned začala přesně plniti vše, co jsem jí řekla. Pán chtěl, aby ve všem uposlechla a slíbil jí, že jí k tomu udělí potřebného zdraví. A také byla zdráva až do Obětování Panny Marie, kdy minulo pět měsíců a kdy Pán přijal obnovení jejích slibů. Jako dar milosti vrátil jí tehdy všecka dřívější utrpení.«

Zde bude dobře vzpomenouti i jiných doznání Matky Greyfié. Praví: »Neušetřila jsem jí (Markety) žádného pokárání a užila jsem každé příležitosti, abych ji pokořila, a to právě pro věci, pro něž jsem si jí v srdci velmi vážila. - Viděla jsem, jak jí Pán dával stále myrhu sklízeti, dílem aby vyhověl touze její po utrpení a opovržení, dílem

aby ji zkoušel a poskytl jí příležitosti, aby utišila svůj hlad po umrtvování. I vzrůstala v srdci mém úcta a soucit s ní, i musela jsem v duchu její jednání schvalovati.« Z toho patrno, že čím bezohlednější se Matka ukazovala, tím více ctíla a milovala svou dceru. V důležitých otázkách se pak řídila podle Bohem osvícené sestry Alacoque. Tak tomu bylo na příklad v případě hrdé krásky de Lyon, jež se domnívala, že nikdo na světě jí není hoden. Ježíš Kristus nad ní zvítězil, svolila státi se jeho nevěstou, ale váhala a ustavičně odkládala. Tu jednou ráno přišla Marketa Marie úplně v extasi k Matce Greyfié a pravila: »Matko moje, Pán chce tuto duši rozhodně míti. Řekl mi: Já ji chci, chci ji za každou cenu!« Matka Greyfié ihned požádala onu slečnu, aby k ní přišla, že jí sdělí důležité poselství. I přišla na mši sv. do klášterního kostela, kdež přestála prudký boj. Přesto uposlechla pozvání a vešla do hovorny. Tam jí řekly Matka Greyfié a sestra Alacoque, že musí vstoupiti hned do kláštera, aniž dala o tom dříve matce své zprávu; že si tak Pán přeje. Slečna marně namítala vše možné. Pravila však přítelkyni, jež ji provázela, že kdyby byla viděla otevřený očištěc, byla by se raději do něho vrhla, než vstoupila do kláštera; tak veliké násilí si musela učiniti. Leč místo očištěce našla v klášteře

horu Tábor, a okoušela tam nevýslovných sladkostí až do konce života.*) Nikdy nezapomněla, že za své štěstí děkuje z velké části sestře Alacoque, a přinášela jí proto vstříc velikou důvěru. Jednou, když si odepřela jíti na kázání, aby mohla zůstat u nemocné Markety Marie, slíbila jí služebnice Boží, že tím nic neztratí, naopak, že ji Pán za to odmění. A učinil tak ihned, neboť sestra Alacoque jí pověděla podivuhodné věci o lásce Srdce Ježíšova ke tvorům a o lásce, kterou by ho měli za to tvorové milovati, že byla sestra de Lyon naplněna svatou útěchou více, než kdyby byla slyšela deset kázání.

V posledních měsících r. 1681 cítila se Matka Greyfié opět puzena, aby Marketu okamžitě propustila z nemocnice, kde ležela zmítána prudkou horečkou. Došlo totiž právě na ni, aby konala exercicie. I řekla jí představená: »Jděte jen, odevzdávám vás péči Pána našeho Ježíše Krista. On vás račíž vésti, řídit a uzdraviti podle své nejsvětější vůle.« Svěťice přiznává, že ji tento rozkaz poněkud překvapil, poněvadž se chvěla horečnou zimnicí. Přece však radostně uposlechla a odpověděla: »Vše je mi vhod, jen když On je spokojen, a stačí mi, mohu-li jej milovati.« Sotva byla v cele samotna, již se jí zjevil. Nalezl ji ležící

*) Zemřela ve stáří 81 let.

na zemi, ztrnulou bolestí a chladem. S tisícerými důkazy přízně jí velel, aby vstala. Potom pravil: »Konečně jsi jednou má a svěřena mé ochraně, proto tě chci vrátiti zdravou těm, kdož mi tě nemocnou odevzdali.« A uzdravil ji tak dokonale, že jí bylo, jako by nikdy nebyla stonala. Všichni se tomu velice divili, zvláště představená, jež věděla, co se přihodilo.

Exercicie uplynuly v tolikerých radostech a slastech, že duši světice bylo, jako by byla přenesena do nebe. Byla zasypávána ustavičnými důkazy milosti a lásky Pána našeho Ježíše Krista, nejblahoslavenější Panny, svého svatého anděla strážce a sv. otce Františka Saleského. O jedné z milostí těch vypravuje: »Můj nejmilejší Mistr mi chtěl nahraditi bolest, kterou mi způsobil vymazáním svého nejsvětějšího jména. Nyní je vtiskl sám hluboko do mého srdce a vyznačil je i zevně pečetí a plameny své lásky. Připravil mi tím útěchu tisíckrát větší, než bylo dřívější utrpení.«

Když byla světice v pochybnostech, šla přímo k tomu, který je světlo i pravda sama. Vypravuje o tom na příklad: »Jednou jsem nesmírně toužila po sv. přijímání, i pravila jsem Pánu: Nauč mne, co ti mám říci!« - »Nic jiného,« odpověděl mi, »než tato slova: Bože můj, tys mé všechno, tys celý

můj a já celá tvá. - To tě bude chrániti před pokušením, nahradí všechny úkony, jež bys mohla vykonati, a bude ti přípravou pro tvé jednání.«

Jednou před sv. přijímáním spatřila služebnice Boží sv. hostii, zářící jako slunce. Uprostřed ní byl Pán a držel v ruku trnovou korunu, kterou položil Marketě na hlavu a pravil: »Přijmi, dcero má, tuto korunu, jakožto symbol oné, jež ti bude brzy dána, aby ses mi stala podobnou.« Nedlouho potom vážila vodu. Vtom jí plný okov vyklouzl do studně a rychle se točící železná klika ji udeřila do obličeje. Vyrasila jí několik zubů a roztrhla tvář, takže jí visel vnitř úst kus masa na půl prstu zděli. Marketa zvolala pouze: »Můj Bože,« a ihned prosila jednu ze sester malého hábitu, aby jí onen kus tváře odřízla. Když se dívka zdráhala, vzala sama nůžky a klidně jej ustříhla. Rána v ústech ji velmi bolela zejména při požívání pokrmu. Mimo to jí způsobil náraz nesnesitelnou bolest ve skrání, kterou pociťovala zvláště při jídle. Jediné ulehčení, jehož si vyprosila, bylo, aby směla odejít z rekreace trochu se projít, než se bolest zmírní. »Běželo-li o to, utrpení si zjednat, našla Marketa Marie dobře cestu k tomu, šlo-li však o ulehčení, muselo se myslet za ni,« praví Matka Greyfié.

Ještě několika případy byla hlava světice ověn-

čena korunou utrpení. Jednou, když nesla dva džbány plné vody, spadla se schodů a narazila hlavou na kamenný stupeň, jindy ji udeřila silná tyč a opět jindy narazila prudce na trám. Vyznává však: »Byla jsem Pánu svému vděčnější za tuto drahocennou korunu, než za nejskvostnější diadém pozemských panovníků, a to proto, že mi ji nikdo nemohl uloupiti. Byla k veliké mé radosti příčinou, že jsem musela bdíti, poněvadž jsem hlavu nemohla na podušku položit a mohla jsem se tedy bavit s jediným předmětem své lásky. Byla jsem podobnější svému Božskému Mistru, který také hlavy své na kříži položit nemohl, a to mne naplňovalo nevýslovnou radostí a útěchou.«

Pán světici poučil, jak má spojovati tyto své bolesti s jeho, jak má prositi nebeského Otce pro nekonečné zásluhy jeho Syna za obrácení hříšníků a, za milost pokory pro všechny pyšné hlavy, které svou vypínavostí tak těžce urážejí Božskou jeho velebnost.

5. P. de la Colombière se vrací do Paray-le-Monial a umírá. — Duše v očištcí. (1681—84.)

Podle úradku Božího měli oba apoštolové nejsv. Srdce Ježíšova zemřítí v Paray. V srpnu 1681 vrátil se tam P. de la Colombière na smrt nemocen. Jedinou jeho povinností bylo dáti se ošetřovati. Jen několik měsíců ho dělilo od věčnosti. Bolestí a vysílením sotva mluvil. Přece však zavítal - než nastala zima - několikrát do kláštera »Navštívení«, aby opět spatřil své duchovní dcery, zvláště sestru Alacoque. Bohužel je z těchto posledních rozmluv bratra a sestry v Srdci Ježíšově velmi málo známo. Zajisté měly již onen nadpřirozený ráz, který je vlastní světcům, spočívajícím v Bohu.

Brzy se stal stav ctihodného nemocného beznadějným. Ukázalo se, že mu podnebí v Paray spíše škodí než prospívá. I bylo rozhodnuto, že přesídlí do Lyonu nebo přímo do Vienne, kde by dýchal vzduch domova. Přijel jeden z bratří P. de la Colombière, aby s ním druhého dne, 29. ledna 1682, odcestoval. Vše mělo zůstat v tajnosti. Ale zvěděla o tom i o zákazu něco oznamovati slečna Bisefranc, jejímž býval zpovědníkem.

I prosila, aby to směla sdělit sestře Alacoque a učinila tak ihned, jakmile jí to bylo dovoleno. Marketa uslyševši tuto zvěst, žádala svou přítelkyni, aby P. de la Colombière řekla, aby neodjížděl, může-li se tak státi, aniž by jednal proti rozkazu představených. Ale páter si přál, aby mu Marketa přesněji označila pohnutky své prosby a vyjádřila se o tom písemně. Její odpověď, jež byla nemocnému ihned dodána, pohnula jej, že svůj plán okamžitě změnil. Na lístku byla slova: »On (Ježíš) mi řekl, že oběť Vašeho života chce zde míti.«

P. de la Colombière zůstal tedy v Paray, aby uposlechl nebeského napomenutí, a zemřel tam 15. února 1682 v 7 hodin večer. Ráno v 5 hodin přišla slečna Bisefranc do kláštera, aby to oznámila sestře Alacoque. Svěťice jí však řekla smutně: »Modlete se a dejte zaň všude se modliti.« O desáté hodině dopolední jí však psala: »Netruchlete již, vzývejte ho, nebojte se ničeho. Můžeť vám pomoci více než kdy dříve.«

Ve své pokoře chtěla Marketa Marie utajiti, že se vyplnilo, co oznámila ctihodnému otci de la Colombière. Proto prosila slečnu Bisefranc, aby o lístek opět požádala. Ale představený kláštera odpověděl, že raději vydá celý archiv domu, než by vrátil onen jediný list.

Matka Greyfié vypravuje, jak Marketa přijala bolestnou ránu, způsobenou odchodem svatého onoho řeholníka. »Smrtí P. de la Colombière ztratila milá ta sestra nejlepšího přítele, jež na tomto světě měla. Neznepokojovala se však proto, neboť milovala své přátele jen pro Boha. Měla na zřeteli jen jejich pokrok v lásce Boží, nikdy však ohled na sebe. Protože mi bylo nápadno, že neprosila, aby zaň směla konati zvláštní modlitby a kající skutky, jak to činívala za jiné, zavedla jsem jednou hovor na tu věc. Odvětila s tichým, spokojeným výrazem: Moje milá Matko, on toho nepotřebuje; může prositi u Boha za nás. Z dobroty a milosrdenství nejsvětějšího Srdce Pána našeho Ježíše Krista obdržel krásné místo v nebesích. Jen aby dostiučinil za nedbalost ve cvičení se v Božské lásce, byl zbaven patření na Boha od chvíle, kdy duše jeho opustila tělesnou schránku, až do pohřbu.« - Matka Greyfié pokračuje: »Nikdy jsem neslyšela, že by pro něho truchlila, ale naopak, že se z věčného jeho štěstí radovala. Byla ho účastna, děkujíc Srdci Ježíšovu za všechny milosti, které tomuto důstojnému řeholníkovi prokázal v životě i ve smrti.«

V noci ze Zeleného čtvrtku na Velký pátek bývala sestra Marketa Marie, aniž o tom věděla, předmětem obdivu celé řeholní společnosti. Dle-

la totiž po celou noc před Nejsvětější Svátostí hluboce v Boha ponořena. Jen jediné tu mělo nad ní moc, a to poslušnost. Oznamoval-li jí někdo: »Milá sestro, naše Matka vám vzkazuje, abyste se šla ohřát,« odešla pokojně na čtvrt hodinku, potom se však vrátila tam, kde byl poklad, a proto i srdce její. Mnohé sestry chtěly od ní zvědět, co po celou noc činí, a tázaly se jí na to. Jedné z nich odpověděla: »Jsem tak zaměstnána utrpením Páně, že v tu dobu nevím, mám-li tělo, protože ho necítím.« A jiné pravila: »Jsem obyčejně zaujata nekonečným utrpením, jež Božský Mistr pro nás podstoupil. Jindy jsem opět rozhořčena na sebe i na všechny hříšníky, že jsme k němu tak nevděční.«

Matka Greyfié pak vypravuje: »Vzpomínám si, jak jednou na Zelený čtvrtek po dlouhé nemoci, z níž se ještě nezotavila, mne prosila, abych jí dovolila bdít před Nejsvětější Svátostí. Považovala jsem to za nemožné, a abych jí popřála alespoň poněkud útěchy, dovolila jsem, aby zůstala v choru od osmi večer až do ukončení průvodu v městě.*) Přijala to, přece však mne prosila se vši pokorou a tichostí, aby tam směla ještě déle zůstat, že by chtěla jednu část noci obětovati za mne a druhou za naše dobré přítelkyně - tak jsme

*) Okolo desáté hodiny večerní.

totiž obě jmenovaly duše v očištcí. Pro útěchu jejich a také svou povolila jsem velkomyslné duši. I zaujala o půl deváté své místo v choru a vytrvala tak neopřena, nepohnutě jako socha až do rána do sedmi hodin, kdy se s ostatními zúčastnila oficia. Naleznete v klášteře ještě více svědků této události. Když mi podávala účet o svém duševním stavu v té době, pravila, že jí Pán dal podíl na své smrtelné úzkosti na hoře Olivetské a že při tom tolik trpěla, že myslila, že se duše její od těla odloučí.«

Pán ustanovil služebnici svou do jisté míry také za těšitelku a smírnou oběť duší v očištcí. Marketa Marie cítila často blízkost těch, kdož v plné důvěře hledali u ní pomoci. Zjevení, jež měla, jsou nám velkým poučením. Mezi jiným vypravuje sestra Alacoque: »Jednou o Božím těle jsem dlela před Nejsvětější Svátostí. Náhle se mi zjevila jakási ubohá duše úplně v ohni. Šířila takový žár, že mi bylo, jako bych hořela s ní. Poznala jsem, že je v očištcí a hořce jsem nad ní plakala. Zvěděla jsem, že je to duše kněze-benediktina, u něhož jsem se jednou zpovídala. Poručil mi tehdy, jak pravil při zjevení, abych šla k sv. přijímání. Proto mu nyní Bůh dovolil, aby se ke mně obrátil a prosil o pomoc ve svých mukách. Žádal, abych zaň obětovala vše, co budu po tři měsíce

konati a trpěti. Slíbila jsem mu to a představená mi to též dovolila. Potom mi pravil, že trpí proto, že svým věcem dával přednost před ctí Boží, pečuje příliš o své dobré jméno, dále pro nedostatky lásky k spolubratřím a konečně pro velkou přirozenou příchyllost k tvorům, kterou jevil zvláště při svých duchovních naučeních, což se Bohu velmi nelíbí.

Tyto tři měsíce byly pro sestru Marketu Marii dobou těžkého mučednictví. Bylo jí, jako by se ustavičně pohybovala v ohni. Ale z plamenů utrpení vypučely květy milostí. Po uplynutí oné doby vešel osvobozený řeholník pln radosti a slávy do nebe. Osvoboditelce své slíbil, že ji bude z nebe chrániti.

Očistec, toto vězení Božské spravedlnosti, nebylo pro důvěrníci Srdce Ježíšova místem uzavřeným. Velmi často dal jí tam Pán nahlédnouti. Po smrti jisté sestry kláštera v Paray byla nanejvýš poděšena zjevením a přiznáním zesnulé, jejíž smrtelný zápas byl strašlivý. Bez nejsvětější Panny by bývala duše její ztracena. Dábel myslil, že ji má již ve svých spárech. Sestra ta zjevila soucitné světici, co v očistci snáší. Pravila: »Ačkoli trpím z mnoha příčin, přece tři věci mi působí větší muka než vše ostatní. První jest můj slib poslušnosti, jež jsem tak špatně plnila, neboť

jsem poslouchala jen v tom, co se mi líbilo. Takovou poslušnost Bůh zavrhuje. Druhou je můj slib chudoby, neboť jsem nechtěla, aby mi kdy něco chybělo a opatrovala jsem svému tělu mnohá zbytečná občerstvení. Ach, ty řeholnice, které chtějí míti více, než jest potřebí, jsou v nenávisti u Boha. Třetí příčinou jsou mé chyby proti lásce, protože jsem rozsévala roztržky a v nich s jinými žila. Proto také mi neprospívají modlitby, které jsou za mne konány a nejsvětější Srdce Ježíšovo zří na muka má bez smilování, protože jsem neměla slitování s těmi, které jsem viděla trpěti.« Ubohá sestra byla asi z těch, které služebnici Boží pronásledovaly a nyní se musela k ní obrátit o úlevu.

Láska Marketina se vztahovala na všechny tyto vězně spravedlnosti Boží. »Jmenuji je jen svými trpícími přítelkyněmi,« psala Matce de Saumaise.

Když se jednou modlila za dvě osoby, jež požívaly ve světě velké vážnosti, viděla jednu z nich odsouzenou k dlouhým mukám očišťovacím. Všecky modlitby a přímlyvy, jež byly Bohu obětovány za pokoj této duše, byly přivlastněny zesnulým některých rodin, jež ona nedostatkem lásky a smyslu pro spravedlnost přivedla do bídy. Poněvadž oněm rodinám nezbylo prostředků, aby za své zemřelé daly sloužiti mše svaté, usoudil

Pán, aby jim bylo tímto způsobem vše nahrazeno.

Jednou na Nový rok se svěťice modlila za tři zesnulé přítelkyně. Dvě zemřely jako řeholnice, třetí byla ve světě. »Kterou z nich mám vysvoboditi jako novoroční dar pro tebe?« tázal se jí Pán. V hluboké pokoře ho prosila, aby sám volil. Nato osvobodil duši osoby světské a řekl, že ho méně bolí, vidí-li trpěti duše osob řeholních, protože jim v životě dával více prostředků, aby se zachováváním svých pravidel posvětily.

Pověst o nadpřirozené známosti, kterou měla sestra Alacoque o duších v očištcí, se časem tak rozmohla, že lidé přicházeli, aby od ní zvěděli něco o svých zemřelých. Sestra odpovídala pokorně: »Cožpak vím, co se děje v očištcí?« Nějaký čas potom však řekla přece jedněm z tazatelů: »Bůh prokázal N. velikou milost. Vzal jej do nebe. M. byl v očištcí jen tak a tak dlouho.« Jiné opět napomínala, aby v modlitbách neustávali.

Když zemřela choť lékaře Billeta, zjevila se služebnici Boží a uložila jí, aby sdělila jejímu muži dvě tajemství, týkající se spravedlnosti a spásy jeho duše. Podobná poselství se nelíbila Matce Greyfié. Proto nechtěla tohoto vzkazu odeslati. Brzy potom se zjevila ona paní sestře Alacoque po druhé, ale představená se ještě zdráhala. —

V noci nato povstal v cele Matky Greyfié strašný lomoz, že se všecka chvěla hrůzou. Když se vzpamatovala, dala rychle lékaře o všem zpravit.

Myslili bychom, že byla nyní představená zcela přesvědčena o pravdivosti milostí, udílených Marketě Marii. Nebylo tomu tak. Tato duše, jež byla Bohem ustanovena, aby Marketu — dovoleno-li tak mluvit — tříbila jako pšenici, bude ve svém mužném počínání ještě vícekrát žádati důkaz za důkazem. Při tom všem bude přece jen nástrojem Ducha svatého, který chce ukázati, na jaké duši pracuje. Proto také dosáhne Matka Greyfié všeho, čeho bude žádati, byť se její chování zdálo mnohdy odvážlivým.

V roce 1682 sestra Alacoque tak churavěla, že sotva čtyři dni za sebou byla zdráva. Dvacátého prosince tak zeslábla, že se myslilo, že brzy zemře. matka Greyfié ji navštívila v nemocnici a odevzdala jí list řkouc, aby vykonala, co je v něm napsáno. Pán o tom již Marketu zpravil. Přece však otevřela dopis a četla: »Poroučím Vám mocí svaté poslušnosti, abyste prosila Boha, aby mi dal poznati, zdali to, co se s Vámi děje, a co se událo v době, ve které jsem Vaší představenou, pochází od jeho ducha a jeho působením. Na znamení, že vše od Boha jest, nechť Vás ráčí na pět měsíců tak uzdravit, abyste v té době nepotřebovala ani léků, ani

osvobození od společných cvičení podle řeholních pravidel. Jestliže však nikoli Bůh, nýbrž příroda vyvolává tyto účinky ve Vašem nitru a zevnějšku, nechť Vás ponechá jako dosud při Vašem nestálém zdraví. To nás o pravdě přesvědčí.«

K této zprávě dodává ještě služebnice Boží: »Bylo mi tehdy poručeno, abych opustila nemocnici slovy, jež jedině Pán mohl vnuknouti. Tak byla tvrdá a bolestná. Ukázala jsem list svému Pánu, jenž obsah jeho znal, a on mi řekl: »Ujišťuji tě, dcero má, že bych byl jako důkaz dobrého ducha, který tě řídí, rád představené tvé povolil právě tolik let zdraví pro tebe, kolik měsíců žádá, ano, dal jí každý jiný důkaz, který by byla chtěla.« A v okamžiku sv. pozdvihování byla mi vzata všecka churavost, jako by mi byl šat svlečen a zavěšen k uschování. Cítila jsem v sobě sílu a zdraví statné osoby, která již dávno nestonala. Tak jsem ztrávila vyžádaný čas, potom jsem upadla do předešlé choroby.«

Dvacátého května 1683 došlo oněch pět měsíců. Matka Greyfié mohla být spokojena, neboť vše se dělo podle plánu, který naznačila. I vyžádala si od sestry Markety Marie svůj list zpět a připsala naň: »Dnes, 25. května, prohlašuji, že její zdraví bylo takové, jaké jsem jí poručila od Boha žádati. Tímto zjevným znamením musím býti přesvěd-

čena, že původcem toho, co se v duši její událo a dosud děje, jest dobrota a nepochopitelné milosrdenství nejsvětějšího Srdce Ježíšova. - Věřím tomu, ale poroučím Vám přece, sestro Marketo Marie, nanovo, abyste prosila Boha Otce pro Ježíše Krista, Pána našeho, aby Vám pro svoji lásku a k odstranění všech mých pochybností ponechal zdraví, pokud neuplyne rok od udělení mého prvního rozkazu. Potom Vás přenechám všemu, co s Vámi zamýšlí, ale této doby potřebuji, abych nabyla jistoty.«

Rok 1683 byl tedy pro služebnici Boží rokem zdraví. Oloupí ji proto Pán o nesmírné dobrodiní utrpení? Ó, nikoli! Poněvadž se tehdy obětovala zvláštním způsobem za duše v očišťci, bylo jí, jako by její nitro stravovala ohni podobná duchovní bolest. Přes to okoušela též nebeských útěch, patříc na nekonečnou blaženost, jež očekávala duše z očišťce vysvobozené.

V dubnu 1684 byla raněna mrtvicí všeobecně oblíbená Antonie Rosalie, sestra malého hábitu. Byla stále pohřížena v jakýsi lethargický spánek, takže nebylo naděje, že by mohla přijmouti svátosti umírajících. Celý klášter byl polekán. Matka Greyfié poručila sestře Alacoque, aby slíbila Pánu vše, čeho na ní žádal, za milost, aby nemocná nabyla vědomí. Jakmile Marketa rozkaz

splnila, ujistil ji Pán a Mistr, že milost ona jest povolena s podmínkou, že mu slíbí tři věci, které od ní žádá, že se totiž nikdy nebude zdráhati přimouti nějaký úřad v řádě, jíti do hovorny a psáti. »Musím doznati, že se při těchto požadavcích všechna bytost má otřásla; tak veliký odpor a nechut jsem proti nim měla. I odpověděla jsem: Pane můj, ty se dotýkáš mé slabé stránky; přece však poprosím, aby mi to bylo dovoleno. Představená moje ihned svolila, ačkoliv pozorovala, jaké obtíže mi to působí. Nato jsem musela Pánu vše přislíbiti slavným způsobem, abych již nemohla couvnouti. Ale ach, jak často jsem v tom pochybila! Neodňalť mi Pán odpor k tomu, nýbrž zůstal mi po celý život. Ale malá Antonie Rosalie obdržela svátosti umírajících.«*)

Nechut sestry Markety Marie choditi do hovorny měla ovšem také své výjimky. Matka Greyfié o tom vypráví: »Důstojný otec de la Pérousé přišel do Paray a přál si mluvit se světicí, protože se těšila tak veliké úctě pátera de la Colombière. Za několik dní potom mne navštívil a děkoval mi, že jsem mu dopřála té útěchy. Ujišťoval, že ctnostná ta duše s ním hovořila, jako by četla

*) Tato malá sestra byla omilostněné dítě, které již v 7. roce učinilo slib čistoty. Když 26. dubna 1684 zemřela — ve věku třinácti let — byla již řeholnicí, neboť složila podmínečně tři řeholní sliby.

v jeho nitru, ačkoliv jí nesdělil nic ze svých plánů. Chtěla jsem tedy od ní zvědět, zdali i tentokráte šla do hovorny s takovým sebezapřením. Odpověděla mi s jasným a veselým pohledem: »Nikoli.« Pán jí dal totiž poznati, že tohoto řeholníka velice miluje. Při jiné příležitosti mi pravila skoro totéž o důstojném páteru Rolinovi.«

Na svátek Nanebevstoupení Páně skončil Matce Greyfié šestý rok řízení kláštera v Paray. Byla opět zvolena představenou v Semur. Lze jí dáti vysvědčení, že povinnosti zkoušeti mimořádné cesty sestry Alacoque dostála až do krajnosti. Nyní přestala poroučeti vždy poslušné světici, ale to jí nepřekáželo, aby ji i nadále nemilovala a nevěřila v pravdivost jejího poslání. Tedy opět jedna duše, a jaká! - byla získána Srdci Ježíšovu!

6. Světlo postaveno na svícen. Služebnice Boží zvolena asistentkou, potom jmenována novicmistrovou. - Vítězství Božského Srdce v Paray-le-Monial. (1684-86.)

Po Matce Greyfié zvolena představenou Marie Kristina Melin, profeska kláštera v Paray. Byla pravou dcerou sv. Františka Saleského, vyznamenávajíc se velikou tichostí. Již delší čas se obdivovala ctnostem Markety Marie. Takové světlo se nemělo podle jejího náhledu tajiti pod kbelcem. Navrhla tedy sestru Alacoque za asistentku a hlasování potvrdilo její volbu. Pro duši, která byla pokora sama, znamenalo hluboký smutek býti pověřenu úřadem, s nímž byly spojeny jisté malé pocty. Ale mnohem větší zármutek jí způsobilo, že musela postrádati drahocenného chleba napomínání a pokořování, kterým ji Matka Greyfié tak štědře zasypávala. To vše tísnilo světici velice, i ulevila svému bolu v dopise bývalé představené. Vyznává s dětinnou prostotou: »Za Vašeho vedení jsem mohla žítí v jistotě, protože jste vždy odporovala mým přirozeným náklonnostem, a to bylo milé Duchu, jímž se domnívám býti vedena a který mě rád vidí stále ponořenu v propast po-

kořování, utrpení a odporu. Jinak mi nedopřává pokoje. Přirozenost při tom nenalézá klidu, ale Duch, který vládne duši mé, nestrpí při mně jiného potěšení, než to, že nemám žádného.«

Aby se alespoň poněkud odškodnila za to, že musela přijmouti úřad čestný v očích světa, zaměstnávala se nejnižšími pracemi. Nosila dříví do kuchyně, myla nádobí a podobně. Jednou, když byla zaměstnána více než jindy a právě se chystala zametati chor, prosily ji sestry z kuchyně, aby jim pomohla. Spěchala tam, kam ji volala láska. Pak jí již nezbylo tolik času, aby chor uklidila a sestry, ubírající se k modlitbě hodinek, našly vše v nepořádku, což přineslo pokorné asistentce značné zahanbení.

Exercicie roku 1684 značí důležitý oddíl života s Bohem spojené duše Marketiny. Božský Mistr připravil ji na to bezprostředně a sdělil se jí s přetékající štědrostí. Vypravuje o tom: »Prvního dne ukázal mi Pán své nejsvětější Srdce jako výheň lásky, ve kterou mne ponořil. Cítila jsem se rozplameněna žárem, takže mi bylo, jako bych se měla v popel obrátiti. Při tom mi pravil: »Hle, toť oheň mé Božské lásky. V něm se musíš očišťovati, dokud putuješ v tomto životě zdokonalování. Pak budeš bydleti ve světle mém, spojím se s tebou a učiním tě sobě dokonale podobnou.«

Tak ubíhaly dni a zdálo se, že Vykupitel zapomněl na nesmírný rozdíl mezi Spasitelem a tvorem. Svěťice o tom píše: »Byla jsem přenesena do příbytku velebnosti a světla, kde jsem já, ubohé nic, byla zasypána takovými důkazy přízně, že hodina té slasti by stačila, aby odměnila muka všech mučedníků.« - Úplně proniknuta váním Ducha sv., píše podivuhodnou zprávu: »Zasnoubil si duši mou v nesmírné své lásce způsobem naprosto nevysvětlitelným, sjednocením, jehož vysati nelze. Proměnil srdce mé v plamen stravyjícího ohně své čisté lásky, aby zničil všecku pozemskou lásku, která by se ke mně přiblížila. Dal mi poznati, že mě vyvolil, abych jemu, obětnímu beránku a obětní hostině v Nejsvětější Svátosti, přinášela ustavičný hold. Proto však musím jemu obětovati též veškeru bytost svou v lásce, klanění, pokořování, spojujíc se s životem jeho oběti ve Svátosti oltářní. Když jsem přistupovala k sv. přijímání, sdělil mi, že mi vtiskl do srdce svatý život, který žije v Eucharistii, život to úplně skrytý, v očích světa zničený, život umrtvování a oběti. Udělil mi též síly, abych vykonala, co ode mne žádá.«

Poznáváme, že duše Marketina začala nové období namáhavého života oběti. Bylo to pravděpodobně též v těchto exerciciích, když se jí zje-

vila nejblahoslavenější Panna se svým dítkem, položila jí je do náručí a pravila: »Viz toho, který tě naučí, co máš činiti.« »Laskala jsem se s Božským Děťátkem, pokud jsem chtěla,« píše světice upřímně. Když jsem tím byla již znavena, pravil mi Ježíš: »Jsi teď spokojena? Pamatuj si provždy, že chci, aby ses mi tak oddala, jako jsem se já teď tobě přenechal. Ať ti projevují lásku svou, nebo tvrdě s tebou jednám, nikdy nesmíš v sobě nechat povstati jiné hnutí, než to, které ti já dám.«

Ke konci roku 1684 onemocněla novicmistrová kláštera v Paray, takže potřebovala zástupkyně. Ctihodná Matka Melin se dlouho nerozmýšlela a zvolila služebnici Boží. Mezi jiným pohnuly ji k tomu prosby noviců, které si sestry Alacoque velice vážily.

V klášteře tedy zavládl úctyhodný zájem o sestru Marketu, čímž přiváděny duše k ní, nebo lépe řečeno - skrze ni k Srdci Ježíšovu.

V každé klášterní obci je noviciát duchovní dílnou, kde se duše přetvořují a oblékají člověka nového. Zákon duchovního proměnění jest jaksi denním pořádkem noviců. Ale vůdcové jejich nesmějí nikdy pustiti se zřetele, že jde o dílo zvolna postupující. V noviciátě se kladou pevné základy budovy dokonalosti. K tomu je zapotřebí osob zkušených, moudrých, majících rozhled a rozumě-

jících pravidlům dobroty a lásky, jež získávají duše Pánu. Sv. František Saleský praví, že novicmistrová má být tichost, moudrost a zbožnost sama. Sestra Alacoque měla všechny tyto vlastnosti a korunovala je ještě svatým životem. Proto byla opravdu dokonalou novicmistrovou. Nemohlo ani jinak být, neboť skýtala duším svěřeným to, co sama přijala od Srdce Ježíšova. Pokud ona byla novicmistrovou, řídilo duše novicек vlastně nejsvětější Srdce Páně.

Za jejího vedení vstoupilo do noviciátu andělské dítě, Marie Nikola de la Faige, aby se pod ochranou světice rozvíjelo v květ nevinnosti. Marketa Marie sestru tu zvláště milovala a nazývala ji svým malým Aloisem z Gonzagy. Jí jediné předpověděla, že bude představenou kláštera v Paray, což se také vyplnilo. Svěřenky Markety Marie byly šťastny a mnoho vyprávěly o ctnostech své mistryně i o jejím pronikání duší, takže nadšení pro pokornou sestru stále vzrůstalo. Sestra Klaudie Marketa Billet, neteř jesuity Antonína Billeta a výtečného lékaře Viléma Billeta, prosila, aby se směla opět vrátit do noviciátu. Prosbě její bylo vyhověno.

Marketa vskutku znala nauku vedení duší a učila tomu, v čem se sama cvičila, totiž hlubokému vnitřnímu životu, který prýští z lásky Boží,

živě se obětmi, odříkáním a pokorou, aby se opět v nejvyšší Lásce strávil. Pravila svým žákyním otevřeně, že duše slabé jsou méně způsobilé pro život řeholní, život to boje, v němž je zapotřebí veliké stálosti, aby byly překonány obtíže, vyskytující se na všech stranách. Jejím přičiněním obnovil se všecek dům a byl jedním z nejhorlivějších v celém řádě.

Sestra Marketa dbala především, aby v srdcích novicек položila základ dokonalé odevzdanosti do vůle Boží. Žádala, aby tato Božská vůle byla vodítkem všeho jejich jednání, poslušnost jejich aby byla slepá a odloučení ode všech věcí dokonalé. Poněvadž se blížily Bohu, nemělo se jejich srdce zdržovati u věcí vedlejších. Ctnost sebezapření cenila výše než všechna dobrovolná zbožná cvičení. Přála si vroucně, aby svěřenky její horlivě pěstovaly vyšší život modlitby, to jest život sebranosti a mlčení. Mínila, že sestra řádu Navštívení, která nemiluje vnitřní modlitby, jest vojínem beze zbraně. Aby pak duše dospěla ke spojení s Bohem, musí vytrvale pracovati, aby ničila sebe velkodušným a věrným umrtvováním.

Jedné z novicек pravila soukromě: »Srdci, které chce jen Bohu náležeti a jen jeho zalíbení hledá, musí býti radosti i strasti stejně vítané. Nelnete ještě k sobě samé, milá přítelkyně? Naše

samohláska je tak veliká, že nám častěji předstírá, že hledáme Boha a zatím ulpíváme na věcech tohoto světa i tam, kde běží o svatou službu Boží. Když pak věci ty musíme opustiti, pozbýváme klidu. To pochází odtud, že jsme hledaly více vlastního uspokojení nežli Boha, neboť srdce, které pouze Boha hledá, všude ho nalézá. A protože jste při vstoupení do řádu měla na zřeteli jen jediný cíl: odevzdati se úplně Kristu Ježíši, tedy vám on musí býti vším ve všem.«

A jiné řekla: »Hled'te, milé dítě, když takto bojujete s milostí a jí odpíráte, co od vás žádá, unaví se a ponechá vás sobě samé. Cožpak je přátelství tvora něčím tak důležitým, že chcete raději ztratiti veliké milosti nejsvětějšího Srdce Pána našeho, než byste zlomila pouta přirozené náklonnosti?«

Takovým vhodným a svatým způsobem se stala ponenáhlu paní rozličných povah svých svěřenek.

Sestra Petronila Marketa Verchère, která ještě rádně nezvykla klášterním cvičením, pravila svým družkám: »Ona nás učiní zbožnými, ať chceme nebo ne.«

Příklad propůjčoval slovům světice neodolatelné síly. Jak vzdělávající byla její tichost v utrpeních! Na začátku postu r. 1685 rozbolavěl se jí prst. V dopise Matce de Saumaise o tom pozna-

menává: »Musel býti rozříznut až ke kosti, ale budiž za to Bůh veleben.«

Z plnosti srdce mluví ústa. Marketa Marie hovořovala s novickami častěji o Srdci Ježíšově tak nadšeně, že mladistvé ty duše byly uchváceny. Půda byla připravena, požehnané sítě pobožnosti k Božskému Srdci mohlo zapustiti kořeny.

Na první pátek po oktávě Božího těla se připravily novicky jakýmsi duchovním závoděním. Heslem bylo: celé denní dílo konati ke cti Srdce Ježíšova v Nejsvětější Svátosti. Novicmistrová nakreslila tehdy perem obraz Srdce Páně. A když se přiblížil svátek sv. Markety, který tehdy*) připadl na pátek, vyzvala sestra Alacoque novicky, aby malé pocty, které jí chtěly k jmeninám připravit, věnovaly nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Přijaly ten návrh s všeobecnou radostí. Zápisky, které líčí ony přípravy, dýchají zvláštní svěžestí. »Vstaly jsme o půlnoci,« vypravují novicky, »abychom upravily oltář v noviciátě. Okrášlily jsme jej všemi ozdobami, které jsme měly po ruce. Také jsme daly do pořádku refektář, abychom měly po primě volno. Protože jsme si však při tom nepočínaly dosti tiše, byly jsme pokárány od Matky Melin, kterou jsme hned ráno poprosily, aby nás navštívila. Ale když jsme jí vše vyložily,

*) 20. července 1685.

upokojila se. Po primě přišla k nám do noviciátu jako obyčejně naše dobrá novicmistrová. Přečetla nám zászvětnou modlitbu k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, kterou sama složila a velmi se radovala z našeho oltáře. Potom nás vyzvala, abychom každá napsala vlastní zászvětný úkon, že k němu připíše pro každou několik slov. Ochotně jsme vyhověly jejímu přání.« - Hle, první červánky pobožnosti k nejsvětějšímu Srdci Páně!

Celý den uplynul ve chválení pokorného a ti-
chého Srdce Ježíšova. Sestra Marketa Marie se
podobala uprostřed svých dětí serafínu. Nezapom-
něla ani na duše v očiřtci, kterým tak ráda po-
máhala. Zavedla novicky ke hrobům sester a tam
se vroucně modlila za spásu všech těch milých
zesnulých.

Večer pravila svému stádečku: »Nemohly jste
mi způsobiti větší radosti, než když jste oslavily
Božské Srdce zasvětivše se mu. Jak jste šťastné, že
vás ráčil užítí k založení této pobožnosti! Jest
potřebí dále se modliti, aby Srdce Páně všude
panovalo. Ó, jaká to pro mne radost, že nejsv.
Srdce mého Božského Mistra je poznáváno, mi-
lováno a zvelebováno. Ano, milé sestry, to jest
největší útěcha, již se mi může v životě dostatí.
Nic není s to, aby mne potěšilo, než vidím-li, jak
Božské Srdce panuje. Nuže, milujme je, ale mi-

lujme bez výhrady, bez výjimky. Vydejme a obětujme vše pro toto štěstí a nalezneme opět vše v Srdci Ježíšovu. Spasitel chce býti vším tomu, kdo ho miluje. Ale lásku dokážeme, když proň trpíme.

Den 20. července r. 1685 byl dnem nebeských radostí. Poněvadž však dějištěm jich byla země, musela se přimísiti krůpěj hořkosti. Marketa totiž ve své horlivosti dala pozvati do noviciátu také některé starší sestry, aby vzdaly hold Srdci Ježíšovu. Ale pozvání bylo ostře odmítnuto, protože ony sestry mínily, že není věcí novicmistrové a novicek, aby zaváděly novoty a tvořily nová pravidla. Odvolávaly se při tom na slova 18. článku stanov, podle nichž se nikdo nesmí pod žádnou záminkou zavazovati k jiným pobožnostem nebo hodinkám.

Sestra Marie Magdalena des Escures, která si jinak Markety vážila, dokonce připojila: »Vyříd'te své novicmistrové, že pravá zbožnost záleží v zachovávaní řehole a stanov; tomu vás má učití. Na vás - novickách - pak jest, abyste je věrně plnily.«

Mladá sestra neměla odvahy, aby takovou odpověď vyřídila vážené své novicmistrové. Spokojila se s tím, že řekla, že sestry nemohou přijíti. Marketa Marie na to pravila svým pokojným a

skromným způsobem, ale tónem rozhodným: »Řekněte raději, že nechtějí. Ale nejsvětější Srdce Ježíšovo je k tomu pohne. Bůh chce vše z lásky, nic z nutnosti. Musíme tedy vyčkati času, který ustanovil.«

Příhody v noviciátě vyvolaly v celém klášteře vzrušení. Což lze trpěti takové novoty v domě tak observantním? - Otázka ta často předkládána v té době matce Melin. Rozbouřeně mysli musely být uklidněny. Proto představená zakázala novicmistrové vše, co se jeví sestrám nápadným. — Ve svých pobožnostech směla pokračovati jen v noviciátě. Marketa Marie se podrobila. Praví však: »Nebála jsem se ničeho, než že tím Božskému Srdci ubude cti. Řeči, jež jsem o tom slyšela, byly jako meče, probodávající srdce mé.«

Ke komu se měla utéci ve svém zármutku, než k Božskému Spasiteli? On jí opět dodal odvahy a ujistil ji: »Neboj se ničeho; budu panovati i přes množství nepřátel a osob vzpírajících se.« »To mne velice potěšilo,« dí světice, »neboť jsem toužila jen po tom, abych jej viděla panovati. Přenechala jsem mu tedy hájení jeho věci, chtěc sama mlčky trpěti.«

Ctihodná matka Melin zakázala mimo to Marketě také sv. přijímání, k němuž přistupovala na přání Božského Mistra prvního pátku v měsíci.

Ale brzy se ukázalo, že Spasitel byl tím uražen. Sestra Františka Rosalie Verchère onemocněla tak nebezpečně, že byla považována za ztracenou. Když novicmistrová prosila Pána, aby ji uzdravil, pravil, že ona sestra bude tak dlouho trpět, dokud Marketě nebude opět povoleno chodit na první pátky k sv. přijímání. Můžeme si pomyslit, do jakých rozpaků přivedlo toto sdělení duši světice. Co si počne, co řekne? Proti vůli představené jednati nemůže, a rovněž se nelze vyhnouti naléhání Pána, jenž ji vyzval, aby matce Melin jeho nelibost oznámila. V těchto nesnázích hledala sestra Alacoque pokorně rady. A u koho? Právě u Marie Magdaleny des Escures, o níž sice dobře věděla, že byla proti nové pobožnosti, znala však také přímost jejího úsudku a dokonalou mlčenlivost. Lístek, který jí psala, začínal slovy: »Moje milá sestro, píši Vám v Srdci Pána našeho, protože on tomu chce.« Pak jí objasnila situaci a sdělila jí vzkaz Páně Matce Melin: »Řekni své představené, jak velice se mi znelíbila, že se nebála rozhněvati mne pro lidské ohledy a zakázala ti sv. přijímání, k němuž jsi měla chodit.« Na konec prosí světice o radu slovy: »Modlete se, abyste poznala pravdu a to, co mi máte podle vůle Páně odpovědět. Já se budu snažit, abych pak o tom už nepřemýšlela.«

Odpověď sestry des Escures byla určitá: Marketa Marie nechť představené vše sdělí, byť jí bylo odporné takové věci vyjednávat.

Matka Melin dovolila novicmistrové ihned ono sv. přijímání a zmíněná novicka vyvázla z nebezpečství. Ale Bůh tu dopustil jakési nedorozumění, aby tím patrněji vynikla pravda jeho nadpřirozených zjevení. Představená totiž buď zapomněla dáti určité dovolení provždy, nebo pokorná sestra myslela, že jí Matka Melin nerozuměla a neodvážila se prosby opětovati. Zkrátka vztahovala dovolení pouze na jeden pátek. Zatím však sestra Františka Rosalie chřadla, a Pán zjevil sestře Marketě, že se ubohé to dítě neuzdraví, dokud jí nebude to sv. přijímání povoleno provždy. Nato uplynulo pět nebo šest měsíců. Konečně láska světice přemohla její ostýchavost a ona opět vyznala vše své představené. Ctihodná Matka Melin ochotně vyhověla přání Páně a mladá pacientka se ihned dokonale zotavila.

Úcta novickek k novicmistrové denně vzrůstala, zvláště od té doby, kdy zvláštní událostí pronikla pověst o její svatosti na veřejnost. Bylo vskutku zapotřebí, aby Prozřetelnost sama zasáhla, nikdo si však nepomyslel, že by to mohlo býti tímto způsobem:

Tehdy právě vyšel tiskem »Duchovní deník«

P. de la Colombière. Mnohé duše v klášteře »Navštívení« v Paray-le-Monial se radovaly, když se v refektáři začala čísti úchvatná ta rozjímání. - A kdo také by mohl míti nedůvěru ke knize podobného rázu? Naopak byl o ni všeobecný zájem. A tu pojednou slyšely, jak důstojný onen řeholník vypravuje o jisté duši, s níž Bůh zcela důvěrně obcuje, četly o podivném vidění, které měla dlíc před Nejsvětější Svátostí v oktávě Božího těla, o tom, co jí Pán výslovně rozkázal a ona P. de la Colombière sdělila. Ano, dočtly se tam i o věcech, jež svatému tomu knězi předpověděla a jež se vyplnily. Zde nebylo možné nedorozumění, všechny ty nadpřirozené věci se staly u nich v kostele a v klášteře, a duší, milostmi tolik obdařenou, není nikdo jiný, než sestra Marketa Marie! Není tedy zmatenou hlavou, zaslepenou visionářkou! Veliký vůdce duší, P. de la Colombière byl v celé tajemství zasvěcen a uznal je za pravdivé. Nyní právě jako by z mrtvých vstal, oživuje v knize své, aby řeholnicím kláštera v Paray-le-Monial poskytl nezvratný toho důkaz. Jak neočekávané to odhalení!

. Pravidla předpisují, že sestry mají míti v refektáři oči sklopené. Když se však četlo uvedené místo, pohlédla sestra Klaudie Rosalie z Farges na Marketu Marii. Hluboká pokora a zahanbení,

které se na ní jevilo, vše potvrzovalo. Když vyšly z refektáře, šla sestra Klaudie Rosalie k Marketě a pravila jí: »Milá moje sestro, dnes při čtení jste obdržela svůj díl; důstojný P. de la Colombière vás nemohl lépe označiti.« Svěťice odpověděla, že má mnoho příčin, aby se radovala z pokoření, které jí z toho vzejde.

O vánocích r. 1685 ukázal Pán Marketě její novicky a mluvil k ní: »Pasiž ovečky mé!« Z toho poznala, že má i příštího roku býti novicmistrovou, aby pobožnost k Srdci Páně v srdcích svěřenek svých ještě více upevnila. I podrobila se vůli Boží.

Novicky se cítily vždy vroucněji taženy k uctívání Srdce Ježíšova. Některé profesky jim toho pojednou jaksi záviděly a podléhaly někdy touze čerpati také užitek z nebeských rozmluv sestry Alacoque. Všechny ty duše se usnesly, že budou Spasitele prositi o zavedení pobožnosti k jeho nejsvětějšímu Srdci. To vysvětluje mnoho.

Klášter v Semuru byl úctě Božského Srdce zcela získán. První podnět dala Matka Greyfié a další dokonala četba »Duchovního deníku« P. de la Colombière. V klášteře tom daly zhotoviti obraz Srdce Ježíšova a v lednu r. 1686 poslala Matka Greyfié do Paray své bývalé milé dceři menší jeho kopii a tucet obrázků jako novoroční

dar pro novicky a ty sestry, které se k nim v uctívání Srdce Páně připojily. Jeden z obrázků adresovala představená semurská mé »sestře de Champrond, vaší postulantce«. Tato dívka byla příčinou strašného pronásledování, které svaté novicmistrové brzy nastalo. Vstoupilať do noviciátu, protože si toho rodiče přáli. Její povolání tedy nepocházelo shůry, a novicmistrová zanedlouho poznala, že se dívka pro řád »Navštívení« na-prosto nehodí. Tím laskavěji však zacházela s její mladou duší. Ale svědomí jí zakazovalo, aby na sebe vzala odpovědnost za přijetí osoby, kterou Bůh v klášteře míti nechtěl. Domlouvala proto postulantce usilovně, aby se svými rodičům o věci upřímně vyjádřila. Dívka však znala jejich úmysl a nemohla se odhodlati, aby krok ten učinila. - Ctihodná Matka Melin promluvila o této záležitosti se svými rádkyněmi a narazila při tom na veliké obtíže. Měloť býti odepřeno přijetí dívce, spřízněné s nejvznešenějšími rodinami provincie a s velmi váženými sestrami kláštera! Ihned padlo podezření na sestru Alacoque, že ona chce zmíněnou kandidátku poslati pryč. Nepátralo se, jaké pohnutky přiměly pokornou novicmistrovou k jejímu rozhodnutí, nýbrž rozpoutané vášně způsobily proti ní bouři, která pronikla i za mříže klášterní. Rozhořčení světa bylo tím větší, že ne-

byl v hanění sestry Alacoque samotén. Bůh dopustil, že i dva řeholníci zvučného jména považovali jaksi za povinnost veřejně Marketu kárati. Zvláště jeden z nich byl v tom neúnávný. Ve společnosti se o světici mluvíváno jako o svéhlavé visionářce, jako o osobě, jejíž ctnost je klamem a přetvářkou. Bylo jí dokonce hrozeno vězením a soudem před knížetem.*) Podobné výroky bylo - bohužel - slýchati v době zotavení i mezi sestrami a tak se vše dostalo až k uším sestry Markety. Ale duši její bylo ulehčením, když se viděla tak poníženu přede všemi, vždyť se upřímně nazývala vinami obtíženým nic.***) I tehdy, když pronásledování dostoupilo vrcholu, zůstala světice nezměněna. Ano, její láska ke kříži a její spojení se Spasitelem potupou nasyceným stále vzrůstalo.

Ale prozřetelnost Boží opět vše urovnala. Výše uvedená dívka bez povolání měla v klášteře ještě dvě sestry, které tam byly vychovávány jako sestry malého hábitu. Jedna z nich pochopila trap-

*) Tím míněn asi kardinál Emanuel Theodosius z Bouillonu, dobrý přítel rodiny, z níž pocházela ona postulanka.

**) O oněch dvou řeholnicích se ještě dovídáme, že Marketa děkovala Bohu, že jí je poslal, aby svět lépe o ní poučili a jí dali poznati, čím vpravdě jest. Prosila též, aby směla s jedním z nich, kterého neznala, mluvit, aby mu poděkovala za správné mínění, jež o ní má. To onoho kněze tak dojalo, že pak o ní mluvil vždy jako o světici, a když zemřela, pravil sestrám, že považuje za zvláštní milost, že mohl s tak vynikající duší ještě krátce před její smrtí mluvit.

nou situaci a poprosila rodiče, aby sestru-postulantku vzali domů. Vyдалa se tím ovšem z lásky ke klášteru mnohým nepříjemnostem.

Vystoupení slečny de Champrond způsobilo v klášteře i mimo něj tolik hluku a rozrušení, že Matka Melin, aby rozbouřené mysli uklidnila, pokárala stranu, o níž věděla, že odporovati nebude. I uložila novicmistrové pokání a poručila jí, aby slečnu Champrond odprosila a tak potěšila zarmoucené rodiče její. Služebnice Boží poklekla tedy před bývalou postulankou a vyplnila rozkaz představené právě tak pokorně jako prostě. Pánu zajisté málo záleželo na tom, aby vyhověl pyšným požadavkům dítek tohoto světa, jež se cítily uraženými; ale tím větší váhu kladl na to, aby připojil ke koruně naší světice nový vzácný květ.

Pronásledování hned neutichlo. Ještě dlouho byla Marketa předmětem potupných pomluv, což oddané její novicky velice roztrpčovalo. Aby zastavila dravý proud spravedlivé nevole svých svěřenek, promluvila k nim světice listem, psaným krátce před svátkem Nalezení sv. kříže r. 1686. Vyдалa také nové svědectví své hluboké pokoře. Píše:

At žije Kristus!

Moje předrahé a milované sestry v nejsvětějším Srdci Pána našeho Ježíše Krista!

Nemohu Vám ani říci, jak velice mě bolí, že vzácné této příležitosti tak špatně užíváme a opomíjíme dokázati Spasiteli svou věrnost a lásku. On dopustil nalezení tohoto kříže, aby nás připravil na brzkou slavnost nalezení kříže jeho. My však, místo abychom kříž s láskou objaly, hledíme se ho zbaviti. Nedaří-li se nám to, proviňujeme se tisícerými urážkami, jež naplňují Božské Srdce bolestí a hořkostí k nám. Odkud to vše, než z nezřízené sebelásky, která nám působí starost, že bychom mohly ztratiti dobré jméno a úctu tvorů? Ale věřte mi, milé moje sestry, pokorných duší jsou takové myšlenky daleky; pokládají se za vinnější, než za jaké byly obžalovány.«

Dále ukazuje svatá novicmistrová na potřebu čerpati z jednotlivých případů pokořování a odporných věcí užitek, ukládá svým dětem kajičná cvičení a přikazuje jim, aby už o oné záležitosti nemluvily. »Kdybych vás nemilovala;« pokračuje, »nermoutila bych se tak pro vaše chyby, které nejsv. Srdce bolestně zraňují. Dokonalost vaše mi leží tolik na srdci, že kromě hříchu není

ničeho, co bych nechtěla činiti a trpěti, abych vám pomáhala růsti v lásce Boží.

S Bohem, ale opravdu s Bohem neste, dobré mé děti, ten kříž radostně a statečně, neboť jinak budete z něho muset vydávati přísný účet.«

V onom velikém utrpení potřebovala Marketa Marie přece vůdčího slova, a to tím více, že tehdy měl zlý nepřítel zvláště vhodnou příležitost, aby jí našeptával, že byla oklamána a že klame i jiné. Nedlouho předtím dal jí Pán za duchovního vůdce jesuitu P. Ignáce Rolina, jemuž děkujeme za to, že poručil světicí, aby zevrubně poznamenala všechny ty mimořádné milosti, které jí Pán udělil.

Současnice vypravují, že tento řeholník byl s počátku proti služebnici Boží velmi zaujat. Brzy však poznal, že je duší bohatě milostmi obdařenou a že Pán chce jeho užití, aby ji vedl k dokonalosti. Když po exerciciích u něho složila životní zpověď, dlouho přemýšlel, zdali jí nemá poručiti, aby ji napsala. Zamýšlel ji totiž uschovati, aby jednou — po smrti sestry Markety Marie — umožnil pohled na dokonalou čistotu této věrné nevěsty Ježíšovy. Mělať býti zároveň svědectvím, jak vysokého stupně nevinnosti, prostoty a vzdání sebe samé může dosáhnouti duše, kterou Bůh zvláštními důkazy milosti vyznamenal.

Z poučování P. Rolina je patrné, že světla, potřebného k vedení duše Marketiny, hledal jen u Boha. Jaká síla a moudrost je na př. obsažena v těchto řádcích:

Moje milá sestro v Pánu!

Neuvedu Vám asi důvodů pro své odpovědi, poněvadž to nepovažuji za potřebné. Myslím, že jste tak poslušná, že se podrobíte ve všem, co Vám píše, jak věřím, s Boží milostí. - Duch, který Vás řídí, není duch temnosti. Jeho vedení je dobré, protože se vždy podřizuje poslušnosti a protože Vám dopřává pokoje, jakmile Vaše představená promluví. Myslím před Bohem takto: Nejsou to ďáblové, kteří tuto bouři rozpoutali. Tito duchové temnosti nemají dílu ve Vašich pronásledováních. Láska Boží je působí. A zvláště mne těší, že užívá k navštívení Vás duší, jež jsou jí nejdražší. Mučedníci neměli ve svých mukách této útěchy. Jejich utiskovatelé, trápíce je, dopouštěli se velikých zločinů; ale tyto zbožné duše, jež Vám kříže připravují, jsou Bohu milé i při malém mučednictví, jež Vám působí. Tato myšlenka Vás musí velmi těšiti. — Schvaluji, že vše, co se Vám přihodí, připisujete svým chybám, ačkoliv to jsou spíše účinky dobroty nežli spravedlnosti Boží. — Na všechna urážlivá jména,

která Vám dávají, odpovídejte jen díkučiněním Pánu a modlitbami za ty, které jich užívají. Nelitujte ničeho, co jste řekla. Příčina, která tak blahodárná utrpení vyvolává, nemůže býti špatná. O mne se nebojte. Náš sv. otec de la Colombière za mne ručí. — Kdyby vše, co se o Vás mluví, bylo řečeno před celým světem, byla by to milost tím větší. Nechtě každý o věci mluví, jak se mu líbí. Radujte se ze všeho. Tedy svoboda i zajetí, vše přichází od lásky Ježíšovy a k ní opět přivádí. Žádám, abyste byla plna odevzdanosti, hotova vše činiti a trpěti.

Opakuji, co jsem již řekl. Nejste hříčkou d'ábla - nýbrž lásky Boží, neboť Písmo svaté praví zřetelně, že svatá láska není méně přísná než láska pozemská, ať pochází z Kalvarie nebo z Boží spravedlnosti, která chce býti ukojena na náš účet.«

Zdaž mohlo býti vítězství nejsvětějšího Srdce v klášteře Paray-le-Monial dráže vykoupeno? — Nadešel opravdu předvečer jeho panování.

Ve čtvrtek 20. června, v poslední den oktávy Božího těla, přišla sestra des Escures ke ctihodné novicmistrové a pravila jí, aby jí dala obrázek Srdce Páně, že chce upravit v choru oltářík a pozvati sestry, aby je uctily. Sestra Alacoque tím byla příjemně překvapena. Nedala však nic znáti,

jen se modlila s novickami, aby podnik sestry des Escures šťastně skončil. Věděla, že Bůh má svou hodinu, a čekala.

Druhého dne v pátek, jež sám Pán ustanovil za svátek ke cti svého Božského Srdce, prostřela sestra des Escures, milostí všechna změněná, prostřed lavice před chorovou mříží čistou pokrývkou a zřídila tam oltářík. Obraz Božského Srdce Páně byl zasazen do zlatého rámce a ověncen květinami, takže sestry, vstupující do choru, hned si ho musely povšimnouti. Přicházely k němu a jejich úžas ustoupil podivu, když tam četly list sestry des Escures, kterým zvala všechny nevěsty Páně, aby vzdávaly hold Srdci Nejsvětějšímu. Tím veřejně odvolávala svůj dřívější odpor proti této pobožnosti a dávala zároveň dosti učinění podle svých sil. První v odporu chtěla býti též první v klanění. Od té doby poskytoval klášter obraz úplně jiný. Všechny byly jedno srdce a jedna duše, protože oslavovaly Srdce Ježíšovo. Ještě téhož dne bylo navrženo, aby se dal zhotoviti obraz Srdce Páně a sestry, které se mohly nadíti z domova příspěvků, vyzvány, aby o ně poprosily. »To je dílo Boží,« říkaly upřímně, divíce se náhlé změně svého smýšlení. Vyznávaly, že Bůh je vpravdě Pánem srdcí a že potvrdil, co ctihodná spolusestra jejich častěji opakovala: »Srdce

Ježíšovo bude panovati nad svými nepřáteli.«

Jako na pokyn shůry mínila Matka Melin, že dříve než se dá obraz Srdce Páně malovati, musí býti zřízena kaple k jeho poctě. Sestry malého hábitu přinesly hned nějaký peněžitý dárek na stavbu kaple. A jestliže kdy litovaly obyvatelky kláštera, že jsou chudobné, bylo to onoho dne. Ale práce je pokladem a laičky dovedly z něho těžiti. Povzbudila je k tomu sestra Marie Lazarus Dussan, která byla Marketě velice oddána a ráno pomáhala sestře des Escures při jejích tajných přípravách. Sama začala tak horlivě a vytrvale vzdělávati zahradu, že brzy získala značnou sumu pro požehnaný podnik. Kronika řádová uvádí, že podle výpovědi této sestry dala zahrada toho roku užitek dvojnásobný.

Večer 21. června 1686 dala novicmistrová průchod své nesmírné radosti a zpívala s novickami »Te Deum«. »Nepřeji si již ničeho,« pravila jim, »poněvadž nejsvětější Srdce jest poznáváno a začíná panovati. Jednejte tak, milé mé sestry, aby Božské Srdce na věky jako král a snoubenec vám vládlo.«

Nitro světice přetékaloby city, které chtěly býti projeveny. I chopila se pera a děkovala dojemně sestře des Escures. Mezi jiným pravila: »Zdá se mi, že žádost Páně, aby Srdce jeho bylo zvlášť

uctíváno, má ten účel, aby byly v duších obno-
veny účinky vykoupení. Božským Srdcem svým
se Pán po druhé nabízí za prostředníka mezi
Bohem a lidmi.« Potom mluví o nebezpečích,
která hrozí řádu »Navštívení« pro útoky jakéhosi
cizího ducha, jak pýcha a ctižádost budou hleděti
zatlačiti pokoru a prostotu, jež jsou přece hlavní-
mi sloupy jeho. »Sdělují Vám,« píše dále, »že mi
připadá, jako by si náš svatý zakladatel přál, aby
tato pobožnost byla v jeho řádu zavedena, poně-
vadž účinky její zná.«

Matce Greyfié psala dlouhý list, který hned
v první větě vyjadřuje nadpřirozenou její radost:
»Nyní zemru ráda, protože nejsvětější Srdce
mého Vykupitele začíná býti poznáváno. Mys-
lím, že nyní jsem milosrdenstvím jeho téměř
úplně vymazána a zničena v úctě a mínění tvorů;
nedovedu říci, jak mě to těší.«

Podobně psala i do Dijonu, kde si nejsvětější
Srdce vzbudilo vedle Matky de Saumaise novou
apoštolku v sestře Janě Magdaleně Joly, která
složila první knížku o této pobožnosti. V listě
zaslaném do kláštera v Moulins mluví světice
otevřeně o pobožnosti k Srdci Pána našeho Ježíše
Krista, jak působí ve všech, kdo se jí horlivě od-
dávají, hojné ovoce a proměnění. Jako vždy, je
i zde vynalézavá, aby vlastní osobu posunula do

pozadí. Člověk se musí mimoděk usmáti, čte-li na př. větu: »Nalezly jsme tuto pobožnost v „Duchovním deníku“ P. de la Colombière, který jest jako světec uctíván.«

Za nějaký čas pak psala představené kláštera v Moulins opět, poslala jí knížku sestry Joly a dva obrázky Srdce Páně. Jeden větší, aby jej upevnila na svém kříži nebo někde jinde k uctívání, a druhý menší, s krátkým zasvěcením nej-světějšímu Srdci, který mohla nositi u sebe. Duše Marketina přetéká, když o Srdci Páně mluví. Volá na příklad: »Ono je nevyčerpatelným zdrojem všech dobrých věcí, pramenem, který se chce neustále vylévati a sdělovati.«

A co vytrpěla, než byla vypracována deska k hotovení obrázků Božského Srdce! - Svědčí o tom dopisy z té doby. Opoždění, nedorozumění a zklamání ji zraňovala. Ale přijímala vše, aby dopomohla Božskému Srdci k vítězství.

Že duše světice zářila i navenek plameny lásky, pocházelo odtud, že nitro její bylo stravováno Božským žářem. Proto však se nezřekla života skrytého v Bohu s Ježíšem Kristem. Naopak, čím více pokračoval její apoštolát, tím bylo patrnější, jak se pohřřizuje v tajemnější a tajemnější hlubiny sebezničení a odloučení ode všeho stvořeného. Důkazem toho je slib, který učinila 31. října 1686.

Náčrt jeho předložila nejprve důstojnému P. Rolinovi, svému duchovnímu vůdci, který jí odpověděl podivuhodným dopisem, obsahujícím 17 článků. Mezi jiným píše:

»Nalézáte zde, milá moje sestro v Pánu našem, odpovědi na nejdůležitější otázky, které jste mi předložila . . . Říkám Vám tyto věci s tím větší jistotou, poněvadž jsem přesvědčen, že Bůh to jest, který Vám chce dát poznati svou vůli prostřednictvím nejbídnějšího člověka. Voda, která hliněnou rourou teče, je právě tak dobrá jako voda z roury zlaté . . . Vedle toho, co jste mi vyprávěla o milosrdenství Božím k Vám, viděl a poznal jsem též dostatečně Vaše lidské slabosti. Jsem si jasně vědom Vašeho vnitřního rozpoložení. Setrvejte v pokoji! Netrapte se myšlenkou, že jste licoměrníci. Člověk není tím, čím býti nechce, a že Vy nechcete býti podvodníci, to vím. Buďte tedy vzhledem k tomu klidna. Cvičte se dále v tom, oč se snažíte: Jednejte a trpte v tichosti, milujte ducha, jenž Vás řídí. —

Není znamením zavržení, necítíte-li jiného hnutí radosti nebo bolesti nežli to, jež Vám vůdce Váš — Duch svatý vlévá . . .

Nepřipisujte pokoje, jež Vám Pán uprostřed Vašich křížů propůjčuje, zatvrzelosti. — Nezavrhujte, že nenávidíte těla svého. Vaše radost nad

jeho ponenáhlým klesáním je podle ducha svatého evangelia. Ale umrtvujte je jen ve svaté poslušnosti.

Myslím, že se obáváte, že s Pánem příliš důvěrně obcujete. Bud'te přesvědčena, že tento způsob je mu nejmilejší.

Schvaluji, abyste na konci exercicií, jež budete brzy konati, složila sliby, které jste mi označila. Kdybyste se měla pro ně někdy znepokojovati, pozbyly by platnosti a byla byste jich úplně zproštěna. Já nebo jiný na místě, které nyní u Vás zastupuji, vysvětlí Vám tyto sliby, povstane-li ve Vás o nich pochybnost, ano, rozváže Vás od nich, bude-li to ke cti Boží žádoucno.«

Sestra Marketa Marie byla přesvědčena, že když složí tyto sliby, schválené duchovním vůdcem i představenou, vyplní vůli Boží. Proto shrnula vše, co Bůh od ní žádal, v 17 článků. Začínají slovy: »Sliby, složené v předvečer svátku Všech svatých r. 1686 za tím účelem, abych se úžeji, bezpodmínečněji a dokonaleji sjednotila se Srdcem Pána našeho Ježíše Krista, jemu se zasvětila a obětovala.«

Vedlo by příliš daleko, kdybychom chtěli uváděti celé jejich znění. Postačí ukázka dvou článků: »Odevzdávám se úplně nejsvětějšímu Srdci Pána našeho Ježíše Krista bez ohledu na sebe

samu, tak aby mne úplně podle vůle své těšil nebo kříží navštěvoval. Mým jediným uspokojením budiž, že budu se vším souhlasiti, neboť se považuji za jeho obět zápalnou. Nechci k ničemu přilnouti a o nic jiného se snažiti, nežli milovati a uspokojovati Božské Srdce Ježíšovo a ve skrytosti k jeho cti jednati a trpěti.

Chci považovati všechny, kdož mne zarmucují nebo zle o mně mluví, za své nejlepší přátele a chci se namáhati ze všech sil, abych jim sloužila a prokazovala dobré.«

Světiče dosvědčuje, že by sama ze sebe nebyla měla odvahy, aby se sliby těmi zavázala. Sílila ji však a upokojila slova, jež v nitru svém zaslechla: »Co se bojíš, když za tebe já ručím a tvou zárukou jsem se učinil? Čistá moje láska nahradí vše, čeho si ti nebude dostávat, abys zachovávala, co jsi slíbila. Napraví též chyby, jichž by ses při tom dopustila a zjedná si od tebe dostiučinění.«

Rok 1686 se chýlil ke konci a bylo nutno se připravit na změny, poněvadž služebnice Boží složila úřad novicmistrové. Sestry, které měly tehdy opustiti noviciát, smluvily se, že s sebou vezmou obrázek Srdce Ježíšova, který tolik uctívaly. Ta, na níž právě byla řada, nosila jej celý den na srdci jako kytici květin a snažila se, aby vykonala co nejvíce činů lásky a ctností ke cti

Božského Srdce. Byl objeven též malý výklenek na osamělém místě. Tam přenesly první učednice Srdce Ježíšova onen obrázek, vyzdobily svatyňku podle svých sil a učinily ji místem svých slastí. Později tam vymalovaly i srdce, hvězdy, květiny a ovoce, jako by chtěly spojití nebe i zemi u Krále všech srdcí. Sestra des Escures byla hrda na své sakristanství v této milé oratoři. »Je to pravá kle-notnice, tak krásně ji zřídila,« píše sestra Marketa Marie. Jak mnohé vroucí modlitby vystupovaly z této svatyňky lásky k Srdci Páně! Byly tam vyloženy tištěné i psané knihy pro ty, kdož by oratoř navštívily, aby byla usnadněna a podporována pobožnost k Srdci Ježíšovu.

Nový duch oživil klášter od té doby, kdy nej-světější Srdce bylo ode všech členů ctěno, milováno a vzýváno.

Biskup Languet, kterému zajisté nelze vyčítati stranicství, popisuje účinky ty slovy: »Dík slzám a utrpení sestry Markety Marie, způsobila tedy pobožnost k Srdci Pána našeho v celé řeholní obci podivuhodnou proměnu. Trpělivost a pokora sestry Alacoque zvítězila nade vším. Syn Boží proměnil ona srdce, jež Srdce jeho začala uctívati. Vлил jim lásku k dokonalosti řeholní a horlivost. Ale sestry, poznavše svatost svých povinností, spatřily jasně i zásluhy spolusestry své

Markety, jež tak veliké Boží požehnání na ně svolala. Odpor a opovrhování se proměnily v úctu k ní. Nazývaly ji světicí a slovům jejím naslouchaly jako poselství Božímu.

7. Poslední léta života. — Svatá smrt. Pokory následuje čest. (1687—90.)

Když sestra Marketa Marie složila úřad novicmistrové, pomáhala opět v nemocnici. Tam opět mohla hasiti svou žízeň po sebezapírání a pokorování. Čím více se však hleděla skrývat, tím nápadněji zjevoval Bůh mimořádné dary, které jí propůjčil.

Jeden z jejích bratří, Jakob Alacoque, farář, onemocněl koncem r. 1686 tak těžce, že tři lékaři, kteří byli povoláni, nedávali naděje, že by se uzdravil. Jak vypravuje bratr Chrysostom, který byl v tom místě doživotně purkmistrem, měl nemocný zuby a rty tak pevně sevřeny, že když mu chtěli vlít do úst něco ovocné šťávy, zlomili lžiči a jemu zub.

Chrysostom vyslal rychlého posla do Paray-le-Monial, aby ubohého faráře doporučil modlitbám milované sestry. Když světice uslyšela o nemoci bratrově, nemyslila, že již zemře. Odebrala se na delší dobu před Nejsvětější Svátost a vrátila se úplně pokojná. Vyjádřila se ústně i písemně, že bratr její se uzdraví, což se také v osmi dnech stalo, ač se toho nikdo nenadál.

Marketa, chtěc drahému nemocnému zdraví vyprositi, slíbila zaň Pánu veliké věci a on jí od-

pověděl: »Ano, tak splním tvou prosbu. Chtěl bych z něho utvořiti světce, kdyby odpovídal úmyslům a milostem, které mu k tomu cíli propůjčím.«

Na počátku r. 1687 oznámila Marketa bratrovi vše, co zaň slíbila. Radila mu s autoritou světice, s něžností sestry a s pokorou pravé řeholnice. »Bůh nebývá posmíván,« psala, a naznačila, že musí odložití příchýlnost k pozemským věcem, zálibu ve hře a nakvašenost povahy a připojila: »Naději se všeho od nejsv. Srdce Pána našeho Ježíše Krista, který Tě tak vroucně miluje, že Tě chce za každou cenu učiniti svatým. Proto Tě ještě ponechává na světě, proto Ti poslal nemoc, aby Tě vyburcoval a pobídl k rychlejšímu pokroku. Ó, jak velice by mne zarmoutilo, kdybys zmařil úmysly Božského Srdce a nevykonal, čeho od Tebe žádá! Abych Ti pravdu řekla, jen tehdy nalezneš pokoj a mír, když vše Bohu obětuješ... Dříve než cíle toho dosáhneš, budeš ovšem mnoho trpěti, nebude Ti však chyběti milosti, síly a pomoci nejsvětějšího Srdce Pána našeho Ježíše Krista.«

Cesta byla prošlapána, přispěním obou bratří se světici podařilo zavést v tamější farnosti pobožnost k Srdci Páně. Chrysostom dal v kostele zřídití a vyzdobiti kapli nejsvětějšího Srdce a

Jakob, divem uzdravený, založil nadaci, aby byla vždy v pátek sloužena mše svatá a na první pátek v měsíci mše slavná. To Marketu tak potěšilo, že psala bratru faráři: »Nemůžeš si ani pomyslit, jakou radost mi působíš horlivostí o úctu Srdce našeho Božského Spasitele! Podle mého mínění je to nejkratší cesta k svatosti.« Chrysostomovi napsala: »Musíš provést, co jsi mi nabídl a nesmíš Ti býti zatěžko připravit mi radost, nad niž větší v tomto životě nemám. Neboť nic na zemi mne nemůže potěšiti, než když vidím, jak Božské Srdce mého Pána Ježíše Krista je milováno, velebeno a ctěno.«

Korespondence sestry Markety Marie v těchto posledních letech života je proniknuta nadšením vpravdě apoštolským. Nic jí nebylo těžké, šlo-li o to, aby naučila jiné znáti Srdce Spasitelovo. Jest se vskutku diviti takové činnosti u duše, vedoucí život hluboce nazíravý. Ale láska nezná mezí. Opouštěti sebe samu, aby se mohla sdíleti, jest jí nutností.

Představená v Moulins zatím sepsala vše, co by mohlo rozšířiti pobožnost k Srdci Páně, jsouc přesvědčena, že tím plní vůli Boží. Spisek obsahoval zprávy z deníku P. de la Colombière, dále zasvěcení nejsvětějšímu Srdci, veřejné odprošení, litanie k Srdci Páně a Panny Marie. Brzy vyšel

tiskem. Marketa tím byla potěšena, ale též polekána. Podle jejího mínění nemohlo se o Srdci Ježíšově nikdy dosti mluvit. Co však o ní bylo řečeno, připadalo jí přílišným. Odevzdala se však vůli Boží.

Vyhotovení desky pro obrázky Srdce Páně se protáhlo, protože se práce nedařila. I obrátila se služebnice Boží opět na Matku de Saumaise, jež byla povolána, aby na místě zesnulého P. de la Colombière pracovala o zavedení této pobožnosti. Klášter v Dijonu byl středem apoštolátu. Sestře Joly bylo poručeno, aby načrtla obraz Srdce Ježíšova. Nevytvořila sice dílo umělecké, ale přece schopné, aby vzbuzovalo zbožnost, takže je sestra Alacoque přijala s radostí a malíř, jemuž byla skizza předložena, téměř nic na ní nezměnil.

V prvních měsících r. 1687 byla světice opět pověřena vzděláváním sester malého hábitu. Ačkoliv tento úřad nesmírně odporoval její náklonnosti, přece nedala na sobě nic znáti. Byla víc a více přitahována k Nejsvětější Svátosti a dovedla si nalézti volné chvíle, aby je mohla ztráviti v žáru pobožnosti před oltářem. Prosila svou pomocnici, aby ji odpoledne ve dny sváteční zastupovala a slíbila jí, že za ni obětuje půl hodiny před svatostánkem.

Tehdy se jí opět sebral prst pod nehtem. Mlčky snášela prudké bolesti, ale jedna z dívek upozorovala, že svatá jejich mistryně každé noci vstává a zpravila o tom představenou. Matka Melin se ptala Markety, proč nic neřekla. Světice odpověděla: »Moje milá Matko, záleží na tom tak málo, že to nestojí za to, aby se o tom mluvilo.« Představená však přece zavolala lékaře. Ten soudil jinak. Považoval případ za tak vážný, že zavolal ranhojiče. Prst byl až ke kosti rozříznut. Za operace se pacientka nepohnula a nenaříkala, takže se lékaři velmi divili. A když pak zůstala zdánlivě bezcitnou i při strašných bolestech, jež jí způsobovalo každodenní obnovování obvazu, nemohl toho již ranhojič pochopiti. Konečně pravil žertem: »Inu, je to dobré, býti svatým!«*)

Tento neochvějný klid v utrpeních má v sobě něco tajemného. Ale pochopíme jej poněkud, když vzpomeneme na rozkazy, jež služebníci své dal Pán: »Chtěl, abych jen naň spoléhala, a když jsem hledala útěchu mimo něj, poslal mi místo ulehčení větší stísněnost a nová ještě muka. Po-

*) Roku 1688 byla Marketa stižena podobným neduhem, ale nepotřebovala k vyléčení žádného pozemského prostředku. Ve svém dopise Matce de Saumaise praví, mluvíc o milostech, jichž dosáhla na přímluvu P. de la Colombière: „Mohu potvrditi vyhojení prstu, na němž jsem měla touž bolest jako minulého roku. Tehdy musel býti na několika místech rozříznut.“

važovala jsem to za největší dar, který mi Bůh uštědřil, za milost tak neocenitelnou jako tu, že mi nikdy neodňal drahocenného pokladu kříže. - V těchto citech, plynoucích ze slasti utrpení, jsem pravila: Čím se odplatím Pánu za vše, co mi učinil? Ó Bože můj, jak veliké je tvé smilování! Dáváš mi okoušeti se stolu svých svatých týčů pokrmů, jakých oni požívají! Živíš mne hojně potravou svých miláčků a nejdražších přátel a přece jsem jen ubohá a bídná hříšnice.« - Beze všeho přechodu pak volá v serafínském nadšení: »Ty, ó Pane, předobře víš, že bez Nejsvětější Svátosti a bez kříže bych již nemohla žíti a snášeti dlouhé vezdejší vyhnanství.« A Bůh vyslyšel její volání a odpověděl na ně.

Na Veliký pátek 28. března 1687 řekla po eucharistickém chlebu lačnicí duše Marketina svému Pánu: »Lásky nejhodnější Ježíši, strávím se touhou po Tobě; poněvadž Tě dnes nemohu přijmouti, nepřestanu po Tobě lačněti.« I potěšil ji Spasitel sladkou svou přítomností a řekl: »Dcero má, žádost tvoje vnikla tak hluboko do mého Srdce, že kdybych již nebyl této Svátosti lásky ustanovil, učinil bych tak nyní, abych se ti mohl dáti za pokrm. Líbí se mi taková žádost a kdykoliv něčí srdce po mně zatouží, láskyplně na ně shlížím, abych je k sobě přitáhl.«

Jde tu snad o totéž zjevení Nejsvětějšího Srdce, o němž Svěžívotopis vypráví: »Jednou, když jsem po Božském Mistru vřele toužila, objevil se přede mnou, právě když jsem zametala, a řekl mi: Dce-ro má, slyšel jsem tvé vzdechy. Touha srdce tvého jest mi tak příjemna, že kdybych byl Božské Svátosti své lásky neustanovil, učinil bych tak nyní z lásky k tobě pro radost, kterou cítím, když v duši tvé bytuji a v lásce v srdci tvém odpočívám. - Byla jsem nato proniknuta mocným žářem, že duše má u vytržení zvolala: Ó lásko, ó nesmírnosti lásky Boží vůči tak bídnému stvoření.«

Tato slova by byla stačila, aby nadpozemsky proměnila všechny její život. Ale Pán k ní mluvil ještě dále, aby ji utvrdil v přesvědčení, že on je všechno, kdežto ona nic.

Sdělil jí též, že jí chce užítí jako vodovodu, aby skrze ni milosti své v nejhojnější míře duším uděloval. Marketa o tom vypravuje: »Nemýlím-li se, řekl Pán mně, své nehodné služce, jednou v pátek při sv. přijímání: Slibuji ti v nesmírném milosrdenství Srdce svého, že všemohoucí moje láska propůjčí všem, kdož devět po sobě jdoucích prvních pátků měsíce mne přijmou, milost konečného setrvání. Nezemrou ve stavu nemilosti a bez sv. svátostí. Božské mé Srdce jim bude bezpečným útočištěm v posledních okamžicích.«

Svěťice opakuje pouze, co slyšela. Asi Spasiteli dobře nerozuměla, namítne někdo, to jí přece nemohlo býti řečeno. Ale proč bychom pochybovali právě o tomto zjevení? Tolik je jisto, že Bůh může vše a rozhodl-li se, že zjeví přetékající milosrdenství Srdce svého, není proň cíle, jehož by nemohl dosáhnouti.

Roku 1687, na slavnost Nanebevstoupení Páně, byla Matka Melin opět zvolena představenou. Jako před šesti lety, i nyní označila Marketu Marii za asistentku a řeholnice si pokládaly za čest, že mohly po druhé zvoliti sestru tak zasloužilou. Marketě však bylo tísnivým křížem vše, co jí v očích tvorů vyvyšovalo. Jak dosvědčují spolusestry, pociťovala nyní tíži úcty mnohem více, neboť byla všeobecně vážena pro svatost svého života a tím jí vzata všecka vnější příležitost k pokořování.

V postě r. 1688 psala do Moulins jedné z nejdůvěrnějších přítelkyň, sestře Felicitě Magdaleně de la Barge: »Musím doznati, že jsem při rozdílení úřadů citelně poznala své slabosti. Nedbalat jsem v mnohém ducha poslušnosti, jen abych se svého úřadu zbavila, ale marně. Proto se musíme úplně Bohu odevzdati a v dokonalém sebezapomnění ničeho nechtíti a nežádati a nalezneme v Bohu všecko.«

Ó šťastná sestra de la Barge! Jak veliký užitek mohla čerpati z rad a ohnivých slov vyznamenané nevěsty Božského Srdce Ježíšova! Tak na příklad jí sestra Alacoque psala: »Pravím Vám jen, že zničíte-li sebe samu, pozvednete se k nejvyššímu Dobru. Zapomenete-li sebe, dá se Vám Bůh sám. - Abychom se staly svatými, jest jediné věci potřebí, milovati Svatého svatých. Kdo nám v tom může překážeti, když máme srdce k milování a tělo k utrpení? Ale což možno trpěti tomu, kdo miluje? Nikoli, drahá přítelkyně, pro toho, kdo nejsvětější Srdce Ježíšovo vroucně miluje, není utrpení, neboť bolest, pokořování, opovržení a odpory, vůbec vše, co je přirozenosti hořké, promění se v Srdci Páně v lásku, ježto ono lásky nedělené žádá. Spasitel chce míti vše, bez výhrady vše a chce v nás působiti sám, bez nejmenšího odporu s naší strany. Přenechejme se tedy jeho moci, důvěřujme v něho. Nechme ho vládnouti neobmezeně a nebudeme míti nedostatku v prostředcích, potřebných k našemu posvěcení. Nebudeme-li překážeti, bude práce brzy dokonána.« A jindy psala: »Proč se bojíte vejíti do nejsvětějšího Srdce, když Vás zve, abyste v něm spočinula? U trůnu milosrdenství nalézají právě ti nejbídnější nejlepších přijetí, jen když plní milující lítosti zjeví propast své bídy. A jsme-li zbabělé,

a nečisté a chladné, musíme se očistiti v žáru Božského Srdce jako zlato ve výhni.«

Božský Spasitel ujistil svou služebnici, že žádná z milostí, které obdrží, nebude jí překážeti v zachovávání pravidel a v dokonalé poslušnosti. Praví o tom: »Pán můj mi ukázal, jak plně podřídil své milosti poslušnost. Řekl mi, že se ode mne vzdálí a odejme mi všechny důkazy milosti, odchýlím-li se, třeba jen v maličkostech, od poslušnosti. Konečně mi též ukázal, jak duch, který mne řídí a mocně ve mně panuje, mě pobádá, abych se snažila svého Pána a Spasitele z celého srdce milovati, abych podle příkladu jeho dokonale poslouchala, abych z lásky k Ježíši chtěla stále trpěti, a to, pokud možno ve skrytosti, abych horoucně toužila po sv. přijímání a chtěla neustále prodlévati před Nejsvětější Svátostí. - Poznávám, že všechny milosti, jež jsem dosud přijala, vyvolaly ve mně tyto účinky.«

Jaké to svědectví! Moc pravdy donutila světici, aby vyznala, že se na ní úplně vyplnila všechna příslibení Páně, protože duše její neodporovala milostem. A dodává: »Ostatně je mi nad slunce jasnější, že není větší bídy, než život bez lásky ke Kristu Ježíši.«

Již delší dobu prosila světice Pána, aby na přímluvu sv. Františka Saleského udělil jejímu dra-

hému řádu všechny potřebné milosti, zvláště plnost jednoty a lásky, tyto základní ctnosti řeholního života. Ale Pán její prosby několikrát oslyšel. - I pravila mu Marketa jednoho dne: »Bože můj, neustanu, až mi udělíš tyto milosti. Dokud mi zůstane hlas a dokud živa budu, vše vynaložím, abych ti prosby své přednášela.« — Spasitel jí odvětil: »Slibuji, že tě vyslyším, jestliže bude splněno, co poručím. Ať každá sestra vážně zpytuje své nitro o tom, co překází účinku mých milostí. Jednou z největších závad je jistá vzájemná malicherná žárlivost a nepřízeň a tajná chladnost, jež lásku ruší a milosti mé maří.« — A sv. František Saleský jí pravil: »Pravá dcera řádu „Navštívení“ musí býti podle příkladu Ježíše Krista živou obětí.« — Totéž jí řekla při jiné příležitosti sv. Jana z Chantal: »Pravé dcery mé se mají radovati jen v křížích a chlubití jenom v pokořováních; vítězství jejich záleží jen a jen v kříži.«

Když sestra Marketa Marie 2. července 1687, na svátek Navštívení Panny Marie, dlela před Nejsvětější Svátostí, prosila vroucně za svůj řád. Ale Pán byl neúprosný. »Nemluv mi již o tom,« namítal, »ony jsou hluché k mému hlasu a ničí základ budovy. Domnívá-li se kdo, že ji zbuduje na základě jiném, pak ji zbořím sám.« Nejsvětější

Panna se přimlouvala u Božského Syna svého za tuto záležitost řádu. Dlouho prosila a volala, až konečně si odnesla vítězství. Spolusestry Markety Marie vypravují: »Dábel byl vztekem bez sebe a konečně způsobil tak strašný vítr, že klášterní kostel hrozil sesutím. Na dvou místech roztrhl záclonu na mřížce a vzkřikl: »Tak bych byl zničil řád „Navštívení“, kdyby nebyl podepřen silným sloupem, proti němuž nemám moci!«

Hluk, který zlý nepřítel způsobil, byl tak velký, že jedna z řeholnic, jež s Marketou adorovala, vyskočila a chtěla hrůzou utéci. Ale světice ji zavolala a řekla: »Nebojte se, již je to pryč, dále se nic nestane.« Tím se polekaná sestra uklidnila a poznala, že Marketa Marie měla vidění.

Téhož roku byla světici za exercicií propůjčena milost mimořádné lítosti. Pět nebo šest hodin plakala nad svými hříchy žhavými slzami lásky. Pán se jí zjevil a řekl: »Dcero má, chceš obětovati slzy, které jsi prolila, aby jimi byly omyty nohy mé vyvolené, jež si poskvřnila chodíc za jiným?« A sám jí vysvětlil, co tím míní. Onou vyvolenou byl klášter jejich, který právě vstoupil do očištění, to jest začal výroční exercicie, aby se očistil. Ježíš pokračoval: »Dcero má, zjev jim ještě toto poslední varování. Necht se každá sestra zpytuje a kaje a užije milostí, které jí nabízím skrze svou

svatou Matku, neboť ty, které tak neučiní, budou jako suché stromy, nepřinesou ovoce.«

Zdá se, že řeholnice hlasu Božího uposlechly. O svátku Navštívení Panny Marie r. 1688 poskytoval klášter obraz zcela jiný. Když sestra Alacoque dlela před Nejsvětější Svátostí, spatřila rozsáhlý prostor neobyčejné krásy. Uprostřed na plamenném trůně zářilo Srdce Ježíšovo. Nejblahoslavenější Panna stála na jedné straně, svatý František Saleský a P. de la Colombière na druhé. Vtom přicházely sestry „Navštívení“ se svými strážnými anděly a královna nebes je vyzvala: »Milované dcery mé, přistupte blíže!« Ukazujíc pak na Božské Srdce, pravila: »Zde vizte nebeský poklad, který vám zvláště byl zjeven pro něžnou lásku, kterou Syn můj miluje váš řád. Pohlíží naň jako na milého svého Benjamina a chce jej proto tímto vzácným statkem vyznamenati. Ale členky řádu se nemají tímto nevyčerpatelným pokladem jen samy obohacovati, nýbrž mají vzácnou tu minci - pokud jen mohou - co nejštědřeji rozdávat jiným, aby byl obohacen celý svět. Nemusí se báti, že se bohatství vyčerpá, naopak, čím více z něho vezmou, tím více bude možno bráti.«

Nato se Matka Boží obrátila k P. de la Colombière a pravila mu: »A ty, věrný služebník Božského Syna mého, máš velký podíl na vzácném

tom pokladu. Dcerám řádu „Navštívení“ jest uloženo, aby jej učily znáti a milovati a rozšiřovaly úctu jeho. Otcové pak Tovaryšstva mají jeho užitek a cenu objasňovati a zvěstovati.«

Sestra Marketa Marie vždy přikládala tomuto poslání Tovaryšstva zvláštní cenu. Dne 10. srpna 1689 psala důstojnému knězi Croisetovi: »Rozplynula bych se v díkučinění Božskému Srdci, že nám prokázalo tu velikou milost, uživši nás, abychom spolupůsobili, aby bylo poznáváno, milováno a uctíváno. Všem, kteří o to horlivě pracují, slíbilo statky nekonečné. Ačkoliv tento Poklad lásky je všeobecným majetkem celého světa a každý naň má právo, byl přece doposud skrytý. Nyní však se dalo Božské Srdce členům řádu „Navštívení“ zvláštním způsobem, vyvolilo je, aby uctívali skrytý život Spasitelův a zjevili a sdělili i jiným poklad, který jim byl otevřen. A důstojným otcům Tovaryšstva Ježíšova vyhrazeno, aby hlásali cenu a užitek tohoto drahocenného pokladu, který tím více poskytuje, čím více se z něho čerpá. Jen na nich tedy jest, aby se obohatili přehojnými milostmi. Tímto účinným prostředkem budou moci podle přání Páně dokonale plniti svatý úřad lásky, k němuž jsou povoláni. Nejsvětější Srdce vyleje na jejich slova sladkou vroucnost své lásky, že budou jako dvoj-

sečný meč vnikati do nejzatvrzelejších srdcí a uschopní je, aby přijala jeho milosti. I duše nejzatvrzelejších hříšníků přivede tento prostředek k spasitelnému pokání.«

Dále upozorňuje svěťice P. Croiseta, čeho žádá Spasitel od něho samého. Je to svatost života. V témže listě ukazuje, že Srdce Páně hledá prázdných srdcí, aby je naplnilo líbezností své lásky, aby je dokonale v sebe pojalo a přeměnilo. Chce pokorné, poddajné duchy, kteří nehledají jiného, než aby plnili jeho vůli. Tímto prostředkem Spasitel obnoví ztracený pokoj v rodinách a potěší je v jejich utrpení. Zahrne svými milostmi řeholní společnosti, které budou jeho Srdce uctívati a odevzdají se do jeho zvláštní ochrany. Udrží v nich všechna srdce v jednotě a odvrátí od nich šípy spravedlnosti Boží. —

Den nejčistšího štěstí zasvitl poselkyni Božského Srdce ke konci r. 1688. Bylať dokončena kaple ke cti Srdce Páně. Horlivost, kterou při tom ctihodná Matka Melin projevila, byla Spasiteli tak milá, že jí slíbil, že zemře v aktu dokonalé lásky. Jak milý vzkaz měla tentokráte Marketa vyřídit!

Šlo jen o to, aby svatyňka byla požehnána a službě Boží odevzdána. Slavnost ta byla ustanovena na den 7. září 1688. Celé město se jí chtělo

zúčastniti. V jednu hodinu odpoledne započal svatý úkon a trval do tří hodin. Mezitím byla Marketa Marie na skrytém místě svatyně úplně v Boha pohřížena, neviděla a neslyšela ničeho. Dlela více v nebi než na zemi, na veliké zklamání mnohých návštěvníků, kteří s ní chtěli mluvit. Museli odejít dříve, než služebnice Boží z extase přišla opět k sobě. Neboť, kdo může jednati proti slovům nebeského Ženicha: »Nebud'te, aniž vyražejte ze sna milé mé, dokudž by sama nechtěla.«

Později si to ovšem vynahradili. Přicházeliť kněží, řeholníci, kazatelé a jiní, aby ctihodnou sestru Alacoque prosili o radu. Bývali tak upokojeni, že říkali: »Mluvili jsme se sveticí.« — Sestra de la Garde ujišťuje, že se na služebnici Boží obracely mnohé osoby řeholní i světské, aby s ní mluvily o svém utrpení. Všichni pak vždy odcházeli potěšeni a rozradostněni, že Marketa Marie s nimi mluvila tak nenuceně a s nadpřirozenou přímo výmluvností o tajemstvích víry.

Apoštolka Srdce Páně byla přešťastna, že sestry tak hojně útulnou její kapličku navštěvují. Zvláště o prvním pátku v měsíci tam chodívaly v průvodu, zpívajíce litanie k Srdci Ježíšovu. Při té pobožnosti konáváno veřejné odprošení a zasvěcení.*)

*) Sestry kláštera v Paray-le-Monial si této kaple, jež jest v klášteře,

V této době života byla svěřice obklopena proti své vůli všeobecnou úctou. Sestra Marie Lazarus Dusson, která se často stýkala s tímto pozemským serafem, vypravuje, že když se četl v refektáři život sv. Kateřiny Sienské, pomyslíla si: »Jak bych byla šťastna, kdybych viděla někoho, kdo jest jí roven!« V tu chvíli řekl jí uvnitř Pán: »Vzhledni, zde je moje nejmilejší, které jsem prokázal neméně milostí a přízně.« Když sestra pozvedla oči, spočinul její zrak na Marketě Marii. Ihned jí bylo neklamným vnuknutím milosti jasno, že sestra Alacoque je duší, o níž Duch svatý vydal toto svědectví.

Již pouhým dotykem vycházela ze služebnice Boží zázračná moc. Roku 1689 poranila si jistá laička v prvních dnech svého čekatelství při štípání dříví nohu. Bojíc se, že by byla propuštěna, snášela dlouho mlčky své bolesti. Ale novou nehodou se jí rána opět otevřela, takže již nemohla svého utrpení skrývat. Majíc velkou důvěru v zásluhy sestry Alacoque, o které slyšela věci tak mimořádné, věřila, že bude uzdravena, dotkne-li se jen lemu jejího šatu. A když se jednou v re-

vždy velice vážily. Když 22. června 1865 při oslavách blahořečení Marketina nesena v průvodu schránka s jejími ostatky, byla na chvíli postavena v této svatyni. V novější době kaple opravena a uvnitř zvelebensa ke cti svěřice, která v ní tak ráda prodlávala a vyprošovala milosti Srdce Ježíšova všem, které v něm milovala.

kreaci sešla se služebnicí Boží, shýbla se, jako by něco zvedala. Při tom uchopila okraj roucha jejího a třela jím chorou nohu. Od té chvíle se jí dařilo lépe a brzy byla úplně zdráva.

Aby dokonala své poslání, měla Marketa Marie vyplnit ještě jedno, velmi důležité poselství. Jednoho dne jí byla ukázána pobožnost k Srdci Páně jako krásný strom, o němž Bůh od věčnosti ustanovil, aby vypučel a zapustil kořeny v řádu »Navštívení«. Ovocem jeho byly plody života a věčné spásy. Každá duše mohla z něho trhati po libosti a chuti své. V jednom dopise praví světice Matce de Saumaise: »Spasitel se však nechce tím omeziti, má ještě dalekosáhlejší úmysly, jež může provésti jen jeho všemohoucnost.«

A prostě, jako by běželo o věc nejjednodušší, sděluje jí, že má poselství pro francouzského krále, jež jí svěřil Pán, řka: »Dej nejstaršímu synu mého Srdce vědět...« Potom zjevuje všechna přání Srdce Ježíšova: »Toto nejsvětější Srdce chce panovati v paláci králově, především však v jeho srdci. Chce býti zobrazeno na praporech a vyryto na zbraních, aby je činilo vítěznými. Král má vystavěti chrám, kde má býti obraz Srdce Páně ctěn a kde chce přijmouti zasvěcení a hold panovníka i dvora jeho. Božské Srdce vyvolilo krále, jakožto svého věrného přítele, aby dal papežskou stolicí

schváliti mši k jeho cti a vymohl od ní všechny, pro tuto pobožnost žádoucí výsady.«

Potom uvádí sestra Marketa Marie nutné prostředky a cesty, jimiž má rozkaz Spasitelův ve skutek uvést.

Oznamuje, že Bůh vyvolil důstojného P. de la Chaise, aby poselství králi vyřídil. Matka de Saumaise se má u váženého toho řeholníka přimluvit, aby ho k tomu pohnula; sestra Marketa Marie však nechce býti jmenována.

Ctihodná matka de Saumaise, jež nezamítla nic, co pocházelo od sestry Alacoque, přijala i tento vzkaz a poslušna vnitřního hlasu, užila prostřednictví představené kláštera v Chaillot. Do tohoto řeholního domu se utekla nešťastná anglická královna, Marie Beatrix z Este, bývalá vévodkyně z Yorku, jejímž dvorním kazatelem byl kdysi P. de la Colombière. Pomocí této dámy mělo vše dojít až k Ludvíku XIV. A čeho bylo dosaženo? O tom lze mnoho mysliti a mluvit. Jednání o zmíněném poselství bylo vskutku zahájeno, ale bez výsledku, nebo alespoň o něm není zpráv. Nevěděl král o nebeských napomenutích, či znal je a neměl odvahy podle nich jednati? Události doby pozdější zdají se potvrzovati domněnku druhou. Velmi pravděpodobně věděla královská rodina o rozkazu Božského Srdce, neboť slib Ludvíka

Ustanovuji tě dědičkou svého Srdce.

Kaple, v níž odpočívají ostatky sv. Markety Alacoque.

XIV. tak zřetelně obsahuje některé jeho body, jako že se chce chopiti prostředků, aby byla zavedena velká slavnost ke cti nejsvětějšího Srdce Ježíšova v pátek po oktávě Božího těla na všechny časy a v celé Francii, že chce zasvětit Srdci Páně sebe, svou rodinu a své království a že dá zřídit a vyzdobit v některém chrámě na královské útraty kapli nebo oltář ke cti Srdce Ježíšova.

První nezdar světici neodstrašil. Těšila ji myšlenka, že v náhradu za všechna zneuctění, jichž zakusil Spasitel v době svého umučení v palácích knížat, bude tam časem pobožnost k Srdci jeho slavit vítězný vjezd. A když přednesla Mistru svému pochybnosti a prosby své, bylo jí, jako by slyšela slova. »Věříš, že to mohu učiniti? A věříš-li, pak zakusíš moc mého Srdce ve velebnosti mé lásky.«

Ať tomu bylo již jakkoli, po více než dvou stoletích se Francie rozpomněla na rok 1689 a na přání Krále králů. Zasvětilať se nejsvětějšímu Srdci a svatyně na Montmartru v Paříži zvěstuje zemi i nebi, že se francouzský národ ukázal jako kající a zbožný. (*Gallia poenitens et devota.*)

Roku 1689 sepsal P. Croiset některé dodatky ke knížce sestry Joly o pobožnosti k nejsvětějšímu Srdci a dal spisek tisknouti v Lyoně u knihkupce Horáce Molina, který ochotně převzal ná-

klad. Sestra Alacoque psala pak mladému knězi: »Náš Pán, jak se mi zdá, žádá, abych Vás jménem jeho ujistila, že mu Vaše počínání způsobilo velikou radost. Za odměnu obdařil Vás milostmi, které byly určeny nejprve někomu jinému,*) jenž odmítl pro svá zaměstnání učiniti, co Vy jste vykonal. Božský Spasitel chce — nemýlím-li se — abyste v díle tom pokračoval, nedbaje překážek a odporu, jež vyvolá nepřítel všeho dobrého. Pán Vás bude podporovati, takže nebudete míti v ničem nedostatku.«

Je zřejmo, že to, co učinil P. Croiset, byl jenom začátek, nejsvětější Srdce chtělo více. Ale jak měl o něm hovořiti bez rozmluvy s Marketou Marií, jež znala všechna jeho tajemství? P. Croiset chtěl proto sestru Alacoque osobně poznati. Představeným jeho byl P. Antonín Billet, strýc sestry Klaudie Markety Billet. Rád dovolil mladému řeholníkovi, aby ke konci roku 1689 cestoval ještě s jedním průvodcem do Paray-le-Monial. Oba si slibovali divy z rozmluvy se světicí. Přišli do hovorny, ale brzy se ptali sami sebe, zda v tom není nějaký omyl, že jim byly o řeholnici, kterou před sebou spatřovali, vypravovány věci tak veliké. Sestra Marketa Marie se k nim totiž chovala tak zdrželivě a pokorně, že sotva odpovídala. To

*) P. Františku Fromentovi z Tovaryšstva Ježíšova.

je tedy ona bytost, jež čte v hlubinách srdcí? Litovali, že podnikli dalekou cestu, aby viděli osobu, která jim nechtěla nic říci a umínili si, že už návštěvy opakovati nebudou. Ale druhého dne byli puzeni, aby šli do kláštera opět. A tentokráte jim řekla světice to pravé, takže byli upokojeni a divili se síle, vroucnosti a prozíravosti slov prosté řeholnice. Museli doznati, že jen Bůh může udělití tolik světla. Tato rozmluva rozhodla o všem. Pobožnost k Srdci Páně získala dva nové apostoły.

V noci ze Zeleného čtvrtka na Velký pátek ukázal Pán své milované učedníci veliký kříž. Přijala jej, aniž věděla, co znamená. Ale když ji brzy potom chtěly dáti do seznamu pro příští volbu představené, nezdržela se a řekla Božskému svému Mistru: »Mohl bys, můj Bože, skutečně dopustiti, aby takové stvoření jako já bylo postaveno v čelo kláštera? Prosím tě úpěnlivě, odejmi ode mne tento kříž, každému jinému se chci podrobiti.« A Pán vyhověl jejím prosbám. Na svátek Nanebevstoupení Páně r. 1690 byla zvolena představenou Matka Kateřina Antonie z Lévy-Chateumorand. Naše světice se z toho upřímně radovala. První důkaz přízně, jehož od nové představené žádala, byl, aby byla zbavena úřadu asistentky, k němuž měla býti opět navržena. Ale

Pán neschválil této poněkud ukvapené prosby a řekl: »Jak, dcero má, já jsem se podřídil vůli tvé a ty se nechceš z lásky ke mně přemoci?« Pokorná sestra se hned odebrala k představené, prosila, aby jí odpustila, že projevila svou vůli a prohlásila, že je ochotna činiti vše, co jí bude poručeno. I byla ponechána ve svém úřadě ku blahu kláštera, jenž s důvěrou k ní pohlížel.

Bůh dal řeholnímu domu v Paray poznati, že již dlouho nebude míti zázračného světla, jež dosud nazývá svým. Spolusestry říkaly o Marketě Marii s chloubou, že má velké poznání a milost těšiti trpící, a s dovolením představené jí sdělovaly svá utrpení. Bylo to dojemné divadlo, když duše ty se svěřovaly důvěrnici Božského Srdce Páně. Ona pak je těšila netoliko v jejich obtížích, nýbrž pronikala nezřídka i budoucnost, označovala pozdější kříže i způsob, kterak je nésti.

Dospěje-li poutník vrcholu vysoké hory, nepozoruje již hřmotu nížiny a nevzpomíná tisícerych nebezpečí, jež musel překonati. Ztrácí se téměř v pozorování nebes a dalekého obzoru. — Tak i Marketa Marie viděla s vrcholu své dokonalosti jen Srdce Páně a nekonečnou jeho lásku. Vše ostatní, i nejsvětější přání, pro ni přestala.

Představená, pozorujíc vysílení světice, zakázala jí mimo svatou hodinu ze čtvrtka na pátek

i mnohá jiná umrtvování. Sestra Dusson o tom vypravuje: »Nedlouho před smrtí Markety Marie jsem potkala matku představenou. Pravila mi: Milá sestro, ctíte velice Marketu Marii, ale budete si jí ještě více vážiti, povím-li vám, co jsem jí učinila. Poručila jsem, aby mi přinesla své nástroje k umrtvování, důtky, kající pás a kající košili. Uposlechla ihned. Mám nyní ty věci ve skříni a nikdy jich zpět nedostane. - Odvětila jsem: Za to jsme vám, milá Matko, velmi vděчны, neboť to jí právě působilo stálé nemoci.«

Světice ponenáhlu předpovídala zcela otevřeně svou smrt. Tak pravila: »Již nebudu dlouho žíti, neboť nic netrpím. Naše milá Matka příliš o mne pečuje.« Jindy se vyjádřila ještě určitěji: »Zemru nepochybně letos, protože netrpím. — Také bych jen překázela hojnému ovoci, jež má přinést jistá kniha o pobožnosti k Nejsvětějšímu Srdci.« Mínila tím spis P. Croiseta, jenž obsahoval nástin života služebnice Boží. Tím vtištěn celému dílu znak vznešenosti a vážnosti a nová pobožnost se stala známější.

Poněvadž sestra Marketa Marie cítila, že nebeský Ženich se blíží, chtěla se na jeho příchod připravit čtyřicetidenní sebraností a poněkud se vyzpytovat. Tyto mimořádné exercicie začala v den svých 43. narozenin, tedy 22. července 1690.

Těch čtyřicet dní ztrávila v nejsvětějším Srdci Ježíšově. V ně složila veškeru svou důvěru i naději. Píše o tom: »Když jsem mu odevzdala všechny své záležitosti, pocítila jsem u jeho nohou podivuhodný klid. Dlouho mne držel pohříženu v propasti mé nicoty a já očekávala mezitím jeho rozsudek.

Pravila jsem mu: Ty dobře víš, můj Božský Mistře, že nejsem s to, abych splatila své dluhy. Uvrz mne tedy do vězení, budu tomu ráda, jen když to bude vězení tvého Božského Srdce. Až v něm budu, pak mne pevně svaž pouty své lásky, dokud všeho nezaplatím. Víím, že to nebude nikdy, a proto také nechci nikdy opustiti tvého Božského Srdce.«

Takovým smýšlením byla naplněna, když se přiblížil čas výročních duchovních cvičení. »Teď je na mně řada, abych vstoupila do samoty, bude však to samota veliká,« pravila sestře Kateřině Augustině Marestové, která ji v jejích nemocech tak často ošetřovala.

V předvečer exercicií onemocněla a ulehla. Bylo to 8. října 1690. Zavolán lékař Dr. Billet, jenž připisoval již déle nemoci Marketiny Božské lásce a říkal, že proti tomu není léků. Tentokráte nepozoroval nic závažného a vešel v sázku, že sestra Alacoque se opět uzdraví.

V prvních dnech se světice lekala soudu Božího, jakmile se však vyzpovídala, proměnila se bázeň v důvěru a stravovala ji už jen láska a žádost jíti k Bohu. Když ji lékař ujišťoval, že ještě nezemře, odpověděla mu, že je lépe, neřekne-li on pravdy, než kdyby ona tak učinila. Byla pevně přesvědčena o blízké smrti své, a proto vroucně prosila, aby byla zaopatřena svátostmi umírajících. Poněvadž však nikdo nepovažoval její nemoc za nebezpečnou, nebylo její žádosti vyhověno. I prosila, aby jí alespoň podali sv. přijímání, že jest ještě lačná. Spasitele svátostného pak přijala se serafínským žářem pobožnosti, dobře vědouc, že je to naposled. Bylo to 16. října.

Jedna ze sester pozorujíc, že světice neobyčejně trpí, chtěla jí zjednati ulehčení. Ale nemocná jí děkovala a poznamenala, že okamžiky, jež jí ještě zbývají, jsou příliš drahocenné, aby chtěla ztratiti jediný z nich. Na kříži žítí a zemřítí jí bylo tak sladké, že by na něm zůstala přes horoucí žádost po Bohu až do soudného dne, kdyby se tak jemu líbilo.

Poslední noc bděla u nemocné bývalá její novicka, sestra Marie Nikola, a byla svědkem zbožných jejích povzdechů. Byly to hned verše žalmů nebo jiné části Písma svatého, hned modlitby střelné, jimiž světice projevovala podle vnuknutí

okamžiků své radostné nadšení. Něžné a věrné srdce Marketino nezapomnělo říci poslední — »s Bohem« sestře Marii Nikole, čistotou sv. Aloisu tolik podobné.

Přes všecku předchůť nebeské blaženosti probíhala duší sestry Markety Marie obava, že nezůstane po své smrti dosti skryta, ona, která si přece tolik přála, aby propadla úplnému zapomenutí. Proto si dala od představené slíbiti, že nikdy nebude mluvit o ničem, co jí důvěrně sdělila, ani o tom, co by mohlo býti k její chvále. Slib takový byl z těch, jež mohou rozvázati vyšší důvody, na př. čest Boží. Ale na slovu představené neměla nemocná dosti. Dala si zavolati sestru des Farges a pravila jí: »Prosím vás, milá sestro, napište ihned důstojnému P. Rolinovi, aby mé dopisy spálil a neporušil tajemství, o jehož zachování jsem ho častěji žádala.« Téže sestře řekla: »Prosím vás, sestřičko, spalte sešit z mé skříňe, jež jsem psala na rozkaz svého zpovědníka. Zakázal mi, abych tak sama učinila, dokud jej neprozkoumá.«

Při tom nedal Bůh světici v její pokoře poznati, že sestra des Farges je poslední, na kterou se může s takovou žádostí obrátiti. Neboť duše ta se chránila v dětinné úctě k bývalé své novicmistrové, aby vyplnila její přání. Pohnula jen

umírající, aby klíč od skříně odevzdala představené a ostatní přinesla v oběť Pánu. Svěťice konečně svolila, ačkoliv ji to stálo mnoho přemáhání. Nebe bdělo, aby nebyl ztracen poklad milostí, jež zmíněný sešit obsahoval.

S obdivem vidíme potvrzena slova, jež promluvil k Mäřetě Marii Pán, když se pokorná její duše lekala, že by měla ve svaté poslušnosti zjeviti všechny ty zázraky lásky, které pro její dobro způsobil. Tehdy jí pravil: »Kupředu, dce-ro má, kupředu! Všecko tvé zdráhání není nic platné, vůle má se musí státi. Napiš jen bez bázně vše, co ti budu diktovati. Slibuji, že na to vyleji hojnost požehnání svého, abych tím byl oslaven. Tys dovedla s mým dopuštěním skryti marnotratnou plnost milostí, kterou jsem ve své dobro-tě obohatil stvoření tak ubohé a opovržené, jako jsi ty. Poznáš však, jak lehce dovedu zmařiti všechna opatření tvé opatrnosti. Nikdy nesmíš zapomenouti mých dobrodiní, nýbrž musíš mi za ně stále děkovati. Tím tě chci naučiti, abys jich ani nepřipisovala sobě, ani nebyla skoupá v jich roz-dávání. Chci použití srdce tvého jako vodovodu, abych jím udělil milost duším. Mnoho jich bude tím způsobem zachráněno. Konečně máš z toho poznati, že jsem věčná, neklamná pravda, že jsem věrný ve svých příslibeních a že milosti, jež ti

byly dány, mohou přestáti každé pokušení a každou zkoušku.«

Jak často asi světice ustala psáti, byt' jen proto, aby zapřisahala Pána, aby písma toho nikdo kromě zpovědníka, jenž je zkoumati měl, nespátřil. »Ó Bože můj,« úpěla, »propůjč ubohé služebnici své této útěchy!« A dodává: »Na tuto prosbu mi bylo odpověděno: Přenech vše mně, abych provedl své úmysly, aniž se do něčeho míchej. Sám budu o vše pečovati.« - Nezavázal se tu Pán, že zachová církvi neocenitelný klenot z pokladu spisů světice? Takového názvu vskutku zaslouží Svěžívotopis panny z Paray-le-Monial. —

Vraťme se nyní k smrtelnému lůžku Marketinu. Matka představená podala rodině Alacoque zprávu o povážlivém stavu nemocné. Když jí to bylo oznámeno, pravila, že si nepřeje příbuzných svých viděti: »Umírejme, vše Bohu obětujíce,« bylo jedno z posledních jejích slov.

»Bůh je oheň stravující. Dříve než se věčně spojil s duší služebnice své, měla podle úradků jeho přestáti ještě jednu očistu. Proto měl poslední den její neméně hrůz nežli nevýslovných útěch. Pojednou se začala nesmírně lekati soudu Božího. Třásla se, pokořovala a pohřížovala ve své nic před ukřižovaným Spasitelem. S hlubokými vzdechy prosila opět a opět: »Milosrdenství,

můj Bože, milosrdenství!« Jako zralý klas za bouře, tak se skláněla duše Marketina pod všemohoucí rukou svého Boha. Ale Božské slunce vzešlo opět, duše její se rozjásala ve slitování Srdce nejsvětějšího. Uklidnila se, rozveselila a a volala: »O milosrdenstvích Hospodinových na věky zpívati budu.«

Pro horečný žár nemohla vydržeti v posteli, proto ji sestry posadily a podpíraly, aby jí usnadnily dýchání. Při tom častěji zvolala: »Ach, hořím, hořím! Jaká to útěcha, kdyby to bylo láskou Boží! Ale já jsem nikdy nedovedla svého Boha dokonale milovati.« Potom se obrátila k sestrám, jež ji obklopovaly, a pravila: »Proste ho přece, aby mi odpustil a milujte jej z celého srdce v náhradu za chvíle, v nichž jsem tak já nečinila. Jaké to štěstí, ó, jaké štěstí, Boha milovati! Milujte tedy tuto lásku, ale milujte ji dokonale!«

Dne 17. října asi v pět hodin odpoledne se dostavil záchvat slabosti, předzvěst brzkého konce. Světice prosila o potravu na cestu do věčnosti. Ale poněvadž vypadala opět čilejší, mínil lékař, že netřeba spěchatí a že se má počkati do rána. »Na štěstí jsem se starala předem,« pravila nemocná sestre des Farges, »tušila jsem, že můj stav nebude shledán vážným. Proto mi dopřál Bůh milosti, abych jej při posledním sv. přijímání při-

jala jako pokrm na cestu do věčnosti.« — Potom vzdychala toužebně po nebi: »Veselil jsem se z toho, když mi jest pověděno, do domu Hospodina půjdeme. Ano, pro milosrdenství nejsvětějšího Srdce doufám, že vejdu do domu Páně.«

Ctihodná Matka představená se vzdálila, ale ošetřovatelka ji šla brzy opět zavolati. Jedna ze sester mínila, že toho není třeba, ale umírající pravila: »Nechte ji jednati, již je čas.« Potom prosila představenou, aby jí dala uděliti poslední pomazání. Ihned zavolán kněz a představená chtěla i pro lékaře poslati. Nemocná však zabránila řkouc: »Matko moje, žádám si již jen Boha a prahnu po tom, abych byla pohřížena v Srdce Krista Ježíše.« —

Všechny sestry přispěchaly, aby se modlily za umírající. Ačkoliv sestry Petronila Farges a Františka Rosalie Verchère nepřišly první, přece řízením Božím klečely po stranách lože. V jejich náručí vydechla světice duši svou, jak každé z nich předpověděla. Zesnula se jménem nejsvětějšího Srdce Ježíšova na rtech, právě když kněz končil čtvrté pomazání. Bylo to 17. října 1690, mezi sedmou a osmou hodinou večerní.

Po smrti krásá téměř nadzemská obestřela její tvář. Doktor Billet, který v okamžiku skonání Marketina vstoupil, byl velmi překvapen. Podle

příznaků nemoci nečekal tak brzké smrti. Nepochyboval, že ji způsobila láska Boží.

V klášteře zavládl všeobecný smutek. Mnohé ze sester mohly plakati slzy lítosti a říci si: »Ach, že jsme ji tak pozdě poznaly!« Všecky spolusestry prohlásily, že zesnulá žila v pověsti svatosti. Však také zvláštní radost a podivný mír cítily u mrtvého těla. Sotva vnikla zpráva o smrti světice do města, již lidé plakali jako při všeobecném neštěstí. V ulicích bylo slyšeti hlasité volání: »Světice zemřela. Světice u Svaté Marie zemřela,« opakovaly i malé dítky.

Jakmile byl druhého dne otevřen klášterní chrám, hned se plnil zbožnými zástupy. Všichni chtěli spatřiti zesnulou, která byla vystavena v choru, všichni se chtěli sv. těla dotýkati různými předměty. Dvě sestry byly tím stále zaměstnány a poněvadž nestačily, bylo jich přibráno více.

Lidé však chtěli míti i relikvie po sestře Alacoque a prosili o kousky šatu nebo něco písemného.

Co klášter stál, nebylo na pohřbu sestry tolik kněží, řeholníků, šlechty i lidu jako tehdy. Smuteční obřady vykonány večer 18. října a pozemská schránka služebnice Boží uložena do hrobky pod klášterním chorem.

Jedna ze sester napsala důst. P. Rolinovi bližší

zprávy o smrti světice. Odpověděl jí: »Jsem Vám velmi povděčen za vše, co jste mi v obou posledních dopisech o sestře Alacoque sdělila. Bůh připouští, aby byla již i na zemi ctěna; je to důkazem její blaženosti. Chválím a velebím Pána našeho za úctu, která jest jí prokazována. Vyznamenávala mne, dokud dlela na zemi, svým přátelstvím a důvěrou, i doufám, že také s nebe se za mne bude přimlouvati. Abychom si však její přímluvy zasloužili, následujme — Vy právě tak jako já — jejích ctností, jichž jsme byli svědky. Zesnulá byla věrna Bohu; neodepřelať mu nikdy, čeho od ní žádal. Byla tak umrtvená, utrpení bylo její slastí. Nikdo nebyl pokornější, láskyplnější, nikdo nebyl s Bohem vroucněji spojen, než byla ona. Při tom byla dokonale poslušná. Tak se nám jeví tato veliká služebnice Boží.«

Důvěra věřících v její přímluvu byla častěji odměněna mimořádnými důkazy milostí duchovních i časných.

Proto — dík horlivosti generálního vikáře autunského, pozdějšího biskupa soissonskeho a arcibiskupa senskeho, Langueta, byly r. 1715 zahájeny přípravy ku procesu blahořečení.

Nedbaje vzteku a výsměchu jansenistů, zasvětil tento hodnostář jako člen Francouzské akademie své pero popisu života ctihodné Matky Mar-

kety Marie. Dílo jeho vyšlo r. 1729. — Mluvit v oněch dobách o takových věcech vyžadovalo zvláštní odvahy. Přátelé se také snažili přiměti učeného biskupa, aby knihy tak choulostivé nevydával pod svým jménem. Osvíceněji a statečněji soudila sestra des Farges. Psala svým prostým, přímým způsobem Msgr. Languetovi: »Bůh Otec dopustil, aby jméno Syna jeho Ježíše Krista bylo na kříži upevněno, a proto se nesmí také Vaše biskupská Milost zdráhat postaviti své jméno v čelo oné knihy, byt z toho vzešly mnohé kříže a mnohá protivenství.« Biskup uposlechl rady sestřiny. Byl ovšem zuřivě pronásledován jansenisty i filosofy, zapřisáhlými to nepřáteli nejsvětějšího Srdce, měrou však ještě hojnější zakusil na sobě požehnání Srdce Ježíšova.

Pán bděl také, aby ostatky věrné služebnice jeho byly zachovány. V dobách velké revoluce, když řeholnice musely klášter opustiti, opatrovala svaté kosti sestra Marie Terezie Petit, příslušnice vážené rodiny v Paray-le-Monial. Neskrývala skříněk, jejichž strážkyní ji Prozřetelnost ustanovila. V jedné byly ostatky ctihodné sestry Alacoque, ve druhé P. de la Colombière. Když městští úředníci prohledávali její příbytek, ukázala jim obě schránky a pravila přímo: »Zde jsou mé poklady; zakazuji vám však, abyste se

jich dotýkali. — A drsní ti muži poslechli.

Roku 1817 spojily se některé sestry bývalé klášterní rodiny v Paray se sestrami kláštera v Moulins a usadily se v Charité na Loire. Ostatky sestry Markety Marie chtěly vzít s sebou, ale město si je uhájilo. Byly pak chovány nějaký čas ve farním chrámu, posléze vráceny klášteru.

V těžkých dobách, jež prožívala církev ve Francii, zanikly i přípravné práce pro blahořečení Markety Marie.

Až dne 30. března 1824 podepsal papež Lev XII. dekret o zavedení procesu a 24. dubna 1864 prohlásil Pius IX. ctihodnou služebnici Boží za blahoslavenou. Zázraky, uvedené v dekretu, jsou: Uzdravení sestry Marie Salesie Chareault v Paray-le-Monial 21. července 1830 od žaludečního raka, sestry Marie Teresie Petit, pečlivé strážkyně tělesných pozůstatků Marketiných, od zastaralého nádoru, a sestry Luisy Filipiny Bollani, salesiánky v Benátkách, od nevylečitelné plicní tuberkulosity.

V červenci roku 1865 začaly v klášteře ihned velkolepé slavnosti k poctě blahoslavené. Její svaté ostatky dány do nádherné schránky z pozlaceného stříbra a uloženy v kapli, jež byla svědkem velikých zjevení nejsvětějšího Srdce. Od r. 1873 přicházejí do Paray-le-Monial četní poutníci. Kdo by dovedl sečísti, kolik hříšníků se tam

obrátilo, kolik duší tam načerpalo odvahy a útěchy, kolik srdcí tam našlo světlo a sílu!

Roku 1890 se rozhodl slavný autunský biskup Perraud, příbuzný rodiny Alacoque, že oslaví zvláštním způsobem dvousté výročí smrti Markety Marie. Vyžádal si od Svatého Otce Lva XIII. pro Paray-le-Monial sedmitýdenní jubileum, jež se proměnilo ve skutečný triumf naší blahoslavené a zároveň v pramen posvěcení mnohým duším.

Dne 13. května roku 1920 prohlášena Marketa Marie, tato důvěrnice, učednice a poselkyně Srdce Ježíšova, za svatou. Tím vtištěna zjevením Božského Srdce poslední pečeť, zasazen poslední drahý kámen do krásy a lesku pobožnosti k Srdci Páně.

Dodatek.

Velikého významu a rozšíření nabývá nový způsob úcty k Srdci Páně: zasvěcování se totiž celých rodin jemu. Svátý Otec náš Benedikt XV. vřele doporučí tento úkon a přeje si zvláště, aby zasvěcení konal otec jako hlava rodiny a aby byl při této dojemné domácí slavnosti přítomen kněz.

Jistá dívka píše: »Konečně se i naše rodina zasvětila Božskému Srdci. Obraz jeho jsme umístili na čestném místě a pěkně ozdobili. Slavnost začala. Ve světnici bylo plno lidí, i venku stáli. Nezmínili jsme se o ničem, přišli sami. Nejprve kněz posvětil obraz, promluvil o vzniku, účelu a významu pobožnosti, načež jsme se zasvětili Srdci Ježíšovu a zapěli hymnu k jeho cti. Všichni byli hluboce pohnuti. Bylať to první slavnost „Zasvěcení“ v naší osadě a naplnila mnohé duše pevným předsevzetím, že budou žít, jak jsme my slíbily, a tak se stala úcta Srdce Páně naší osadě požehnaním.«

Ano, nejde o city, jež něžná srdce až k slzám dojímají, nýbrž běží o polepšení života, o to, aby byla křesťanská rodina, které v naší bezbožné a mravně pokleslé době hrozí rozvrat, proniknuta duchem Kristovým. Proti heslu: »Odtrhněte rodinu od církve!« se tu staví heslo jiné: »Nechť se

rodina přimkne ke zdroji života církve svaté — k nejsvětějšímu Srdci Páně.« — Doba naše pyšně hlásá: »Pryč s vírou, pryč s Kristem!« — zasvěcením však rodina pokorně uznává Pána Ježíše za svého svrchovaného Krále.

P. Mateo, první apoštol a šířitel „Zasvěcení“, se častěji zmiňuje o neobyčejných obráceních v té příčině. Tak na př. vypravuje: Jednou jsem kázal v Americe o milosrdném a všemohoucím Srdci Páně. Po kázání mne zastavila jakási dáma a pravila: »Důstojný pane, řekl jste, že zasvěcením lze i některého člena rodiny obrátiti. Mohu tedy doufati, že se můj manžel změní?« Zcela jistě, milá paní, odpověděl jsem, jen když si to zasloužíte tímto způsobem: Milujte Nejsvětější Svátost a denně ji přijímejte, zasvěťte Srdci Páně svou domácnost, aby byl Božský Spasitel vaším rádcem a přítelem jako kdysi v Bethanii v domě Lazarově, a rozšiřujte úctu k Srdci Ježíšovu v rodinách, aby poznaly jeho lásku a zasvětily se mu. Služte takto Pánu a jistě vám prokáže onu velkou milost.

Nato ona dáma pravila: »Důstojný pane, mohl byste mi své příslibení potvrditi písemně?« a podávala mi obrázek Srdce Páně. Podepsal jsem se a připojil slova: »Pro své veliké milosrdenství, ó Ježíši, zachraň tuto duši!« —

Po dvou letech přišla dáma opět, ale všechna

zdrčená. Její muž byl v nebezpečí, že zemře jako rouhač. »Ach, důstojný pane,« zvolala, »je to možné? A co vaše příslibení?«

Drahá paní, odpověděl jsem, důvěřujete lásce Božského Srdce? . . . — Vzpomeňte jen na slova Páně svaté Marketě: »Máš-li víru, spatříš divy milosti!«

»Důstojný pane, věřím, ujišťuji vás!« A splnila jste i vy podle možnosti svá příslibení? »Ano, velebný pane, učinila jsem vše, co jsem mohla, a přece můj manžel zemře snad jako tupitel Boha. O náboženství nechce ani slyšet, říká jen: Nechte mě klidně zemřít. Kdyby byl Bůh, jednal bych jinak.«

Ctěná paní, mé příslibení je příslibením nejsv. Srdce. Ono je splní, jen důvěřujte. Váš manžel se obrátí. Dnes v noci se zaň budeme hodinu modlit před Nejsv. Svátostí a zítra ho navštívím.

»Ale, velebný pane, to není možné. Čtyři kněze již vyhnal a žádal revolver. Přijde-li ještě nějaký, okamžitě ho prý zastřelí. Je to hrozné.«

To nevadí. Jen nezoufejte, nýbrž důvěřujte. Zítra k vám přijdu. — Druhého dne pak dáma plná úzkosti mě téměř násilím zdržovala, abych do pokoje nemocného nechodil, ale marně. — Vstoupil jsem se slovy: Ve jménu Krále lásky! Dovnitř!

Muž ležel na lůžku a byl velmi vysílen. Oslovil jsem ho: Můj pane, jsem kněz a chci vás zachrániti z lásky k Božskému Srdci. Nemocný se chopil revolveru a tázal se: »A vaše jméno?« — Nezáleží na jménu. Přicházím ve jménu milujícího Srdce Páně. »Vaše jméno!« osopil se nemocný. »Splním, co jsem slíbil, ale dříve musím věděti, jak se jmenujete.« Opakuji, pravil jsem, že jsem poslem Božského Srdce Páně. »Na to se neptám,« odvětil muž, »chci jen věděti vaše jméno. Věru, jste zbabělec.«

Drahý pane, pravíte, že jsem zbabělec. Nuže, hled'te, mé jméno je napsáno zde na obrázku u nohou toho, který mne k vám posílá. Zvláštním řízením Božím dostal se totiž onen obrázek s mým podpisem do pokoje nemocného. Ten upřel zrak na Spasitele a hleděl naň chvíli. Pojednou s výkřikem odkládá zbraň: »Ach, to vy jste tu napsal: Pro své veliké milosrdenství, ó Ježíši, zachraň tuto duši!« Dal se do pláče, byl změněn. Milost Boží působila. »Velebný pane,« pravil potom, »pomozte mi, abych se vyzpovídal. Ale jenom pomalu, je to má první zpověď.« A když přijal zkroušeně svaté přijímání, sám obnovil zasvěcení celé rodiny Srdci Páně. —

Bylo to ve Valparaisu v Jižní Americe. Přišla ke mně dívka a pravila: »Velebný pane, ráda bych

vám pomáhala při vašem díle, ale s podmínkou, že obrátím svého otce. To však není tak snadné. Vždyt nedávno zakázal mamince choditi na mši svatou. Nevím, co počíti.«

Víš co, dítě? Miluj z celého srdce Pána Ježíše, zasvěť se mu s i přítelkyněmi a pečuj, aby se hodně rodin zasvětilo Srdci Páně. Několik měsíců pracovala dívka s velkým zdarem, až jednou ke mně přišla plačíc: »Velebný pane, už je vše marné. Tady by se snad tatínek pomalu obrátil, ale lékař mu poradil cestu do Švýcar. Tam bude v protestantské nemocnici a bude to horší než dosud.«

Ale dítě, cožpak jsi nepracovala pro Srdce Páně? Zkus to a ještě před odjezdem požádej otce, aby dovolil vaší rodině zasvětiti se Srdci Ježíšovu.

Velebný pane, to nejde. Otec je prudký a zmizela by pak poslední naděje, že se obrátí.

Což, drahé dítě, už nemáš důvěry ve Spasitele? Zapomnělas, co jsem ti řekl: Vše dokáže ten, kdo v něho důvěřuje.

Druhého dne mezi řečí pravila dívka otcí: »Vid', tatínku, že než odjedeš, dovolíš mi něco, co mi způsobí nesmírnou radost.« »Co to má býti?« »Bojím se, že se budeš hněvati.« »Ne, nebudu, naopak rád ti dovolím, co by tě potěšilo.« »Tatínku, ráda bych, aby se celá naše rodina zasvětila Božskému Srdci.« — »A nic víc?« odpově-

děl klidně. »Ó, ano. K tomu potřebujeme sochu Srdce Páně. Kup ji za těchto 50 piastrů! Já opatřím květiny, pravda, i ty musíme mít — a maminka pozve naše přátele a známé.«

Sám se o vše postaral. Jak mocně tu působila milost Boží! Ano, pravil: »Při zasvěcení musí býti i kněz.« »Znám hodného kněze,« poznamenala dcera, »P. Matea.« »Tedy ať přijde.«

V den zasvěcení všichni přítomní dostali knížku s modlitbami. Otcí ji nedali, ale sám o ni požádal. »Což já neumím čísti?« pravil při tom, »jako hlava rodiny musím přece zasvěcení vykonati.«

Začal hlasitě říkati zásvětnou modlitbu, ale pohnutím ji sotva dokončil. Po obřadu přistoupil ke mně: »Velebný pane, mohl bych si s vámi pohovořiti?« »S radostí,« odpověděl jsem. — A ještě téhož večera vykonal zkroušeně sv. zpověď. —

Tyto dva příklady jsou vyňaty z brožury P. Alfonsa Daňhy C. Ss. R.: »Zasvěcení rodiny nejsvětějšímu Srdci Páně«, která jasně a poutavě o věci poučuje a zároveň podává návod těm, kdož by chtěli svou rodinu zasvětit Srdci Páně. Objednati možno v koleji redemptoristů v Praze III., Nerudova ulice. Cena 80 h.

O B S A H

1. Narození, mládí, zkoušky a povolání Marketino	7
2. Kandidátkou, novickou, profeskou	21
3. Marketa Marie je vyvolena, aby zjevila lidstvu poslední úsilí lásky Boží. Veliká zjevení Božského Srdce. Páter de la Colombière	54
4. Přibývá utrpení. — Láska vzrůstá	85
5. P. de la Colombière se vrací do Paray-le-Monial a umírá. Duše v očištění	122
6. Světlo postaveno na svícen. Služebnice Boží zvolena asistentkou, potom jmenována novicmistrovou. Vítězství Božského Srdce v Paray-le-Monial	135
7. Poslední léta života. Svatá smrt. Pokory následuje čest	166
Dodatek	202